

Nógrádi Kovács György

Újjáélesztés

Regény

Kiadót kereső kézirat
Kapcsolatfelvétel a jogutóddal:
bessler@freemail.hu
Szécsény

1.

Dr. Koller Georgina fáradtan lépett be modern lakásának tágas előterébe. Máskor is előfordult, hogy egy-egy hosszabbra nyúlt délutáni rendelés után elfáradt. Most alig állt a lábán. Szembetűnően szép arca márványszerűn fehérlett, megszokott sikkes tartása elernyedtt, elegáns, finom mozdulatai szétdarabolódtak.

Paula, a kövér háztartási alkalmazottja -, a pálma, a fikusz és a filodendron leveleit törölgette -, aggódva figyelte, oda-odavetett sanda pillantásával.

- Fáradtnak néz ki, csak nem beteg? - adott hangot, egy idő után aggodalmaskodásának.

Georgina legyintett, szép arcára mosolyt préselt, mialatt tagadón megrázta a fejét.

- Az orvos is megbetegedhet - Paula törlőruhája zászlóként lobogott a kezében. - Láttam én már éjjeliőrt nappal meghalni - bölcseledett a maga módján.

- Kutya bajom, csak rengeteg a beteg.

- A múltkor azon kesergett, hogy fogynak, most megsaporodtak? Ugye házhoz is kihívták, s nem is egyszer?

- De hová! - Továbbtördelte szája szélével az arcára kiülő fáradtságát. - Legutóbb a Mikulás tanyára.

- Hartman bácsihoz? Már csak ő lakik ott. Mi a baja?

- Agyvérzéssel küldtem kórházba. Két napig feküdt majdnem eszméletlenül, mire észrevette valaki. A postás, vagy ki talált rá. Mindenesetre nekem ő jelentette.

Paula izgatottan mocorgott. El akart futni, hogy elmondja valakinek, mert Paulában, mint a rossz gyomrú emberben, semmi sem maradt meg.

Georgina a fürdőszoba felé indult. A hosszú és tágas hall egyik oldala csupa ablakokból állt, közüket üvegtéglákkal és kerámia berakásokkal díszítették. Ezek az ablakok a szépen és igen gondosan művelt díszkertre néztek. Az ajtók a másik oldalról nyíltak. A rendelője és a

várakozója is közvetlenül a hallból nyílt, de innét lehetett felmenni az emeletre, és a szép kilátást nyújtó teraszra is. A hosszú és tágas hall közepén végig, különféle egzotikus növényeket helyeztek el, némelyikük a mennyezetig felért. Felváltva kezelték Paulával, viszont a locsolásukat, a permetezésüket és a metszésüket maga a doktornő végezte. Ezek között az óriási és terebélyes, néhol a két sorba rakott növények közé, foteleket helyeztek el, de itt kapott helyet az étkezőasztal is.

- Terézke? - szólt vissza közvetlenül az ajtóból.

- Megvacsorázott. A szobájában játszik.

- Lezuhanyozom, és bemegyek hozzá.

- Vacsora? - kérdezte Paula olyan hangon, mint akinek máris fülében cseng a válasz.

- Csak kefirt eszem.

- Kiveszem a hűtőszekrényből, hogy ne legyen nagyon hideg. - Törlőruháját az egyik faláda szélére dobta, s máris rohant a konyhába.

Georgina, teljesen felfrissülve tért vissza a hallba. Paula ez alatt tálcát, rá kefirt és kanalat rakott az étkezőasztalra.

- Ne hozzak kekszet? Kókuszos, nemrégén hoztam a boltból. - Georgina ugyanis nagyon szerette a kókuszos kekszet, amelyet mostanában ritkán lehetett kapni.

- Nem, köszönöm - hárította el hálás mosoly kíséretében Paula szerető gondoskodását. - Nagyon csábító az ajánlata, de későn van. Csak kefirt eszem.

Leült, felbontotta, és élvezetteljesen az utolsó csöppig kikanalazta. A végén még cuppantott is.

- Nagyon jólesett!

A szája szélét nyalogatta, mialatt újra elindult a fürdőszobába fogat mosni.

- Levele van - kiáltott utána Paula, mintha most jutott volna eszébe.

- Levelem? - értetlenkedően lesett vissza a kövér asszonyra. - Azt mondta délben...

- Külön megkérdeztem a postást, a boltba menet akadtam vele össze: Nincs, mondta. Ezt mégis a postaládában találtam. Se bélyeg, se pecsét rajta, valaki bedobta. - A doktornőhöz vitte és átadta.

Ő fokozódó érdeklődéssel forgatta, fürkészte, majd rántott egyet a vállán, és a zsebébe sülyesztette. Fehér köpenyét még a fürdőszobában levette, helyette könnyű selyem köntöst öltött magára, mert a köpenye alatt, nyáron, főleg az ilyen hőségben, csak két kicsinyke fehérneműt viselt, sokszor melltartót sem.

Az ötéves Terézkét pizsamában találta. A televíziót nézte, amely éppen az esti mesét sugározta. Mihelyt meglátta az anyját, semmivel sem törődve felugrott a fotelból, két karját széttárva az anyja elébe rohant.

- Anyuci! - átölelte a két combját, és hozzábújt.

Georgina testét, eme mesterkéletlen, önzetlen szeretet láttán, csodálatos feltörő érzés kerítette hatalmába, az anyaság melegének minden átható szerető mozdulatával kapta fel, és csókolta arcon.

- Tetszett a mese? - súgta a szorosan hozzálapuló kislánya fülébe.

- Ah! - legyintett korát meghazudtoló mozdulattal, s kicsiny vállainak fura rángatásával. - Modern mese. Paula sokkal szebbeket mesél, mert szerinted a nyúl pepitás fülű? - Szép kis arcára a fontoskodás árnyéka nyitott ablakot. - Pauláék tanyán laktak, igazi, régi... régi tanyán, ahol nyúl és róka is akadt...

- A rókák tanyán laknak?

- Ne legyél buta! Föld alatti, tágas odúkból - vágta rá ugyanolyan tudálékosan, mint az előbb.

- Rókalyukakban.

- A földbe építik. Közepe rókabarlang. Két kijárata van. Ha az egyikben megzavarják őket, a másikon kimenekülnek.

- Többen is laknak ilyen barlangban?

- Az egész család. - Szeme ragyogott, kis arca elvénült. - Te, ha tudnád - két kis tenyerét összecsapta -, mennyire rafinált állat a róka!

- Ezt is Paula nénitől hallottad?

- Igen.

Georgina lerakta Terézkét, s mivel véget ért a mese, kikapcsolta a televíziót, s visszament a kislányához.

- Mi is lefekszünk! Láttad a macit, lefeküdt, talán már alszik is azóta.

- Hogy te miket mondasz nekem! Az nem igazi mackó. Mese az egész! Nem vagyok kicsi. Már azt is tudom, hogyan születik a kisbaba.

- Hogyan? - csodálkozott rá, s ijedt meg egyszerre az anyja.

- Nem tudod? - csodálkozott rá nevetve. - Az anyukája hasából pottyan ki.

- Ezt is Paula néni mondta neked?

- Ő komolyabb annál, hogy ilyenekről meséljen nekem. Alizkától hallottam. - A szomszéd kislánnyal délutánonként gyakran együtt játszott a kertben.

- Alizka honnan tudja, kitől hallotta?

- Az oviban mesélték nekik.

Az anyja kacagva vette vissza az ölébe.

- Gyere, te kisöreg! Mesélek neked, és te szépen elalszol.

- Te is velem alszol?

- Nem, anyucinak még tanulnia kell.

- Te mindig tanulsz? - durcáskodott.

- Nem mindig, csak most és addig, amíg le nem vizsgálom. Belgyógyászatból már megvan a szakvizsgám, most a reumatológia...

- Az mi? - szakította félbe.

- A belgyógyász a szívet, a gyomrot, a májat, a vesét, a vérnyomást... - néhány pillanatig habozott - a reumatológus pedig ezeket a forgókat, ízületeket... - A kislánya lábán mutatta. Terézke felnevetett. Nem értette, játéknak vélte az egészet, amiért is az anyja másra terelte a szót. - Én is az állatokról mesélek neked. Elmondom, hol alusznak éjjel.

- Az állatoknak is van olyan-olyan ízületük? - kíváncsiskodott az anyja legnagyobb ámulatára a kislány, mintha fantáziáját még mindig az előbbi kérdés izgatta volna. Úgy látszik tévedett előbb, amikor azt hitte, hogy csak játszik.

- Van.

- Azokat ki vizsgálja?

- Az állatorvos bácsi.

- Állatorvos néni nincs?

- Kevés.

- Én is az leszek.

- Jó, jó, de most már aludjunk! - Terézkét a heverőjére fektette. - Kormos? - A szörméből készült kis, fekete kutyát nevezték így. Nevét a szomszédék pulijáról kapta.

- Rajta fekszem. - Maga alá nyúlt, és nevetve előkotorászta. - Megnyomtalak - babusgatta, puszilgatta, simogatta. - Miért nem visítot-tál?

Az anyja betakargatta, és mesélni kezdett.

- A madarak..., tudod, amelyek a mi fánkon is fészkelnek...

- Ne azokról mesélj nekem! - szakította félbe a kislánya. - Az erdőben lakó madarokról.

- Szóval, a madarak fészkekben, meg odúkban laknak. Például a fekete-tergű, meg a vadgalamb fészkekben, a cinke és a fakopáncs odúban lakik...

Mesélt, mesélt, közben megállás nélkül arra a levélre gondolt, amelyet a zsebébe csúsztatott. Mi más, mint névtelen, gyalázkodó levél, amilyeneket az utóbbi hetekben gyakran kapott?

Szerencséjére Terézke hamar elaludt. Megigazgatta a takaróját, aztán visszament a hallba. Felgyújtotta a legközelebbi villanyt, s az egyik hatalmas növény alatt lévő fotelba ült. Elővette a kérdéses levelet, és idegesen, kapkodón feltépte.

Alig nézett bele, máris elmosolyodott.

Szerelmes levél! - Öszinte érdeklődéssel fordította meg, hogy meg- nézze az aláírást. Két kezét az ölébe ejtette, és csendes hahotázásba kezdett: A kisgyerek! Óh, te édes kisgyerek!

Georgina így nevezte Gál Mátyást.

Jogi egyetemre jár Szegedre. Azóta ismerte, amióta ideköltöztek -, Matyiék, majdnem a szomszédjukban laknak -, ennek pedig, már több mint öt éve. Apja, a közismerten iszákos ügyvéd, azelőtt külön irodát tartott fenn a községben. Most a helyi Általános Fogyasztási és Értékesítési Szövetkezet jogtanácsosa, ahol is csak kegyelemből tűrik meg. Anyja kispénzü könyvtáros, ezért Matyi szinte teljesen saját erejéből fedezi tanulmányainak költségeit. Évektől ő hordja ki a környéken az újságokat. Utána rohan a buszhoz, be Szegedre az egyetemre. Szünidőben végig dolgozik. Mindenféle munkát elvállal. Nála is ő kaszálja le a fűvet, tartja rendben a fákat s a kertet. Kivételesen, és csak az ő portája előtt, telenként lesöpri a havat a járdáról, ha csú-

szik felszórja... Mindezekért átalánybért fizet neki. Félénk, kissé befelé forduló, igazi infantilis fiatalemberként ismerte meg, ezért is nevezte el kisgyerekeknek. Már akkor észrevette, hogy tetszik neki, amikor még a férjével élt. Többször rajtakapta, hogy leselkedett, főleg nyáron, ha fent napozott a tetőterazon. Szeme csillogása, hódoló arkifejezése és gyakori elpirulása, akaratlanul elárulta visszafojtott, ám kifejezetten tiszta érzéseit. Az utóbbi hónapokban már pénzt sem akart elfogadni, úgy kellett rátukmálni, vagy utána küldenie Paulával. Gyakran elbeszélgettek. Matyi rendkívül őszintének bizonyult, de hogy levélben s egyáltalán szerelmet valljon, arra sohasem gondolt. Erősen bánta most, amiért, bizonyos munkák elvégzésére felfogadta, s gyakran - olykor sokáig - elbeszélgetett, néha-néha, természetes szexis, női ösztönéből adódón kacérkodott is vele. Kezdődő lelkiismeret-furdalása azonban, mihelyt arra gondolt, hogy nő és orvos léte-re, főleg, amióta egyedül él, feltétlenül rászorul valamelyik férfi segítségére, akit természetesen jól megfizet, aki, ha nem Matyi, bárki lehet..., nyomban elmúlt.

Georgina, mint az átlagon felüli szép nők megszokta, hogy a férfiak körülrajongták, utána fordultak, rajta felejtették a szemüket, udvaroltak, bókoltak neki, ezért nem talált semmi különöset, főleg kivetnivalót abban, hogy Matyi néha, főleg, ha fürdőruhában napozott, megbámulta. Olykor-olykor kileste...

Nem olvasta teljesen el a levelet, csak átböngészte tudatának fogékony csápjaival, mégis mint valamelyik kedvelt zenei futam, rengeteg gondolatot szólaltatott meg valahol a lelke mélyében:

Évektől cipeli, most bevallja: halálosan szerelmes belém. Te... te - jóízűen felkacagott -, kiskakas! Egy vén tyúk mellett. Ugyan! Nyolc évvel vagyok öregebb nálad! Persze, amint írtad: ez nem érdekel téged. Semmi sem érdekel! Sem a férfi, akivel válásom után együtt élttem, sem azok, akiket reggelenként kimenni láttál a kapumon, mert igazad van: láthattál egyet s mást! Az sem, hogy gyerekem van. - Megpöccintette körmével a levelet. - Vigyáz rám, örködik, mint a házőrző kutya...

Szívét jóleső melegség járta át, szinte beleremegett.

Mindezt szerelemből, mert cserében semmit sem kérsz! Óh, te múlt századból itt rekedt hősöm, te kis Jókai-regényalak!

Ugyanolyan jólesőn terjedt szét gondolatainak további szivárványa is, amikor ismét belenézett a levélbe, mégis fejből idézte Matyi dagályos kifejezéseit:

Ha én nem lennék, régen zátonyra fut az a hajó, amelyet már csak személyem iránt lobogó lámpása vezet, abban a koromsötétben, amely körülengi...

Felállt, a fotel hátának dőlt, s további utat engedett csapongó gondolatainak. Előbbi nevetése elült, kezét a szájához szorította, és elmélázón leste a mozaikpadlót.

Szegény fiú! Négy órákor felkel, utcáról utcára, házról házra lohol, azután rohan be az egyetemre. Esténként, és hét végeken a kertekben vagy másütt dolgozik, kiknél milyen munkát kap. Éjjel tanulna, ha engedné az apja. Nyaranként, amíg mások a Balaton-partján vagy a hegyekben üdülnek, ő látástól-vakulásig dolgozik. Hogyan is írta: huszoneves és még csak egyszer, középiskolás korában, egyik kirándulásuk alkalmával látta a Balatont. Pesten két ízben járt...

Megint belepillantott a levélbe.

Az apja, aztán megint az apja, mint egy vissza-visszatérő rossz emlék, holott ez valóság! Az apja, aki megmérgezte az életét, tönkretette az anyját. Se éjjelük... se nappaluk miatta. Csak a rettegés!

Tényleg: egyik éjjel, világosan emlékezett, még nem készült el a központi, éjjeli ügyeleti rendelőkük, ezért ki-ki a saját rendelőjében tartott éjjelenként ügyeletet, hazafelé jött valamelyik betegétől, éppen kiszállt az autójából, amikor a szomszédos ház előtti sövényben lapuló alakot fedezett fel. Annyira megijedt, hogy még most is összeszorul kissé a gyomra, ha rágondol. Rávilágított az elemlámpájával, ám mégis csak akkor ismerte fel, amikor Matyi kibújt a bokorból. - Megint részeg - magyarázkodott rendkívül zavartan, igen szégyellve önmagát előtte. - Anyám a szomszédban, én itt töltöm az éjjelt.

Tudta kiről beszél, ezért nem kérdezett többet, viszont erős megdöbbenése hamarosan hangot öltött.

- Meglett fiatalember, miért tűri?

- Verjem meg saját apámat? - hangja éppen olyan szégyenlősen vibrált, mint egész énje, amely óriási megrázkódtatásról árulkodott.

- Alkoholelvonó. Akarja, hogy elintézzem?

- Két év múlva végzek. Addig kibírom, utána magamhoz veszem anyámat, és eltűnünk a faluból.

- Az anyja, miért nem kezdeményezi az alkoholelvonót? Beszéljek vele?

- Így is megveri, akkor egyenesen agyonütné.

- Ennyire brutális, egy... egy ügyvéd?

- A pusztá brutalitás nem kifejezés rá. Több annál!

- Miért iszik ennyire? Valami oka csak van?

Matyi hallgatott, ő nem firtatta. Behívta a rendelőjébe, ott töltötte el az egész éjjelt...

Nem tekergette tovább gondolatainak nyikorgó kerekét, mert teljesen váratlanul megszólalt a bejárati csengő. Összerázkódott, a levél, mialatt az ajtóhoz sietett kiesett az öléből. Paula szolgálatkészen bújt ki a konyhából. Intett neki, hogy maradjon, mire az visszahúzódott előbbi helyére.

A kapuban, amint kilesett a bejárati ajtó résén, egy férfit pillantott meg.

- A doktornőt keresem! - kiabálta feldúltan. Gyakran előfordult ilyen, főleg, ha balesethez vagy hirtelen rosszul éhez hívták.

- Hernádi doktor úr az ügyeleten. Dankó utca egy. A központi...

- Betegnél van. Sürgös...! - vágott közbe az illető. - Gyere el hozzá, légy szíves!

- Miért, ki a beteg? - Nemcsak a szája széle, a hangja is remegett, ugyanis előbbi sejtelmének kövérré dagadt gyanúja, főleg letegezése után, egyre inkább ránehezedett a mellére.

- Várszegi Attila. A testvére, Zoli vagyok. Nem ismertél fel a hangomról?

- Ah! - kapott a melléhez, ugyanis ahhoz a férfihoz hívta, akibe, miután beleszeretett, elvált a férjétől, és majdnem két évig együtt élt vele. - Megyek! - kiabált vissza, mialatt megfordult. Melle elnehezült, feje szédült, gyomra kavargott, látása, hol elsötétült, hol vakítón felszikkasztott: Attila alakja egy-egy pillanatig a nap kellős közepén fénylett, ám ez a ragyogás hamar kifakult, az ég elszürkült, a nap végleg kihunyott.

Mire visszaért Paula újra előjött a konyhából.

- Hozza gyorsan a táskámat! - szólt rá. Ő maga, amint volt, egyáltalán nem törődve azzal, hogy valójában nincs rajta ruha, csak egyszerű selyemköntös, a garázsba futott.

Már bent ült az autójában, amikor Paula utolérte, és kezébe nyomta az orvostáskáját.

- Ki a beteg, hogy ennyire siet? Valójában fel sem öltözött - ütközött meg Paula. Hangjába a kíváncsiság mellé, némi ijedtség fészkelte be magát.

- Várszegi Attila.

- Szegény ember! - sóhajtozott Paula.

- Sohasem szerette. Miért nevezi mégis szegénynek? - torkolta le Georgina. Mert Paula, ugyanúgy, mint az asszisztensnője Mária, nem szívelte. Igaz, Attila meglehetősen öntelten, s beképzelten viselkedett velük és másokkal.

- Ami igaz, az igaz - parodizált Paula -, ebben a házban senki sem szerette. Olyan magasan hordta az orrát, mintha ő lett volna az orvos, nem más! - Megriszálta a derekát. - Ki más, ha nem ő! Csak azóta van itt nyugalom, amióta elment...

- Ha tudni akarja - fojtotta bele a szót -, én igenis szerettem őt. Nem én tehettem róla, hogy a végén már a saját kislányomat is féltette tőlem.

Paula még mond valamit, ha rá nem mordult, hogy nyissa ki a kaput! Ilyesmi sem fordult elő azelőtt. Meg is bánta, mert Paulát, azon kívül, hogy némi fizetést, lakást, teljes ellátást kapott, úgy kezelte, mint a családtagot. Igaz, ő is megtett mindent, hogy a kedvében járjon. Csak ne lenne ennyire pletykás! Azt a levelet is, amely lecsúszott az öléből, s a földön maradt - útközben jutott eszébe - biztosan elolvassa, és holnapra az egész környék megtudja. Nem érdekelte különösebben, visszafordulni főleg nem akart.

- Diabetes mellidus - állapította meg magában a diagnózist. - Grávisz - tette hozzá. Ha nem ér oda gyorsan, besokkolhat.

Rendkívül gyorsan hajtott. Előtte egy Wartburg haladt. Hogy a szűk utcán kikerülhesse, felhajtott a járdára. Alig egy méternyire surrant el az egyik terebélyes fa mellett. Valaki elordította magát. Szidta-e vagy csak megijedt, nem érdekelte, fő, hogy megúsza! Visszakanyarodott az útra, és ugyanolyan sebességgel hajtott tovább. Egy

rendőrrel is összeakadt. Le is inti, ha nem ismeri fel, így csak megnyegette...

Attila a heverőjén feküdt. A szomszédban lett rosszul, onnét vitték haza, és fektették le. Alig pillantott rá, máris a fejéhez kapott: Szent Isten, ez meghalt! Kétségbeesetten, remegő kezekkel gombolgatta ki az ingét, hallgatta meg utána, a táskájából előkotorászott fonendoszkópjával a szívét, ám néhány keserves élesztgetési kísérletezése után, teljesen letörten rogyott a heverője szélére. Keze az ölébe hullott, szemét behunyta, feje lehanyatlott, s utat engedve sodró gondolatainak lelke mélyén, régen elraktározott emlékek sorjáztak, amelyeket később, ha magára marad, újra elővesz majd, átél és elvisel...

Valaki megérintette a vállát. Attila anyja volt. Georgina összerázódott, majd sietve, majdnem ugorva felállt.

- Sajnos - tárta szét a két kezét teljesen elcsüggedten - meghalt. Fogd le a szemét Zoli, mert nekem nincs erőm hozzá! - szólt rá Attila testvérére, aki az anyja mellett állt.

Odébb lépett, és a falnak dőlt. Kezében az előbbi fonendoszkóp lógott. Egy ideig várt, majd a széken lévő táskájához lépett, s belegyűrte.

Attila anyja, eddig némán nyeldeste a könnyeit, most majd megfuladt a rátörő zokogásától.

Georginát, miközben melléje lépett, hogy megvigasztalja, a mély fájdalom maró és a közöny rút érzése járta át. Két évig élt együtt ezzel a férfival. Nagy szerelemnek indult, mégis csúf összeveszéssel, máig felejtethetetlen botrányos szakítással végződött. Elsősorban saját magát okolta miatta. Nem azért, mert elkergette, mivel beengedte a házába.

Szerencséjére ezeknek az érzéseknek különös egyvelege rövid ideig tartotta bénán. Lerázta magáról gondolatainak hirtelen hóhullását. Megcsókolta Attila anyját, részvétét fejezte ki, majd a régebbi sógorához fordult:

- Régen betegeskedett?

- Nem - súgta a beleszorult fájdalma miatt. - Viszont hetektől nem szedte be a gyógyszereit, csak ette-ette magát. - Erősen szemrehányóvá változott a hangja. - Állandóan téged emlegetett.

- Nekem mégsem szólt. - Visszafordult, és a halottra lesett. - Nem is hiszed, mennyire sajnálom -, sóhajtotta könnyes hangon - segíteni viszont, a legjobb szándékom ellenére sem tudok. Késő.

Némán, mélyen lehorgasztott fejjel, botladozón indult el. Már majdnem az ajtóban járt, amikor visszaszólt.

- Értesítsétek a hullaszállítókat! A halotti bizonyítványt Hernádi doktor állítja ki.

Attila testvére elkísérte egy darabon, majd köszönés nélkül megfordult, és visszament a lakásba.

Georgina a kocsijába ült. Fejét lecsüggesztette, szemét behunyta. Azok az érzések, amelyeket előbb visszafojtott, most teljes erejükkel rátámadtak, és fojtogatták.

A sebtében átéltek ellenére, de ahhoz kapcsolódón, az az eset jutott eszébe, amely közte és az „eredeti férje”, Terézke apja között zajlott le. Jó erősen belekapaszkodott, és kétségbeesett következtetéssel gombolygatni kezdte. Addig-addig gombolygatta, amíg le nem futott róla az összes háromévnnyi hosszúságú vastag fonál...

Késő délután történt. Feri, utóbb felvett szokása szerint, félttasan állított be. Ő azonnal ráförmedt..., vagy előbb csak duzzogott, nem emlékezett pontosan. Az ablaknál állt. A férje átkarolta a vállát a bal kezével... Nem, a jobb kezével, mert a baljában egy csokor virágot szorongatott. Igaz, most már biztosan emlékezett, ugyanis Feri balkezes. Feléje nyújtotta a virágot, mire ő nagyívben ellökte.

- Eleget kértelek, hogy ne gyere haza ittasan! Utálom a szeszszagot.
- Két öklét durcásan a halántékához szorította, és tovább hisztériázott. - Minden nap későn jössz haza, olykor egész éjjelekre kimaradozol...

- Hat község gazdaságának vagyok a főkönyvelője, vagy, ha így szebben hangzik: a pénzügyi vezetője. Egyszer ilyen, máskor olyan összejövétel, megbeszélés adódik. Ma például az elnökhelyettesünk neve napját ünnepeltük meg. Valamennyi estére jut valami...

- Vagy valaki - epéskedett ő.

Mivel közben a virágot erővel a kezébe nyomta, messzire eldobta. Szétbomlott, és szerteszéjjel repült. Egy hét múlva talált rá az egyik rózsára. Máig megvan. Terézke egyik meséskönyvébe préselte le.

- És te? - mordult rá Feri, méregetől bepárasodott tudattal. Azok a halszemek, te jó Isten! Az enyhe részegség-e, az élesre fent szemrehányás-e, villogtak hihetetlenül nagyra táult pupillájának vizes tükreben, máig sem tudja. - Mindenki beszéli, mondd, te hülyének nézel engem?

Ő a falnak dőlt, és alaposan kipakolt neki.

- Három éve vagyunk házastársak, előtte évekig együtt jártunk... Igen harmadéves orvos voltam, amikor megismerkedtünk. - Néhány pillanatig a fejét törte: - Mi a fenének mondtam volna ezeket? Nem is mondta, csak annyit említett neki, hogy három éve vagyunk házastársak, mire ő, erre jól emlékezett, valósággal villogott a szeme, amikor közbevágott:

- Azóta egy kacsalábon forgó, ha nem kastélyt, villát építettem neked. Hét szoba, óriási hall, tetőterasz, külön rendelő, váró, garázs... mindezek fejedelmin berendezve...

- Ez most nem tartozik ide - vágott közbe ingerülten s leült. - Mielőtt összeházasodtunk, megegyeztünk: csak az életünket, nem az énünket kötjük egybe. Nem csatoltunk bizonyos korlátokat a kölcsönösen kimondott igenhez. Te is éled a magad életét, én is! Ha valami közbe jön, szólunk, te erre, én arra! - Élesen felnézett rá. - Így egyeztünk meg vagy már nem emlékszel rá?

- Mivel mind a ketten tanult, modern emberek vagyunk...

- Ne beszélj folyton mellé! Így volt vagy nem?

- Így.

- Akkor most szólok. Neked is van nőd, aki miatt kimaradozol, akivel hálsz, nekem Attila.

A férje váratlanul melléje ugrott. Azok a szemek és azok a szavak! Nem, ezeket sosem felejtí el!

- Szerintem csak a házasságunk s nem a szerelmünk futott zátonyra, úgy gondolom.

- Nem igaz. A mi hajónk már el is süllyedt, Feri.

Meglehet nem pontosan ezt válaszolta. Ingerült volt és feldúlt, ezért így utólag nehéz visszaemlékeznie...

Az ülésnek dőlt, fejét a fejtartóra fektette.

Mindegy, valami ilyesmit mondott Ferinek. Meg azt, hogy nem tudok tovább együtt élni veled: iszol, nőzöl...

- Te is lefeküdtél már Attilával.

- Feri! - Megfogta a kezét... Nem, nem fogta meg, hiszen már nem is álltak egymás mellett. - Neked, úgy látom s érzem már nem, Attilának pedig most szüksége van rám. Beteg.

- Mi lenne, ha minden beteggeddel lefeküdnél?

- Őt szeretem is.

A férje, igen erre határozottan emlékezett, melléje lépett, és megragadta a kezét. Azt hitte, eltöri.

- Te, meg a szerelem. Frigid vagy!

- Én... frigid? - hahotázott fájdalmában, mert tényleg nagyon fáj a keze.

- Érzelmileg is lehet valaki frigid.

- Esetleg sivár. Én nem vagyok az. Téged is szerettelek egykor. Attilát most szeretem. - Kirántotta a kezét. Fáj, megrázta. - Én nem olyan nő vagyok, aki: holtodiglan, ásó és kapa válasszon el tőled! Én nem tudok sírig szeretni, hűséges lenni egy férfőhöz, mint a kutya. Ha meguntam Attilát...

Nem folytathatta, mert Feri minden átmenet nélkül az ajtó felé indult.

- Hát jó - kiabálta vissza menet közben -, beismerem: nekem is van nőm. Most is hozzá megyek. Ám továbbra is téged s nem őt szeretem, hiába mondd, te sem szereted Attilát. Viszont a házasságunk valóban válságba sodródott. Élünk egy ideig ki-ki a magáéval, aztán...

- Nem lesz aztán! Végleg becsukjuk egymás mögött az ajtót! - kiabálta utána, ám Feri mit sem törődve vele, tovább beszélt:

- A házat, itt hagyom. Nem adom neked, csak elmegyek, viszont gyerektartást nem fizetek! Teréz két hetenként meglátogatom, s mindennel ellátom...

Ő ki tudja hányadszor, megint közbevágott. Óh, mennyire utálta akkor, meg tudta volna fojtani.

- Attilát idehozom.

Feri megfordult..., nem, vissza is lépett.

- Azt csinálsz, amit akarsz, viszont - felemelte a kezét s megfenyegette -, minden vasárnap délelőtt itthon leszek. A szobámat bezárom.

Se te, se más nem léphet oda be! Ha csak egy ujjal is bántja Terézkét, mennie kell innét! Ha akarsz te is vele mehatsz, de Terézke nélkül!

Georgina kinyitotta a szemét, fejét felemelte, mire az előbb még hullámzó érzelme hirtelen bugyborékot vetett, és belefulladt a közyön hínárjába:

És elment. Ez este történt, másnap reggel Attila már hozzá is költözött.

Szinte beleremegett: Micsoda napokat, heteket, hónapokat éltek át!

A belső fény, az a titokzatos valami, amely sugárzott az aurájából, az amúgy is nagyon szép férfit utánozhatatlan varázssal vont be, s ő újra és újra a befolyása, a teljes uralma alá kerülve, szinte szédelegve élte át azokat a gyönyörű napokat, heteket, hónapokat...

Sóhajtott.

Mégis, csupán egy fél évig éltek maradéktalanul boldogan. Attila kezdeti, szelíd féltékenysége, eleinte még hízelgett is neki: mindezt azért, mivel szereti! Ám fokról fokra elmérgesedett, végül betegesen féltékennyé vált. Mindenkivel összehozta, aki slicces nadrágot viselt, és szóba állt vele...

Pillantása kikukkant szeme áttetsző szürkességéből, utána ismét behúzza a függönyt, a kormányra dőlt, és tovább emlékezett.

- Mindig azt hajtogatta, hogy mennyire, de mennyire hűséges hozzá, bezzeg ő! Addig, addig, mígnem elunta, végül szépen megkérte, hogy vegye fel magnóra, így legalább, ha őt nem is, saját hangszálait megkíméli, amin aztán jól összevesztek. Az első nyílt szóváltásukat a második követte - ironikusan elhúzta a szája szélét -, amikor meg akarta esketni, hogy nem csalja meg, hűséges hozzá, mire ő...

Gondolatainak vízesésszerű zuhogása itt hirtelen elapadt, ezért megint törnie kellett a fejét.

Vasárnap délután, az is lehet nem vasárnap valamelyik munkaszüneti napon történt. Színházba készülődtek. Attila a nyakkendőjét kötötte éppen... Nem, az ingét gombolgatta. Eközben, máig sem tudja miért s hogyan, teljesen váratlanul, se előzménye, semmi, faggatta, hogy kivel van jóban, ki a legújabb szexpartnere... Ilyesmiket kérdezgetett, szégyentelenül, majd, amikor ő egyszerűen kinevette, igen, valósággal hahotázott, meg akarta esketni, hogy örökre hűséges marad hozzá. Mire ő, előbbi nyílt jókedve ellenére, hirtelen elvesztve a

fejét, igen... igen, valósággal felhorkant, eléje pattant, még toppantott is, noha nem szokta.

- Jegyezd meg jól - hangja, mint a csípős paprika, mart -, húséges lehet a kutya, a macska, a ló, a számár, de egy nő, soha!

Ezzel a meggondolatlan hasonlatával, amellyel egyszer s mindenkorra tudomására hozta, hogy ő ember és nem állat, Attilát még nagyobb féltékenységre készítette.

Felemelte a fejét.

Vesztére, mert azután, egyik jelenet a másikat követte, ugyanis nem vihette mindenhová magával. Egyrészt elvből, ezt eleve ki is kötötte, másrészt, mivel Attilát súlyos cukorbetegsége is gátolta abban. Süteményt nem ehetett, szeszt nem ihatott... Mondta volna meg mindenkinek, hogy cukorbeteg? Őt nem érdekelte különösebben, viszont Attila szégyellte. Minden egyes alkalommal a lelkére kötötte, hogy ne mondja el senkinek. Máig sem értette, miért szégyellte ennyire a betegségét.

Megint hátradőlt az ülés támfalának.

Érdekes, kezdetben éppen ez a betegsége vonzotta. Hülye érv, de igaz! Meg az, hogy Attila rendkívül vonzó, igazi csinos férfi volt. - Sóhajtott. - Igen, így múlt időben! Betegsége lappangó, anyai szeretetet ébresztett, váltott ki benne, kényszerű gondoskodást erről a nagybeteg, rendkívül szép férfiről, amit később, tévesen szerelemnek nevezett.

Végül állandóan veszekedtek. Szó... szót követett. A szavaik lángra gyúltak, forró parazsakká váltak, s csak izzottak-izzottak a múlt mennyezetén, amely alatt két ember összekötötte az életét. Mindezek közepette már nem gyengéd élettársakként álltak egymással szemben, hanem két vadidegenként. Oka: Attila állandóan összehozta valakivel. Legvégén már házaseletet sem éltek.

Majdnem két hónapig tengtek így egymás mellett. Utána kibékölttek, de hamarosan ismét összevesztek.

Borzalmas fél évet élt át! Attila eközben minden szép érzést összetört benne. Tövestől kiirtotta azt, ami azelőtt olyan nemesnek és szépnek tűnt a szemében s a lelkében.

Előbb csak félt tőle, később megutálta, végül szakítottak, de hogyan!

A főorvosuk minden hónapban egyszer eligazítást tartott. Az egyik ilyen értekezlet után, ott maradtak, és jót mulattak a közeli, megszo-kott kisvendéglőben. Jóval éjfél után ért haza, ahová két kollégája is elkísérte. Gondolták, otthon tovább mulatnak, természetesen Attilával együtt, aki pizsamában jött eléjük a hallba, ahol azonnal a társainak esett, és szabályosan kirugdalta őket. Tombolt, magából kikelve ordított, rohangált, mint az őrült. Előbb bent, később kint az udvaron. A szomszédokat is felverte, valóságos kis csődület támadt a kapuban. Valaki rendőrt hívott. Borzasztó mi zajlott le ott azon az éjjelen!

Miért provokálta Attilát a mulatozással, holott ő, cukros létére nem ihatott - háborgott a lelkiismerete utólagos büntudatának visszatérő viharaként. Sem akkor, sem most nem tudta istenigazában megmagyarázni magának.

Akkor adta ki az útját. Nem zavarta el, csak az összes holmiját kidobálta az ablakon. Attila magától elment.

Megrázta a fejét. Megint nem jól emlékezett. Igenis, magából kikelten, mindenki füle hallatára ráordított: Mars ki a házamból! Szegény Terézke felébredt, és mennyire sírt! Csak az ő opálos, könnyes szemére, kétségbeesett maszatos arcocskájára emlékezett tisztán. Az éjjel nem is aludt vele, holott az utóbbi napokban állandóan az ő szobájában hált éjjelente. Paula vette magához, vitte az ő lakrészébe. De nem is maradhatott volna nála, mert a két orvos közül az egyiket, csak azért is, két napig „ott marasztalta”. Nem, helyesbített azonnal: egy teljes hétig éltek Zolival. Nem szerette, dafke! A felesége jött el érte. Mennyire megkönnyebbült, amikor az, várakozásával ellentétben nem csapott különösebb patáliát.

Gondolatainak csapongó madárkái hirtelen elröppentek, szerteágazó énjének ágairól, ugyanis valaki megkopogtatta a kocsija ablakát.

- Rosszul van, doktornő? Régen figyelem, hol a kormányra dől, hol hátra. Segítsek?

- Nem vagyok rosszul. Csak elgondolkoztam. - Kinyitotta az ajtót. - Az orvosnak is lehetnek lelki válságai, gondjai. Mindenesetre köszönöm a figyelmességét.

Becsapta az ajtót, és tovább hajtott. A központi ügyeletre ment. Dr. Hernádi éppen indult valahová. Kocsijából kiugorva az utolsó pillanatban állította meg.

- Megkérhetlek valamire, Gábor?
- Még arra is, amire én gondolok, ha meglátlak.
- Nincs kedvem viccelődni!
- Komolyan is beszélhetünk róla.
- Várszegi Attila meghalt.

Dr. Hernádi is kilépett a kocsijából. Georgina kocsijának nyitott ajtajára dőlt.

- Állítsd ki, légy szíves a halotti bizonyítványt! Diabétesz mellitusz. A halál közvetlen oka: kóma. - Némán, leverten nézte egy ideig a társát. - Én ugye... Tudod!

- Arrafelé megyek. Beugrom hozzájuk!
- Köszí! - Hernádi doktor és ő is visszaült a kocsijába, becsapták az ajtókat, és tovább hajtottak.

Útközben üresnek érezte magát, úgy kongott a lelke, mint a most kiürült hordó.

Paula eddig a földszinti terasz szélén ült, lábát a fűbe lógatva várta. Amint megpillantotta a kapuhoz sietett, kinyitotta, és belesett az autó ablakán.

- Jobban van?
- Exitált.
- Meghalt? - jajdult fel. Fejét körbeforgatta. Ha nincs ennyire késő s meglát valakit, visszafoghatatlanul odafut, és a fülébe suttogja: Halod, meghalt Attila! Mert Paula olyan volt, mint a szél. Mindent kihallgatott, hogy híven szétsuttogja.

- Feküdjön le, én is lefekszem! - felindultságát gondosan a magára erőltetett álarca alá rejtette, ám Paulát nem lehetet becsapni. Nem szólt, csak a fejét csavargatta: nem lesz abból semmi ezen az éjjelen!

Georgina tényleg nem feküdt le. Órákig sétált kezdetben bent a hallban, később kint a kertben. Eközben megállás nélkül Attilára gondolt. Egyébként is, minden egyes halált a szívére vett. Napokig foglalkoztatta. Attila pedig nem akárki, volt élettársa, akit szeretett valaha, aki miatt elvált a férjétől... Kétéves viszonyuk valamennyi darabkáját előkotorta agya rejtett zugaiból, lehámozta, kifényesítette, kielemezte, mint jó tanárnő a rossz verset...

2.

Paula krumplit hámozott, s jóízűen magyarázkodott a rácsodálkozó Georginának.

- Tegnap a tanyánkról meséltem Terézkének, meg azokról a finom túrós lepényekről, amelyeket szegény anyánk, kenyérsütés után a kemencében sütött. - Fehér kötényt viselt, alaposan nekigyürekezett. - Ment volna veszendőbe a jó meleg? Mert tudja, meddig tartották azok a régi kemencék a meleget, sőt a forróságot?

Georgina csendesen mosolygott, Paula tovább kacarászott.

- Túrós lepényt sütök a lelkemnek. Hadd emlegesse meg az öreg Paula nénit, mert meglátja Georgina, asszonykorában is emlékszik Paula néni finom, kapros, túrós lepényére!

- Meg akartam kérni... - habozott Georgina.

- Mire? - Paula ugrásra készen, közelebb lépett.

- Menjen át Gálékhoz! - Elnézést kérően emelte fel a kezét. - Nem tudtam, hogy süt. Folytassa csak!

- Itt kaszál az árokban, mert ugye Matyinak kellene szólnom?

- Arról a levélről szeretnék beszélni vele, amelyet maga is elolvastott.

Paula restelkedően támaszkodott a konyhakredencnek. Pirongón babrálta a kötényét a kovászos kezével.

- Pletykásnak tartanak - rebegte zavartan. - Mi tűrés-tagadás hamar eljár a szám. Szegény anyámtól ragadt rám. Meg a pusztá! Mert ott nincs más szórakozás! Megszoktuk, mint bagósok a köpködést, viszont, ami itt bent..., úgy általában történik, elhangzik, még ha a nyelvemet kitépnék sem mondanám el. - Végre felnézett Georginára, de a kötényét még nem eresztette el. - Elolvastam, de említeni..., - nagyívben csóváltgatta a fejét - azt nem!

Georgina teljesen figyelmen kívül hagyta a kövér asszony tiltakozását, mialatt folytatta:

- Sokat gondolkoztam: egyetlen kétértelmű szót sem ejtettem ki előtte, semmire nem adtam okot.

- A doktornőbe majdnem valamennyi férfi szerelmes. Múlt héten a háztartási boltban..., a kiszolgálók mind férfiak, meg néhány vásárló is bekapcsolódott: Ki a legszebb nő a faluban, találgatták. - Georgi-nára kacsintott. - Egyöntetűen a doktornőre voksoltak.

- Mondja Paula, miért tartanak engem nagy izének, hogy szépen fejezzem ki magam.

- Ah, nem! Esetleg kicsapongónak.

- Maga mindent lát, ami ebben a házban történik. Mondja: Attilán kívül, melyik idevaló, hangsúlyozom: idevaló férfival kezdtem ki, feküdtem le?

- Senkivel.

- Mégis, egymás után iratkoznak át Hernádi doktorhoz. Lassan, csak azok maradnak nálam, főleg fiatalok, akiknek nem kell tartaniuk a feleségeiktől. Néhány nős férfi a feleségével együtt jelenik meg a rendelésen.

- A doktornőt mindenki jó orvosnak tartja.

- Hernádi doktor, jó tíz évvel öregebb nálam, és máig sem szakorvos, amíg én öt éves pályafutásom alatt, előbb belgyógyászatból, most reumatológiából szerzek szakorvosi diplomát.

- Férj kellene, és akkor megszűnne minden!

- Kétszer megégettem, harmadszor nem dugom tűzbe a kezemet.

- Mit akar Matyinak mondani?

- Azt, hogy vagyok én olyan nő, aki maga választja meg a partnerét.

- Fiatalember, csaknem gyerek. Az ilyen pedig nagyon érzékeny.

- Legyen nyugodt, tapintatos leszek.

- Átszólok neki, mert meglehet az óta lekaszált a füvet, és hazament.

- Ne küldjem inkább Máriát? Negyedóra múlva biztosan itt lesz.

- Ne... ne! - tiltakozott Paula. - Majd én! Lekaparom kezemről a kovászt, levetem a kötényemet, és máris futok.

- Futni azért nem kell! Köszí! - s otthagyta.

Mialatt a kövér asszony oda volt, bement a nappali szobájába. Portörő rongyot fogott, és törölgetni kezdte vele a fotelszéleket, a beépített szekrények kiálló részeit, meg a könyveket...

Jó tíz perc múlva kopogtattak be. Azt hitte Matyi, ezért gyorsan eldugta a portörő rongyot, holott csak Paula volt.

- Azonnal itt lesz - szólt be az ajtórésén.

- Köszönöm szépen! - Újra elővette a rongyot, és tovább törölgetett...

Matyi jó negyedóra múlva érkezett meg. Ruhát váltott és nyakkendőt kötött, ugyanis Paula szerint az előbb kaszált. Matyi pedig, főleg ilyen melegben, rövidnadrágban és atlétatrikóban dolgozott. Egyébként farmernadrágot viselt, nyakkendőt csak ünnepélyes alkalmakkor kötött.

Georgina eléje sietett.

- Nem haragszik, amiért áthívtam? - A kezét nyújtotta, amit Matyi úgy tartott a tenyerében, mint valami törékeny, finom fajanszot. Miután elengedte azt, fejét szégyenlősen lehorgasztotta, két ujjával zavartan dörzsölgette a zakója szélét, és többször lábat váltott. Később olyan mozdulattal lépett hátra, mintha ki akarna rohanni. Miután másodszori kérésre sem foglalt helyet, Georgina egyszerűen belekarolt, és könnyedén belenyomta a mellette álló fotelba: csüccs!

Matyi még mindig nem nézett a szépasszonyra. A fotel bársonyhatását simogatta.

Georgina egy ideig sugárzón nézte, majd ösztönösen megsimogatta a haját.

- Maga tényleg szerelmes belém? - súgta miközben anyás mozdulatokkal beletúrt a fürtjeibe. Ujjjaival hullámokat csinált.

- Igen. - Fel akart állni, Georgina azonban, fejénél fogva visszanyomta a fotelba.

- Többször elolvastam a levelét. Nagyon szépen fogalmaz. A helyesírása pedig... gimnazista koromban helyesírásból mindig ötösöm volt, kifogástalan.

Matyi arcán enyhe pír futott végig, s veszett bele szokásos hófehérségébe. Úgy ült a fotelben, mint akinek a professzora jól beolvas egy rosszul sikerült szigorlat után. Szája szélét harapdálta, szeme az asztal vaslábát támogatta, mert érheti-e férfit nagyobb csapás, minthogy szerelmeslevelét így fogadják: jó fogalmazvány, helyesírása kifogástalan.

Georginát a fiatalember erősen érzékelhető mélabússága megdöbentette, amiért is ösztönösen magyarázkodni kezdett.

- Én is levélben akartam válaszolni, talán így romantikusabb lett volna, viszont emellett, hogy nagyon rossz levélíró vagyok, praktikuságom közismert. Egyetlen ház választ el bennünket, miért leveleznénk!

A férfi mellett lévő fotelba ült. Szép ívelésű lábait keresztbe rakta, ruhája magasan felcsúszott, hosszú combjai végig kilátszottak. Matyi, ha szégyenlősen is, minduntalan oda-odalesett, amiért is nemcsak a lábát rakta vissza, hanem kissé megzavarodottan a ruháját is lehúzta térdig.

- A papája...? - tért el eredeti irányától. - Többször láttam, de a kölcsönös köszönésünkön kívül egyetlen szót sem váltottunk. Tényleg olyan sokat iszik, ittas, amint írta?

Matyi szemében most lobbant be először a tiszta értelem első szikrája.

- Tipikus alkoholista.

- Nem kellene mégis, ha magától nem, kötelezni...

Régebbi beszélgetésükre célzott, amikor is alkoholelvonó kúrát javasolt. Matyi megértve a célzást, gyorsan közbevágott:

- Önként nem megy, kötelezni pedig..., talán lehetne, viszont a körülmények utána sem változnának meg, ezért menthetetlenül visszaesne. Számos példát tudnék felsorolni, és ott van az irodalom is. A nehezeztől kellene megszabadítani, amely ennyire lesüllyesztette.

- A nehezezről jutott eszembe: Az ital és a léghajó között, olvastam valahol, nagy a hasonlatosság, mert az ital, mint nehézkét vesztett léghajó a fellegekbe emel, felrepít az égbe, ismeretlen érzéseket csalogat elő bensőnk eddig elapadtnak vélt forrásaiból.

- Ugyanakkor - folytatta Matyi, mintegy átvéve a szép nő gondolatmenetét, nagy sóhaj közepette -, aki ezen a léghajón ül, könnyen a mélybe zuhanhat, mint apám.

- Ennyire lesüllyedt?

- Még annál is jobban! Anyámat veri, elüldözi a házból. Engem, amióta betöltöttem a huszadik évemet, nem bánt, én mégis menekülök előle, mert... - Elhallgatott. Ha Georgina nem mozdul meg, amelyet ő sürgetésnek vélt, talán még tovább hallgat. - Huszonkét éves

fiatalember könnyen elbír egy rozoga, ötvenéves emberrel. Apámmal...? Azt mégsem tehetem meg.

- Főleg, ha az a fiatalember annyira erős, mint maga.
- Az ötvenéves férfi pedig, olyan részeg, mint apa.
- Még mindig nem mondott le a szándékáról, hogy ha végez, elköltözzek? - Megint arra a bizonyos éjszakai beszélgetésükre célzott.
- Más jól érzi magát otthon, engem a gondolata is riaszt. Előbb-több, ha akarom, ha nem, el kell menekülnöm otthonról.
- Mindnyájan menekülünk, hol más elől, netán saját múltunktól. Ki a borba, ki a szexbe, ki az álmokba.
- Én kisgyerekkoromtól hiszek az álmokban. Magamban hordom, ezért énemmé válik, s azonosul velem. Így a boldogság utáni természetes vágyam tökéletes boldogságot ölt.

- A boldogság nem álom, Matyi! Harmónia magunkkal és a minket körülvevő világgal. Egyezzen ki önmagával, a világot pedig, vegye olyannak amilyen, meglátja boldog lesz!

Önkéntelenül elhallgatott, ugyanis most fedezte fel azt az eddig sosem észlelt szomorúságot, amely az őt bámuló fiatalember szemében ült. Olyan váratlanul hallgatott el, hogy Matyi megijedt, ezért nem vághatta rá azt, amit egyébként menthetetlenül kimond: én csak magával lehetnék boldog.

- Ne beszéljünk többé apámról! - javasolta helyette gyorsan.
- Én azt hiszem, mi már régen nem róla beszélgettünk, hanem a leheléről, amelyre maga, ugye választ vár?

Matyi, Georgina legnagyobb meglepetésére megrázta a fejét.

- Nem kértem, és most sem kérek választ. Évektől szeretem magát - magabiztossá váló hangjában előbbi zavartságának nyoma sem maradt. Annyira magától értetődően hangsúlyozta, mintha csak az időjárásról beszélgetnének. - Eddig titkoltam. A titok pedig, ha nem osztjuk meg, csupán magányossá tesz, és kész! Ezzel szemben a szerelem olyan titok, amelyet csak egy bizonyos ideig lehet magunkba fojtani, utána erőnek erejével kikívánczik belőlünk, mint anya méhéből a kihordott csecsemő. Most elmondtam, csak ennyi történt.

Georgina felállt, a fiatalember mellé lépett, és megint megsimogatta a haját.

- Ha tudná, mennyire hálás vagyok, most felkiáltana. - Olyan mozdulatot írt le a fejével, mintha meg akarná csókolni, holott csak közelebb hajolt hozzá. - Köszönöm, Matyi!

Az felnézett rá, majdnem összeért az arcuk, ezért Georgina újra felgyenesedett.

- Mit köszön ezen? - csodálkozott rá Matyi őszintén.

- Sok férfival összehozott szertelen természetem, nem tagadom... - Minden átmenet nélkül visszament, s leült a helyére. Egy ideig a fiatalembert nézte, majd egészen váratlanul letegezve, megkérdezte tőle: - Ugye, te még nem voltál nővel?

Matyi nemet intett a fejével.

- Megtisztelő, sőt egyenesen dicsőség, kiváltság lenne egy ilyen múltú nőnek, hogy végre olyan férfival is lefekhetne, akinek ő volt életében az első nője. Ennek ellenére neked sem mondhatnék utána mást, mint a többieknek: egyik voltál a sok közül. Te felemelsz, én megalázzalak érte? - Egy ideig hallgatott. Nem választ várt, kissé szégyenkezett, majd mintegy ennek levezetéseképpen, gyorsan megkérdezte: - Nem haragszol, amiért letegeztelek. Nyugodtan tegezz vissza!

Matyi lehajtotta a fejét, s elmélázón leste a szőnyeg tarka mintáit.

- Haragszol, megbántottalak? - suttogta bájolgón Georgina.

- Nem vártam, mert nem is várhattam mást, csak... - elhallgatott.

- Csak! - sürgette az asszony. Megint felállt, és harmadszor is a fiatalemberhez menve, simogatni kezdte, most nem a haját, hanem a kezét.

Matyi felnézett rá. Tekintete szégyenkezéssel, megalázottsággal telt meg, agyában elkeseredett szájalomnak adva helyet, a maga borzadályában felfogta végre végzetes tévedését, s elborult tőle.

- Közöltem veled a titkomat - súgta borzongón - Megszabadultam egy nagy tehertől, most mégis sokkal magányosabbnak érzem magam, mint ezelőtt.

- Az ember mindig egyedül van... a legmélyén. Azt hiszed, én nem ismerem ezt az érzést? - hozzádólt, és gyengéden magához húzta a fejét. - Eddig két emberben hittem, habár több férfival volt dolgom, őket nem számolom: a férjemben és Attilában. Mind a kettőjükben csalódtam. Ezért tovább keresek. Keress te is tovább!

- Én benned hittem megtalálni azt, akit te a férjedben s Attilában.
 - Akkor te is tévedtél. Ezért a keresés, amely mindkettőnkénél tovább tart, mostantól közös lesz, s látatlanul összeköti az egyéniségünket.

Matyi átölelte a karcsú nő derekát, amiért is az sikkesen kibontakozott a karjaiból, és visszaült a helyére.

- Tényleg tegezhetlek ezentúl? - suttogta Matyi zavartan, mintha előbbi „tettét” szégyellné, el akarná terelni a szépasszony figyelmét.

- Miért ne? Elvégre még én sem vagyok öreg, bá... ár! - s elhallgatott.

- Ha problémám lesz, apám vagy... habozott.

- Egy kislány - használta ki a szünetet Georgina.

- Felkereshetlek? Elmondhatom...?

- A barátod leszek, mert más nem lehetek. Te huszonkét éves vagy, én harminc, tehát nyolc évvel öregebb vagyok nálad.

- A leghosszabb élet is egyetlen szempillantásnak tűnik. Ez a nyolc év, rebbenés a szempillantáshoz képest.

Georgina csendes, simogató mosoly közepette válaszolt. Az is lehet nem válasznak, hanem az előbbieket folytatásának szánta.

- A te romlatlanságodhoz képest, az én hétfőpróbás tapasztalatom...

- Te nem vagy romlott - torkolta le Matyi. - Vénuszként emelkedsz ki a tenger hullámaiból.

- Lány koromban, ha nem is sok, azért akadt néhány fiúm. A férjem után élettárs, őt két évig nem csaltam meg, viszont utána! - Mélyen a fiatalemberbe fúrta csábos tekintetét. - Ezek után is azt mondod, hogy Vénuszként emelkedem ki a hullámokból, amelybe, ha nem is fulladtam bele, alaposan meg-megmártóztam.

- Miért lenne egy nőnek tilos, ami a férfinak szabad? Ettől függetlenül, most bevallom: lesekkedtem, ezért biztosan állítom: nem sok férfi fordult meg a hálósobádban. - Látva a szépasszony csendes, de kifejező bólogatását: de... de, gyorsan hozzátette. - Mindegy, én ezentúl is úgy nézek rád, mint egy szentre. Különös fény övez, engem pedig a misztikusság gyerekkoromtól izgat.

- Keress magadnak egy hozzád való, fiatal, romlatlan lányt, akire tényleg felnézhetsz! Mert én... - önirónikusan biggyesztgette az ajkát

- egyelőre lenyűgöz a szépségem, ám a szépség mulandó. Később meg sem ismernél.

Matyi élénken tiltakozott a fejével, viszont válaszra nem maradt ideje, mert az ajtó váratlanul kipattant. Terézke rontott be a szobába teljes sebességgel.

- Látod - mutatott Georgina az egyenesen feléje robogó kislányára -, róla nem beszéltem. Gyerekem van. - A kislányához fordult, Terézke addigra az ölében hevert. - Így kell bejönni! Anyu beszélget, miért zavarod?

- Sürgős mondanivalóm van.

- Akkor is haragszom az ilyen csúnya viselkedésért. Vendégünk van, ráadásul nem is köszöntél a bácsinak.

- Ő nem bácsi - kacagott fel igazi gyerekes őszinteséggel a kislány -, Matyi.

Georgina mosolyogva fordult a fiatalemberhez:

- Látod, én anyu vagyok, te per Matyi. - Ezután a kislányára kacintott. - Halljam, mi az a fontos mondanivaló?

- Paula kalácsot süt nekem. Te, hogy milyen illata van! Ezután feledve éveit meghaladó komolyságát, gyerekes szertelenséggel Matyihoz futott, és kérlelni kezdte: - Muzsikálj nekem!

- Egyszer mutattam neki valamit - fordult a fiatalember a kislány anyjához -, azóta folyton azt kéri.

Terézke változatlan erőszakossággal rázta a fiatalember nadrágja szarát, mire Matyi befogta az orrát, szájával a köcsögduda hangját utánozta, amelyen mind a hárman jót nevettek.

Paula zavarta meg őket, aki elnézést kérőn jött be a kislányért.

- Mialatt kihúztam a tepsit, megszökött a drága - mentegetődzött már az ajtóban. - Nem rohanhattam azonnal utána, mert a forró tepsit nem rakhattam le akárhová. Összevissza kerestem, ha nem hallom ezt a micsodát...

- Köcsögdudát - vágott közbe a kislány.

- ...tán meg sem találom. - Ölébe kapta a kislányt, és a haját simogatta. Majd ismét elnézést kért, és kivitte az engedelmesen hozzásimuló Terézkét.

- Nagyon értelmes a kislányod, és milyen szépen furulyázik! Gyermeke dalokat és egy Schubert melódiát is játszott nekem a kertben.

- A tehetséget hordozó gének öröklődnek. Ha például az apa és az anya zenei tehetség, nagy valószínűséggel a gyermekük is az lesz. Nem olvastad véletlenül Czeizelnek: a Bach családról szóló tanulmányát? Mellesleg, én... - hebegett, zavarodott meg kissé -, nincs tudományosan alátámasztva, hipotézis, újszerű s mint ilyen csak később cáfolódik meg, igazolódik be... Szóval, szerinte a maximálisan örökölhető gének száma száz. Ha csak negyvenet-negyvenet örököl, az ugye nyolcvan, máris kész a génusz. Nos az én Terézkém eszerint sohasem lesz génusz, mert tőlem nem örökölhetett zenei tehetséget hordozó géneket.

- A férjed?

- Mármost a volt férjem? Ó... - elgondolkozva nézett a levegőbe, vonta össze a szépen kifestett szemöldökét -, egészen jól játszik zongorán, hegedülni is hegedülget...

- És, ha tőle örökölte mind a nyolcvanát?

- Lehet - hirtelen fogant kacaja, most inkább felhorkanásnak tűnt. - Ellenben, te nagyon értesz a gyerekek nyelvén, szinte azonosulsz velük. Sokszor megfigyeltem...

- Aki nem volt gyerek, az felnőtt korában lesz azzá.

- Ami kimaradt a gyermekkorból, azt nem lehet felnőttkorban jóvátenni Matyi! - Váratlanul felugrott. - Ne haragudj - mentegetőzött -, rendelésem lesz. Csodálom, hogy Mária még nem kopogott be.

A közben ugyancsak felálló fiatalember felé nyújtotta a kezét.

- Köszönöm, hogy eljöttél. Ugye, mától kezdve egy barátommal több lesz? - váratlanul elkapta a karját, és arcon csókolta.

- Máris többet kaptam tőled, mint amennyit reméltem - rebegte az. Georgina belekarolt.

- Menjünk akkor!

3.

Bencsik Ferenc, Georgina volt férje, ezen a vasárnapon előbb állított be, amint az asszony várta. Paula a templomban járt, ezért sebtében magára öltött selyem köntösben futott ajtót nyitni, amely a nagy sietségtől elől teljesen szétnyílt. Kinyitotta az ajtót, és sietve visszament a szobájába.

- Átöltözöm! - szólt vissza félútról.

- Felöltözöl inkább - nevette ki a volt férje.

Georgina, mit sem adva rá, váratlanul megállt, és kissé nyeglén szembefordult vele.

- Nehogy félreérts! Nem kacérkodom. Azért mentem eléd így, mivel Paula nincs itthon.

- Öt évig éltünk együtt. Láttam egyet s mást. - Bajusza alatt könnyen félreérthető mosoly bujkált, miközben a zsebébe nyúlt. Cigaretta dobozt vett elő, de anélkül, hogy kivett volna egy cigarettát is, visszarakta a zsebébe.

- Te dohányzol? - ámult el a volt felesége, nagyra tárgult élénkkék pupillákkal.

A férfi rántott egyet a vállán.

- Azelőtt - folytatta, mit sem adva a volt felesége előbbi kérdésére - fesztelenül meztelenkedtél. Néha napokig pucéran járkáltál...

- Túlzás.

- Most szétnyílt a pongyolád, vagy mi, alul bugyi... Te mégis rám mordulsz. Ami pedig a dohányzást illeti, lassan egy éve mérgezem magamat. Számtalanszor láttál, mégis csak most veszed észre? Te még mindig rejtélyes, nagyon rejtélyes vagy, Gegi!

- Minél rejtélyesebb egy nő - kacérkodott ösztönszerűn s csak azért is Georgina -, annál titokzatosabb. A titokzatosság pedig vonz.

- Attól függ, milyen pólusok állnak egymással szemben. Egyik vonz, a másik taszít. A lányomért jöttem.

- Alszik, de ha akarod, felköltöm.

A férfi az órájára pillantott.

- Máskor ilyenkor már a kertben futkározik.

- Belázasodott az este. Jelenleg hőemelkedése van, kezdődő bronchitisz.

- Akkor ne költsd fel! Megvárom, amíg magától felébred. Nem viszem el, itthon töltjük a napot.

- Viszont én elmegyek itthonról! Mindent nyitva hagyok, és nem-sokára itt lesz Paula is. Reggeliztél?

- Igen - vágta rá a férfi cseppet sem meggyőzőn.

- Reggelizetek együtt Terézkével! Ebédre is itt maradhatsz! Én csak estére érek haza.

- Miattam mész el?

- Nem, csak ha már úgyis itt maradsz, kihasználom a szabad vasárnapomat. Első ebben a hónapban. Bekocsizok Szegedre.

Valóban most találta ki, mert eddig esze ágába sem jutott, hogy elmenjen itthonról, főleg ilyenkor, ha a kislánya betegeskedett. Hirten tört rá az érzés, valóságos kényszert érzett a menekülésre, amelyet a férje bejelentése még inkább fokozott. Semmiképpen sem marad vele együtt egész vasárnap. Terézke is csak nyugösködne, szokása szerint azzal huzakodna elő, kérné, könyörögne, hogy az apja éjelre sem, sőt sohasem menjen el, maradjon végleg itt.

- Ital is van itthon - fordult újra a férjéhez -, azonban, ha lehet, ne rúgjal be Terézke előtt!

- Egy kortyot sem iszom.

- Nem hiszem el, de mindegy! Felöltözöm, de ide már nem jövök vissza. Ja - a homlokára csapott. - Terézkének a gyógyszerét Paula adja be. Szervusz!

Visszafutott a szobájába. Miközben átöltözködött, különös érzések töltötték be a szívét s az agyát. Mióta elváltak sohasem érzett ennyire gyötrő izgalmat. Akaratlanul azon törte a fejét, hogy valójában, miért is hagyta el a férjét. Nemcsak most gondolt erre, minden látszólagos flegmássága ellenére, már akkor eszébe jutott, amikor beengedte a volt férjét a hallba. Kifejezetten jó vágású férfi, nem olyan légiesen szép, mint Attila volt, akibe bele szeretett, noha így utólagosan, mindent összevetve, valójában..., ah! - s legyintett. - Jóval alacsonyabb, mint Attila volt, de sokkal férfiasabb alkat nála, emellett igen jól keres, amely egy férfi esetében nem elhanyagolható szempont. Ezt a villát is ő építette, amelyben lakik. Igaz, orvosi kölcsönt vett fel rá a

takarékpénztártól, a részleteket ő fizeti vissza, azonban ez a kölcsön, csak hetede annak az összegnek, amibe a kétszintes, tetőteraszos, modern épület került. Hogy ivott? Talán miatta kezdte el, és miatta is lépett félre...

Nemcsak öltözködése közben, később Szeged felé robogva a kocsi-jában is, ezen törte a fejét, sőt mialatt berontott, mert valósággal berontott régi évfolyamtársa, egyben első szerelme lakásába is, ez zümmögött a fejében. Talán emiatt fordult elő, hogy ma másodszor cselekedett akarata ellenére, ezt megelőzőn ugyanis eszébe sem jutott dr. Kemenczei Lóránt.

Az kitárt karral futott eléje, és hosszan ölelgette a mellére boruló szép, karcsú asszonyt.

- Végre én is eszedbe jutottam. Gyere beljebb! - Átölelte a fél karjával és bevezette a szobájába, ahol Georgina azonnal lehűtötte:

- Nem ide indultam. - Kíváncsian kutatta a férfi arcát. - Haragszol rám, amiért bevallottam?

- Kissé birizgálja a begyemet, igaz.

- Hozzád menekültem.

- Menekültél? - ütközött meg a férfi. - És ki elől menekültél?

- A volt férjem és a lelkiismeretem elől.

- Amiként gondolata csak annak lehet, akinek esze van, lelkiismeret-furdalása... Te nem hiszel, ha pedig nem hiszel, lelked sincs.

- Ah! - intette le Georgina bosszúsan, kiloccsantva egy kicsit a lelkében háborgó tengerből.

- Úgy látszik néha, nemcsak az olajfestmények szemléljük távolról, Gegi, egymást is. Több mint két éve elváltak, te mégis...

- Lassan három - vágott közbe az asszony.

- És te még mindig szereted a férjedet. Igazis: nagy szerelemként indult.

- Elmúlt.

- Amíg nem fullad teljesen bele az esztendők hínárjába, addig ne használj múlt időt, Gegi!

- Mindent összevetve s utólag rágondolva, két férfit szerettem igazán. Téged és Ferit, a volt férjemet.

- Attila?

Georgina, mielőtt válaszolt volna, távolba révedező szemével a múltjába kotort.

- Különös, mondhatni egyedülálló eset. Nekem férfira, neki orvosra volt szüksége. - Továbbkotorászott emlékei roncsai között. - Persze, ezt csak utólag állítom, mert eleinte elhittem, elhittem magammal, hogy szeretem, holott, jöttem rá később, valójában nem szerelem volt, csak szeretet. Tudod, én azon nők közé tartozom, akiknek állandóan szeretniük kell valakit. A férjem elhanyagolt...

- Úgy beszélsz, mintha én nem lettem volna facér abban az időben, s azóta is. Mert rám, Gegi, mindig számíthatsz! - Sokat sejtetn bámulta a szépasszonyt. - Manapság is a nőtlenek táborát gyarapítom, és változatlanul szerelmes vagyok beléd.

- Barátnak oké, de feleségnek, ne...em! - Kemenczei Lóránt régen elveszítette vonzerejét a szívében. Nem kívánt, vonakodva fogadott, agyának legtávolabbi zugába zárt fogalommal változott.

- Hiába erőlködsz, az ilyen széthúzott nem, néha, igent is jelenthet, te hiába... erőlködsz, a történetek után engem igenis...

Nem folytatta, mert Georgina a legközelebbi fotelba vetette magát, ahol magába roskadtan, önmagától kissé elidegenedetten bámulta a körmét.

- Nem jártál még úgy - suttogta eközben, oda sem figyelve a férfi előbbi megjegyzésére -, hogy minden átmenet nélkül olyasmire döb-bensz, amire azelőtt soha, vagy legalábbis nagyon régen gondoltál? Például a halálra?

- A halál - Lóri erőltetetten felnevetett -, ellenségünk, de nekünk orvosoknak, mint szobafestőknek a pók, kissé a barátunk is. Én régen megbarátkoztam vele. Te sem tehetsz mást, ha ezen a pályán maradsz. Vagy le akarsz lépni?

- Olykor önmagunk elől is elmenekülhetünk.

- Az egészséges ember sohasem menekül el önmaga elől, ellenkezőleg, más elől önmagához menekül. Esetedben pszichés zavar, pillanatnyi rövidzárlat lehet.

- Beszéljessünk másról! - követelte ingerülten Georgina.

- Rendben van. Kávét vagy italt kérsz?

- Semmit sem kérek.

- Vigyelek el cukrászdába?

- Vigyelek el, elveszlek, rám számíthatsz... - pattogott váratlanul Georgina. - Több, mint harminc éve beszélgetünk egyenjogúságról. Lám ez az eredménye!

- Egyenjogúság? - röhögött közbe a férfi. - Duma, más szóval: béka ízéje. Tegnap hallottam a rádióban. A miniszter asszony vacsorát, vagy... vacsorára valót vásárolt a férjének. A piacra is ő jár... A Kék Fénybeli csöves felszólítja a csaját: dobd be a szexet! Egy felmérés szerint: ezer férfiből egy, ha főz. Mosni egy sem, takarítani tizenegy, ám ők is csak segítenek a feleségüknek. - Georgina háta mögé lépett, kissé ráhajolt, és átölelte. - Ami szabad egy férfinak, a nőnek ma is bűn. Hiába lázongsz, te is tudod. Szerintem sohasem volt ennyire kiszolgáltatott a nő, mint manapság. Egyes, jól megfizetett egyének szónokolnak az egyenjogúságról itt-ott. Elvégre ezért kapják a fizetésüket, de nézd meg a valóságban az eredményét mindezen porhintésüknek! Némelyik asszony, munkahelyéről hazafelé menet, még a nyakába is szatyrot akasztana, ha elbírná, vagy nem szégyellné. Reggel fut az óvodába a gyerekével, onnan be a munkahelyére, aztán nyolcórai munka után, vissza az óvodába vagy a bölcsődébe a gyerekéért, esetleg mind a két helyre. Otthon vacsorát főz, mos, miegymás!

- És a gyermekgondozási fizetett szabadság, a gyese?

- Te sem vetted igénybe. És, miért nem? Mert nem éltél volna meg, no meg az egzisztenciád is ugrik. Újra kezdeni..., apropó: hány férfi van gyesen? - Georgina közbe akart szólalni, a férfi kézmozdulatával jelezte, hogy most ő beszél. - Tudod mi a legszomorúbb? A fiatalok! Ha nem hiszed, vegyülj el közöttük a városban! Hallgasd ki a fiúkat, miként beszélnek a lányokról. Ami ugyancsak borzasztó. A lányok természetesnek veszik ezt, sőt saját magukat lecsajozzák. Kézcsók, ugyan!

- A szellemileg alacsonyabb régiókban élők: csövesek, lásd az aluljárókat, segédmunkások...

- Fenét! - vágott közbe a férfi. - Az egyetemisták is. Már a mi időnkben elkezdődött, most virágzik.

- Én akkor sem vagyok olyan, akivel... - nem folytatta, egyhangún rázogatta a kezét, húzta nyaka közé mind a két vállát.

A férfi felegyenesedett. Száját összecücsörítette, és az asszonyt bámulta.

- Olyan vagy, mint a smirgli. Mi történt veled? Menesz?

- Ah! Teljesen elvesztettem régebbi egyensúlyomat. Talán, az egyhangú monoton élet... A munka, újra a munka! Az éjjeli ügyetek minden! Ki kellene törnöm, de hogyan?

A férfi ismét átkarolta.

- Emlékszel, azt terveztük, hogy összeházasodunk, és kimegyünk vidékre.

- Pardon! Csak én, mert te hallani sem akartál róla.

- Mert én már akkor tudtam, hogy a körzeti orvosi munka nem nőnek való.

- Általában ellenezted.

- Nézem a televíziót, rám zörgetnek...

- Csengetnek.

- Esetleg javában „klattyolok”, kivernek az ágyból. A legjobb falatomat kell otthagynom az asztalon egy sürgős hívás miatt... Legalább jól tejelnek a betegeid?

- Először is: központi ügyeleti rendelőnk van. Másodszor, sohasem voltam pénzéhes. Ezt te is jól tudod.

- Harmadszor - gúnyolódott mosolyogva -, azért te sem utasítod vissza a paraszolvenciát.

- Nagyon megválogatom, hogy kitől, mennyit fogadok el.

- Súlyos ezreseket keresel naponta, Gegi. De mit érsz el vele, abban a koszos, de gazdag nagyfaluban? Régen hívlak: gyere be Szegedre! Itt is meglesz a pénzed.

- Én pedig minden alkalommal azt válaszolom, hogy nem. Ha a házamat betolhatnám, sem jönnék ide.

- Nem is tiéd a ház.

- Fele az enyém.

- Viszont, ha Feri megpiszkálja, mert előbb-utóbb megpiszkálja!

- Ne beszéljünk Feriről! - ugrott fel Georgina. - Előbb cukrászdát emlegettél, fenntartod még a meghívásodat?

- Természetesen.

- Eszünk, sétálunk, később megebédelünk valahol, bár ez az utóbbi el is maradhat, aztán ki-ki megy a saját otthonába!

- Ezért jöttél fel hozzám? - hüledezett csalódottan a férfi.
 - Ma nem fekszem le veled. - A férfihoz simult. - Ne haragudj... - duruzsolta előbbi morcoságától elütőn.
 - Miért? - hüledezett a férfi kesergőn.
 - Mert nem kívánlak, mert előre érzem azt a lelkiismeret-furdalást, amely utána következne. Mostanában gyakran elővesz a bűnbánat.
 - Egy elvált szépasszony meg a bűnbánat!
 - Önmagunkkal szemben is érezhetünk bűnbánatot, sőt utálatot.
 - Ha szkizofréniások lennénk, csakhogynem vagyunk azok!
- Georgina elkapta a férfi kezét, bocsánatkérően fúrta bele csillogón kék szemét, mialatt maga után vont.
- A mai nap nagyobb részét mindenesetre veled töltöm el. Ha úgy érzem... ne félj, ha pedig nem, úgysem vihetsz ágyba.
- A férfi, miközben elindultak behatón fürkészte az asszonyt.
- Nem vagy te grávisz?
 - Hülye! - engesztelően átölelte a nyakát, és arcon csókolta.
 - Se menzesz, se grávisz. Igazodjam el rajtad!
 - A térképen eligazodhatsz, de egy nő! Csü-csü-csü! - húzta el a hangját, ajkát murisan összezsúcsörítette. Kifejezetten kacérkodott a férfival, miközben elindultak. Mélykék szeméből megfogható nyugtalanság sugárzott, lénye megfejthetetlen titkot üzent...

4.

Dr. Koller Georgina egyedül ücsörgött a nemrégén átadott központi rendelőben, amelyben a fogorvosi és a szakrendelőkön kívül helyet kapott az éjjeli ügyelet is. Mindez egyetlen nagy váróteremmel.

Az udvaron orvosi szolgálati lakás épült. A fogorvos házaspár lakott benne, azonban ők az előbb színházba mentek, amiért nemcsak a váró és a rendelők, az udvar is kihalt képet nyújtott.

Georgina átnézte a magával hozott újságokat: a Népszavát és a Nők Lapját, aztán belehallgatott a csendbe. Eközben, most is, mint az utóbbi időben annyiszor, előbb a volt férjére, majd Matyira gondolt, aki az utóbbi napokban teljesen eltűnt a szeme elől, ezért a vele kapcsolatos gondolatai is megritkultak. Azelőtt minden egyes napon látta, mostanában soha. A füvet lekasálta, az árkot körös-körül kitisztogatta -, Georgina ugyanis sarkon lakott -, és hazament. Igaz, mostanában ő is sokat járt Szegedre. A kislányát hordta balett-tánciskolába.

Gondolatai ezzel máris harmadik vágányra terelődtek. Előbbi érzései furcsa hullámvázba kezdtek:

Mennyire jól mozog az a kis taknyos!

Mintha saját magát látná. Gyerekkorában színésznőnek készült, csak a gimnáziumban lankadt el kora ifjúságában fogant vágya. Órákig táncolt a nagy toalett-tükör előtt. Mennyit kínlódott vele, miközben leemelte. Még most is világosan emlékezett: két oldalán hatalmas szárnyas csavarokkal lehetett szabályozni, például beljebb nyomni az alját, hogy a lábát lássa. Ahhoz viszont, hogy az egész teste „beleférjen” a tükörbe, odébb kellett tolnia az asztalt, és a falig hátrálnia. Mennyire nehezen boldogult vele! Egyszer kiemelte helyéről a tojásdad alakú tükröt, és a falhoz támasztotta. Eldőlt, s elrepedt. Az apja jól a fenekére vert miatta. Lágy szívű anyjától nem félt, de a szigorú apjától nagyon tartott.

Hosszú sóhaj után: ők sincsenek többé, tovább harapdálta a gondolatait.

Ha színésznő lesz, mert biztosan felveszik: alakja, szépsége, tehetsége..., mindene stimmel, most - a Nők Lapjára pöccintett - esetleg az ő fényképét közölnék a címlapon.

Lépéseket hallott s felfigyelt.

- Matyi! - ámult el, amikor a tessek után a fiatalember belépett a rendelőbe. - Éppen előbb gondoltam rád. Régen nem láttalak! - Közelebb lépett, és a kezét nyújtotta.

Matyi, a maga megszokott, csendes szerénységével állt az ajtóban, viszonzta a doktornő üdvözlését, aki már kézfogásuk közben felfedezte lelki feldúltságát.

- Történt valami?

- Apa, megint csak apa! - szakadtak fel sóhajszerűn a szavak a fiatalember melléből.

- Részeg?

- Ez nem kifejezés rá. Anyát meg akarta verni, mire én a másik szobába tuszkoltam. Eddig egyetlen ujjal se nyúltam hozzá, most jól megráztam.

- Remélem nem történt baja?

- Rázártam az ajtót, és otthagytam. A vödrét sem raktam be.

- Vödröt...?

- Szegény anyu moshat, sikálhat holnap - tért ki a nyílt válasz elől. - Szerencséjére a szőnyeget nemrégén szedte fel.

- Anyukád?

- A szomszédba menekült, én pedig az utcákon csámborogtam. Mivel felfedeztem, hogy egyedül vagy...

- Honnét tudta meg?

- Két ízben is benéztem az udvarba. Az ajtófélfán füzet lóg. Csak akkor függ ott, ha te ügysz.

- Feleslegesen, mert mostanában senki sem ír bele, inkább megvárnak a várakozóban, vagy utánam jönnek kocsival.

- Akkor, miért akasztod ki azt a füzetet?

- Szabály. A főorvos háklija. - Georgina gyengéden, mintegy együtt érzően Matyiba karolt. - Gyere beljebb, és foglalj helyet! Ne adjak valami enyhe nyugtatót? Eleniumot, Seduxent...

- Nem az első eset, megszoktam.

- Nagyon feldúlt vagy - megfogta a kezét, és kitapogatta a pulzusát.

- Sok. Fogadom, a vérnyomásod is magas.
 - Legutóbb az egyetemen mérték meg. Tényleg magas volt.
 - Megmérem! - Már nyúlt is a vérnyomásmérőért, azonban Matyi lefogta a kezét.

- Nem. Köszönöm.

- Feltétlenül életmódot kellene változtatnod, mert a hypertonia, amely most még esetleg tüneti, akuttá, kórossá válhat. A kialakult hypertonia pedig... - sokatmondón elhallgatott.

- Állandóan nyomott a légkör. Olyan a hangulat nálunk, mintha minden pillanatban a mentőt váránk.

- Tipikus talaja a magas vérnyomásnak, legújabb kutatások szerint a diabetes mellitusnak.

Matyi szeme az asztal lábához szögeződött, úgy beszélt magáról, mint egy vadidegenről.

- Mindig visszafogottan éltem. Alkatilag introvertális típusú vagyok, amely befelé fordulás véglegesen befolyásolja az egyéniséget. Újabban kisebbségi komplexusaim vannak. Lassan nemcsak másoktól, magamtól is elidegenedek.

- Mindnyájan elidegenedünk egymástól. Manapság mindenki önmagát keresi, ki a zenében, ki az italban, esetleg a kábítószerben, a szexben. Nemcsak elidegenedünk egymástól, önmagunknak élünk. Ahány ember, annyi egyéniség, különálló kis életvitel. Igen ám...

- A zenében, eltérően a mai fiatalok többségétől - vágott közbe Matyi - a komolyzenét kedvelem. Az italt, a narkót gyűlölöm, ami pedig a nőket illeti...

- Tudom, még nem voltál nővel - szólt közbe Georgina erősen habozón.

- Talán nem is leszek soha - vágta rá Matyi visszafogott daccal, viszont a folytatás egy vallomással is felért. - Mert nőként én csak egyetlenegyet ismerek, vágyakozom utána.

Georgina magába mélyedten nézte. Matyi feldúltsága eközben lassan lecsillapult, előbbi visszafogottsága elült. Fiatalos merészsége utat törve érzéseinek dzsungelében, nemcsak végigtapogatta a szép nőt, hanem képzeletében levetette róla a ruháját, külön-külön végigtapogatva bele-bele harapott a szép nő, nem mindennapos alakjának kidudorodó bájaiba, majd az arcára tapadva hangtalan beszédbe kez-

dett. Egyetlen mukkot sem ejtett ki a száján, hallgatása mégis a leghevesebb szerelmi vallomásnál is többet elmondott a szép és kíváncsú, elvált asszonynak.

Egy ideig némán szemlélték egymást, később a fiatalember vágya, mint megáradt tájékoztató patak, mindenén áttörve, ami az útjába akadt, kitört. Mert az erőszakkal elaltatott erőknél nem kell más, csak egyetlen mozdulat, s máris kitör a káosz, a szenvedély legyőzi a szellemet, a lélek ellenállását kioltja a test akarata.

- Szükségem van rád, Georgina!

A szépasszony összerendezte, mélykék, csábos szeme, amely eddig lézersugárként áttörve a fiatalemberen, a távoli jövőjét kutatta, most újra Matyi arcába fúródott.

- Hogy kíváncsi, mint nő, megértem, dehogyan szükséged is lenne, legyen egy ilyen kiáltás tyúkra, mint én... - nem folytatta, csak a fejét csóválgatta.

- Letérek előtted. Átölellek, és úgy könnyöögjek neked?

- Ne gyerekeskedj! Ránk nyithatnak. A könnyöögést pedig... - elhűlve bámulta egy ideig. - Rendkívül megváltoztál!

- A gondolat, hogy szeretlek, merészsé tesz, de mégsem szabadít fel. Nem röpít a magasba, inkább óriási súlyként nehezedik a vállamra, ezért szinte fáj!

Georgina a fiatalemberre somolygott, majd hirtelen visszaült a helyére.

- Fiatal vagy. Előtted az egész élet, amíg én... Jó, még javában virágzok, de az est, nőként, egyre közelebb lopózik hozzám. Azt hiszed, én nem vágyom boldogságra, egy igazi férfi oldalán, mert azok, kivéve a férjemet, az első szerelmemről nem beszélek, csupán hosszabb-rövidebb ideig tartó kalandot jelentettek, noha én minden egyes alkalommal a lehető legnagyobb hévvel..., ah! - legyintett, s egy rövid időre elhallgatott. A vérnyomásmérő gumicsövét játszotta, mialatt folytatta: - És, mi lett a vége? Keserű kiábrándulás. Csak tapogatózok, toporgok, mint a vak tyúk a szemestál körül. Néha, néha feltöltődöm, mint a strand medencéje, mégis állandóan üresnek érzem az életemet. Menjek vissza a férjemhez, foglalkoztat egyre többször a gondolat. Ne...em tudom.

Az egészségház előtt, jól hallhatón autó állt meg. Georgina sietve szembefordult a férfival.

- Ez a pusztá igazság, Matyi. Félelmetes, nem?

- Az igazság is lehet néha félelmetes, sőt olykor, mint az én esetemben, borzalmas.

- Valószínű beteghez hívnak - jegyezte meg Georgina nyomban utána, hogy elhallgattassa, az előbbi autóra célozva. - Több, mint három órája ücsörgök itt, s nem hívtak. Persze sokszor előfordult már, sőt!

- Kevés a beteg?

- Fenét, mivel én vagyok az ügyeletes. Inkább elmennek Hernádi doktorhoz, és kihívják privát alapon.

- Pedig te nagyon jó orvos vagy. Ezt mindenki elismeri.

- Tudod, minek tartanak? - Savanyún mosolyogva vágta vissza: - Annak!

- Pedig, ha valaki, te... - Matyi hangja kristálytisztá őszinteséggel telt meg, már-már rajongott - a ma leesett hónál is tisztább vagy.

- Erős túlzás - erőltette a kacagását az asszony. - A múltkor Szegeden jártam. Egyik régi évfolyamtársamnál, első igazi nagy szerelmemnél. Az egész kurzus elején együtt jártunk, nagyon komolyan terveztük a házasságunkat... Szóval egész nap együtt csatangoltunk, visszamentünk hozzá, mégsem feküdtem le vele. Tudod, mennyire nagy szó ez nálam? - Teljesen váratlanul az ablakhoz lépett, elhúzta az elsötétítő függönyt, és kilesett. - Látod, elment.

Matyi éppen olyan váratlanul, amint előbb az asszony az ablakhoz lépett, az ajtó felé indult.

- Hazamegyek, megnézem apámat. Ha elaludt, beteszem a vedrét, és szólok anyámnak. Hazajön, és lefekszünk. Látod, én már annak is örülnék, ha nyugodtan lefeküdhetnék az ágyamba.

Meghajolt, ám mielőtt megfoghatta volna a kilincset, Georgina melléje lépett, lába ujjára állt, és egy pici csókot cuppantott az arcára.

A fiatalember keze lógott, arca megnyúlt, beesett szemében másvilági fények gyűltek. Legszívesebben átölelte volna a szép s karcsú asszonyt, vagy a lába elé borulna, és sírna... Egy ideig állt, az idő nem ketyegett, áradt, teljesen elöntötte a testét. Hiába, mert már nem

jelentett semmit, csupán mélysége volt, megszűnt valóságos időként peregni...

Szó nélkül megfordult, és kiment.

Georgina, alig valamivel később utána sietett, azonban, mire kiért Matyi, mint a sarkcsillag a felhasadó hajnal nagyobb fényességében eltűnt.

5.

A gólyák után a fecskék is elköszöntek a fészküktől. Az útszélén álló nyárfák levelei tapsoltak, a fel-felsuhanó szélben, és szép számmal lepotyogtak. Az ős szemmél látható léptekkel közeledtét jelezte.

Dr. Koller Georgina bosszúsan csettintett: Legalább az elemlámpát magammal hoztam volna! Gyakran megtette ezt az utat, ugyanis az utóbbi hetekben, a délutáni rendelése után, minden másnap felkereste ezt a betegét.

Kocsival indult, amely nem messzire innét, hazafelé menet, elromlott. Az útszélén hagyta.

- Rádásul esik is! - zsörtölődött magában. - Az autóm, az autóm, ennek is most kellett bedöglenie!

Az utca teljesen kihalt volt. Két-három üres, nyakig érő gazzal tele telek, meg egy-egy ház ezen az oldalon, a másikon erdő húzódott a maga félelmetességében. Csak egy valami bizonyult azonosnak, ezen és azon az oldalon: a mindent beborító sötétség, mivel villany csak a távoli utca sarkán égett.

Nagyon lassan ment, ugyanis a kocka betonlapokkal kirakott járda, egyes lapjai feldudorodtak, mások sarkai letöredeztek, akadt olyan hely is, ahol majdnem hasra esett, ahol több lap hiányzott. Hol az egyik, hol a másik lába botlott meg, bokái meg-megrándultak, ilyenkor majdnem összecsuklott. Csak akkor ment gyorsabban, ha egy-egy elsuhanó autó reflektora megvilágította előtte az utat, csakhogy ezek az autók, szerencsétlenségére nagyon ritkán jártak ezen a meg lehetõn kiesõ, elhagyatott részen.

Jobbra-balra semmi, előtte szétterpeszkedve vihogott szemébe a mindent elborító sötétség.

Végre a sarokra ért. Ám a jó néhány méternyi fénysziget után, újra belesüppedt az áthatolhatatlan sötétségbe, ahol teljesen váratlanul, kivilágítatlan autót pillantott meg. Alig nézte meg jobban, mert nagyon rácsodálkozott, valaki máris megszólította:

- A doktornő az?

- Igen - rebegte kissé félénken.

- Szálljon be, hazaviszem.

Georgina még jobban meglepődött. Nem azért, mivel megszólította, elvégre mindenki ismerte, és azt is természetesnek vélte, hogy felajánlotta a segítségét, mivel ez a kocsi, határozottan felismerte, kétszer is elhúzott mellette az úton. Ha itt a sötétben megismerte a vezetője, a reflektorfényben, miért nem szólt, hogy felveszi, és miért pont itt állt meg a sötétben, ráadásul kivilágítatlan, mintha egyenesen rá várakozott volna.

Mialatt a kocsi felé közeledett, jobban megnézte a nyitott ajtón ki-leső férfit, noha nem sokat láthatott meg belőle. Sőt, melléje érve, hiába figyelte meg jobban, sem ismerte fel.

- Honnan ismer? - kérdezte meg mindezek után. - Én ugyanis egyáltalán nem ismerem magát.

- Nagymamámat kezelte. Jócai utca kettőben. Azóta is emlegeti, s igen hálás. Én az unokája vagyok, a szomszédos faluban lakom. Gyakran meglátogatom nagyit. Az egyik háznál dolgoztam, villanyt szereltem, utána beugrottam hozzá. Hazafelé megyek. A doktornőt az úton ismertem fel. Kezében orvostáska. Ki más, ha nem a doktornő...? Szóval?

- Köszönöm. Nagyon sötét van, és ez a járda errefelé! A magas sarkú cipőm! Majdnem elhasaltam az előbb.

Biztonság kedvéért a hátsó ajtót nyitotta ki, ahol legnagyobb megdöbbenésére egy lapuló férfit fedezett fel, s máris megtorpant.

Miért beszélt előbb egyes számban a gépkocsivezető, amikor... - futott villámgyorsan át az agyán, ám nem töprenghetett sokáig, mert hamarosan megkapta rá a választ.

- A barátom - szólt hátra az. - Együtt fusiztunk, hazaviszem.

- Csókolom - köszöntötte az is.

- Ronda időnk van - jegyezte meg nyomban azután a kormánynál ülő férfi. - Teljesen elázott volna, mire hazaér. Érzi - bekapcsolta az ablaktörlőket -, jobban eleredt az eső is.

Georgina, ha vonakodva is csak beült a kocsiba, amely alig ránthatta be az ajtót, máris megugrott. Leküzdhetetlen félelem szállta meg, miután pedig észrevette, hogy a kocsi váratlanul letérve az útról,

egyenesen az erdőbe kanyarodik, előlegezett félelme valósággá válva, lebénította az egész testét.

- Hová visz! - fakadt ki azonnal. Szétfolyó hangja teljesen belefuladt a hirtelen feltörő rettegésébe.

Nem kapott választ, ezért felháborodottan előrehajolt, elkapta a vezető vállát, és megrázta.

- Miért tért le az útról? - követelte a választ. Az nem felelt, ezért tovább rázta. - Magától kérdeztem, hallja!

A mellette ülő férfi visszahúzta a helyére.

- Ne zavarja a vezetőt! Mindenütt fa, ha nekihajt egynek?

- Álljanak meg, kiszállok! - az ajtóhoz nyúlt, hogy kinyissa, a mellette ülő férfi azonban lefogta a karját.

- Maradjon veszteg! - utasította zordon.

- Válaszoljon! - Georgina az első ülés támfalát verte. Úgy vergődött, mint a kalitkába zárt madár. - Követelem... Kö-ve-te-lem!

A mellette ülő férfi újra visszarántotta a kezét.

- Beteghez visszük.

- Beteghez? Így? - Felváltva: érdeklődően s kétségbeesetten bámulta őket. - Elraboltak, holott azt mondták, hazavisznek.

- Ne kérdezősködjön! - utasította ismét rendre a mellette ülő férfi. - Elraboltuk. Foglyunk. Viszont, ha jó kislány lesz, nem történik baja. Elsősegélyben részesíti a beteget, és...

- Sebesült? - vágott közbe Georgina.

- Ne legyen kíváncsi! Ha pedig tovább dühöng, vagy megtagadja...

- Orvos vagyok, kötelességem a segítség - rebegte, ha nem is beletörődötten, kissé lecsillapodottan.

- Na látja, tud maga okosan is beszélni!

A férfi szeméből kipattogó szikrák, Georgina arcába kaptak, mire akaratlanul eltakarta kezével az arcát.

- Ha nem kérdezősködik, és azt is megígéri, hogy nem köp...

- Vannak esetek, amelyeket jelentenem kell. Például, ha az a sebesülés vulnus punctum...

- Az mi? - kérdezték egyszerre mind a ketten.

- Szúrt vagy lőtt seb.

A mellette ülő férfi fenyegető mozdulatot írt le a bal kezével, jobb-jával elkapta a doktornő csuklóját, annyira megszorította, hogy fel-szisszent. - Juj, fáj!

- Tojok a kötelességére! Viszont, ha feljelent, úgy megdugjuk, hogy kidobja a taccsot! - Megpaskolta a doktornő arcát. - Meg egy kis metszés, és örökre fuccs a szép pofikádnak! Kidobunk az erdőbe, mi pedig szépen megpattanunk...

- No, már tegeződünk is? - fortyogott Georgina. Félt, mégis maga-biztosságot erőltetett magára.

- Ne adjon rá! - szólt hátra a volánnál ülő férfi. - Haverom, de kissé habókos az ürge. Iskolába se járt.

- Csak retyóra - röhögött közbe az.

- Viszont - folytatta a gépkocsivezető -, amit elmondott az mind áll. Mert nézze, doktornő, mi hamarosan kilépünk az országból. Pénz kellett, hát szereztünk. Magát pedig tényleg kilökjük a kocsiból, ha nem engedelmeskedik. Nézze, mennyire sötét van körülöttünk!

- Kutyaagolhatsz haza véresen! - ijesztgette előbbi hangján a mellet-te ülő férfi.

- A beteget mindenképpen ellátom. Kötelességem. A jelentésről...

Félelme a torkát szorongatta. Egyszerűen képtelennek bizonyult egyetlen további hangot is kipréselni a száján. Minél tovább nézte őket, annál inkább meggyőződött, hogy mindenre elszánt bűnözőkkel van dolga, akik gondolkodás nélkül végrehajtják azt, amivel fenyege-tik, főleg a mellette ülő alak veszélyes. Hosszú időbe telt, mire előbb rátörő rettegése kissé alábbhagyott, és újra megszólalhatott:

- Nem jelentem, viszont nem értem világosan, hogy mit akarnak tő-lem. Beszéljenek nyíltan, főleg világosabban!

- Elsősegélyt, gyógyszert és... - kezdte a mellette ülő férfi, majd so-katmondón a szájára szorította a mutatóujját. - Ennyit!

- Utána elengednek?

- Ezt később beszéljük meg, mert ugye...

- Hallgass! - rivallt rá társára a volánnál ülő, mire az befogta a szá-ját. Az ablak felé fordult, és hallgatott.

Georgina, mint aki megadta magát a sorsának, hátradőlt. Erdőben jártak, mellette és a volánnál mindenre elszánt, vad férfiak ültek. To-vábbra is arra gondolt, hogy kiugrik az ajtón, és elmenekül, de mit

érne el vele? Egyrészt összetörheti magát, másrészt utánaerednek és elfogják. A sorsára bízta magát: Állandóan résen lesz, a legkisebb lehetősége is felhasználva elmenekül.

Előbbi önmarcangolása, amiért beszállt az autóba, lecsillapodott, mert rájött: ha nem száll be magától, kényszerítik. Hosszú ideig ült így. Később, akkor is csak azért, hogy levezesse, mindezek ellenére fokozódó, ám magába fojtott félelmét, újra megszólalt:

- Miért pontosan engem raboltak el?

- Egy férfit mégsem erőszakolhatunk meg - cinikuskodott a mellette ülő bandita.

- Annyi nő van, miért nem kerestek olyat, aki önként lefekszik maguknak?

- Ennyire szép s orvos, aligha! Nekünk nőre és orvosra egyaránt szükségünk van - válaszolt a kormányon ülő, a szép nő nagy meglepetésére, ugyanis róla kissé másabb, jobb volt a véleménye, mint a mellette ülő rémes alakról.

- Viszont, ha szót fogadsz, egyetlen ujjal sem nyúlunk a cicidhez - tette hozzá meglepően, enyhítve valamit a társa fenyegetésén a mellette ülő, habókosnak mondott férfi.

Georgina elcsendesedett. Szüntelenül azon törte a fejét, hogy hogyan védekezhethet. Csak chino fungin van nála, véletlenül rakta az orvostáskájába. Nem maró, szembe spiccelve azonban hatásos lehet. Ha erőszakoskodnak vele, feltétlenül kipróbálja...

Jó ötpernyi autótút után elhagyatott tanyai ház előtt álltak meg. Sárfalai düledeztek, szalmával befedett teteje egy helyen beszakadt. Régi módi, vastag, zsindelyes ajtaja tölgyfából készült. A kilincset, erősen lekopott, lapos fa pótolta. Elforgatták, és beléptek. Georginát, aki sohasem látott még ennyire elhagyatott, régi, omladozó-málladozó tanyasi épületet, az ajtó előtt szabályosan közrefogták. Előbb a gépkocsivezető lépett be. A hosszú, földes pitvarból, jobbra és balra ajtókat fedezett fel. Az egyik repedésen fény szűrődött ki, ez vezette őket a koromsötétben.

Bent az egyetlen rozoga ágyon feküdt a sebesült.

- Bay... bay, doktornő! - köszöntötte céltudatosan, valahonnan ellesett rossz, ám igen találó angolsággal.

Georgina, az első ránézésre észrevette, hogy sok vért vesztett, és részeg.

- Hozzák közelebb a lámpát! - kérte az őt elrabló férfiaktól.

- Nem lenne jobb az elemlámpa?

- Ha van - felhúzta a sebesült szemhéját. - Nagyon sok vért vesztett. Nézzük csak meg, hol sérült meg? Húzza le az ingét! - szólt rá arra a férfira, aki az elemlámpájával világított, ki szó nélkül teljesítette a kérését. - Húha! - szisszent fel a doktornő akaratlan. - Jól gondoltam: tipikus vulnus punctum. Nem is egy.

A sebesült férfi, fiatal, alig huszonöt éves lehetett. Oldalán két szúrás nyoma piroslott a vértől. Miközben a seb körüli részeket nyomkodta, állandóan a beteg arcát fürkészte.

- Vért nem köpött? Fulladás?

A sebesült a részek együgyűségével rázta a fejét.

- Ez? - tovább nyomkodta.

- Csak a sebem fáj - nyáladzott a sebesült.

- Szerencséjére nem érte el a tüdőjét és a szívét, viszont több létfontosságú ütőeret elvághattak. - A többiekhez fordult: - Megszurkálták? Esetleg lötték?

Senki sem válaszolt.

- Nekem mindegy - folytatta a doktornő -, csak azért kérdeztem, mert ha lötték a golyót, el kellene távolítanom. Hozzanak vizet!

- Nincs - felelte valaki az asztaltól.

Már az előbb észrevette, most akaratlanul odanézett. Az asztalnál újabb, ismeretlen férfit fedezett fel. Tehát a beteggel együtt, öten vannak, ami még jobban megijesztette.

- Akkor benzinnel mosom körbe.

Gézzel kitisztogatta a sebeket, majd benzines vattával letörölgette környékéről a szennyet, aztán bejódózta mind a két seb környékét. A beteg egyetlen piszenés nélkül tűrte. Végül beszórta dermaforinnal, és szorosan bekötözte. Mihelyt mindennel végzett felegyenesedett.

- Sürgősen kórházba kell szállítani. Talán nem ért nemes szervet, viszont, amint mondtam, eret vagy ereket jócskán elvágta. Belső vérzése miatt, azonnali műtétre van szüksége, amelyet csak kórházban végezhetnek el.

Az a férfi lehetett a vezérük, aki idehozta a kocsival.

- Sajnos nem lehet! - válaszolta most is a többiek helyett.
- Miért?
- Mert nem akarunk lebukni, ha nem tudná, köröznék bennünket.
- Így pedig elvérzik.
- Nem vérzik át a kötése, tehát...
- Mondom - förmedt rá a doktornő -, belső vérzése van! Mellkas-ürege nyeli el a lassan kiszivárgó vérét.
- Csináljon vele valamit, elvégre orvos!
- Amit az adott körülmények között megtehettem, azt már elvégeztem: Műtő kellene, s felszerelés! Itt... itt még víz sincs, csak, amint az eredményt látom, szesz. A betegnek sürgős műtétre van szüksége.
- A négy férfi összenézett.
- Szó sem lehet kórházról - rázták egyszerre a fejüket.
- Akkor adok neki egy injekciót, aztán én végeztem. - A homlokára ütött. Mozdulatai mesterkéltnek tunk, szemében új fény gyulladt.
- Feltétlenül tetanusz injekcióra van szüksége...
- Az előbb is injekcióról beszélt.
- Morfin- és koffeinkeverék. Ilyeneket mindig hordok magammal, bár - a beteget nézte -, enyhén szólva is illuminált, ezért a hatás bizonytalan. A tetanuszt, a rendelőmben lévő hűtőszekrényben tárolom.
- Gyógyszer?
- Nincs nálam.
- Ni...incs! - hökkentek meg ketten is.
- Azt hitték az egész patikát a hátamra kötöttem? Mi fér bele ebbe a kis táskába! - Nyitva volt, beletúrt. - Soroljam vagy megnézik?
- Hagyja a fenébe! - legyintette le a vezér. - Úgyis azt mond, amit akar, mi pedig nem értünk hozzá.
- Georgina felállt, és közelebb lépett az asztalhoz.
- Mi történt vele? - fejével a sebesülte bökött. Félelme, idegessége, mint részeget a szesz, beszélésre ösztökélte, másként sokkot kap.
- Megtámadták.
- Az asztal fiókját valami okból kinyitották. A doktornő, azonnal megpillantotta az abba dugott, több köteg ezrest, meg az ékszereket. Nem állhatta meg szó nélkül.
- És azok? - mutatott oda.

- Felmarkoltuk.
- Betörték?
- Többek között.

- Maguk igazi rablók... - csúszott ki a száján akaratlan.
 - Egyszerű kollégák vagyunk, kedves doktornő! - Látva annak nyílt megütközését, gúnyosan elhúzott száját, gyorsan hozzátette: - Maguk közönséges hullarablók. Végveszélybe került krapekoktól, egyszerű csóróktól kasmarják el a pénzt, amíg mi kizárólag az új gazdagokat fejjük meg, hatolunk be hozzájuk, másnak ugyanis se sok pénze, se ékszere nincs. Az orvosok, egy-egy kórházi beutalóért két mázsát is felmarkolnak, főleg, ha szanatóriumról van szó. És a szülések! Jó pénzért makkegészséges embereket is leszázalékolnak. Egy-egy műtét, munkaidőben, állami műtőben, öt mázsa, ha nem tíz! Maga is számúzta a piroshasút, csak Adyval áll szóba. Úgy dől magához a lóvé, mint klotyóba a szar. Bocsánat: a pehely.

- Polyva, nem pehely! - röhögött valaki közbe.

Az előbbi beszélő nem adott rá, közelebb lépett a doktornőhöz.

- Jól jegyezze meg: ebben az országban mindenki lop, maga is!
- Előbb azt mondta - vágott közbe Georgina, rá se hederítve, amit hallott -, körözik magukat. Ha pedig körözik, előbb-utóbb lefűlelik valamennyiüket.

- Tíz éve dolgozunk együtt, így amint vagyunk. Ne féljen, ezt is megússzuk! Kiéljük magunkat, aztán kilépünk a határon, és belőjük magunkat Amerikába.

- Kiélik magukat? Ez maguknak élet? Olyan ez a ház, mint egy nagy pöcegödör.

- Azt hiszi, állandóan itt rohadunk? - nevetett közbe a vezér. - Ez miatt a nyavalyás sebesülés miatt fészkeljük be magunkat ide, átmenetileg.

- Ez az ország nem Amerika, nem vadnyugat. Itt mindenki lebukik egyszer! Minél tovább csinálják, annál többet sóznak magukra.

- Nézd a kis csajt! - méltatlankodott, akit a vezér habókosnak nevezett az autóban. - Rá akar beszélni, hogy adjuk fel magunkat. Ezt e, kicsi! - Meglóbálta a jobb karját, baljával a könyökhajlatára csapott.

- S ha netán mégis elkapnának - vette vissza tőle a szót a vezér -, egyszer csak kiszabadulunk.

- Az országból - röhögött közbe megint a habókos. - Itt még egy valamire való stukkert sem lehet szerezni... a boltokban.

Georgina nem folytatta a meddő vitát, amelyre eddig is csak a felajzott idegessége kényszerítette. Puhatolózott, rést keresett, amelyen kibújhatna. Meg, hátha jobb belátásra bírja őket saját magával szemben. A gyomra háborgott. Undora, amely egyre jobban eluralkodott rajta, majdnem hányásra készítette. Ennek ellenére, előbbi idegességétől elborult agya kissé kitisztult. Nem alakult ki világosan, de felderengett megmenekülésének lehetősége. Primitív, de hétpróbás gazemberekkel áll szemben, akiknek nincs beépített antennájuk, amivel maradéktalanul érzékelhetnék cselekedeteik súlyát, tengnek-lengnek a világban, fogalmuk sincs a jó erkölcsökről.

- Ha kórházban nem is - szólalt meg megmenekülési lehetőségének reményében -, legalább a rendelőmbe vigyenek be, hogy magamhoz vegyek ezt-azt, s rendesen elláthassam a sebet. - Mivel élesen tiltakoztak a fejükkel, sietve hozzátette: - Tetanusz injekció mindenképpen kellene!

Megmenekülésének pislákoló reményét, villámként belecsapódón, ebben vélte felvillanni.

- Írjon néhány sort, kocsiba ugrok, és befurikázok a faluba.

- Kinek írjak? - vágott közbe. - Az írnom, aki kiadhatná, amit kérek, régen hazament.

- Receptre, mi kiváltjuk.

- Csak orvosnak adják ki a tetanusz szérumot. Aztán vérzéscsillapító, roboráló szerekre, antibiotikumra, lázcsillapítóra is szükség lenne, mert megmondtam: gyógyszer nincs nálam. E nélkül pedig - az órájára pillantott -, a gyógyszerház bezárt. Ügyelet nincs.

- Megvárjuk a holnapot.

Georgina összerakta a két kezét. Nem a sebesült életéért könyörgött, a menekülés előbb lobbant szikráját élesztgetve, saját magáért.

- Elvérzik, vérmérgezést kap. A merevgörcs ma még nem gyógyítható. Meghal. Hová teszik? Elássák, mint a kutyát?

A vezér csettintett. A két férfi azonnal melléje lépett. Rövid ideig tanácskoztak. Úgy döntöttek, hogy elfogadják a javaslatát, de ketten vele mennek. Sötét mellékutókban hajtanak. Ha a doktornő ordítana,

lefogják, s betömik a száját... Miután ezt közölték vele, habókos ezt is hozzátette.

- Ha menekülni próbál, menthetetlenül ledöfjük!

- Orvos vagyok, nem az én személyem a lényeg: Ő - a betegre mutatott.

Valójában az járt az eszében, hogy csak a faluban lehessen. Még nem tudta, mit tesz, de valamit csak kifundál, s megmenekül.

- Nagyon vigyázzatok rá! - figyelmeztette a társait, az, akit az asztalnál ülve fedezett fel Georgina. - Rafinált csaj. Könnyen átver beneteket!

- Ketten leszünk - förmedt rá a vezér -. Mellékutcákban közelítjük meg a rendelőjét. Esik az eső. Olyan sötét van, mint a szurok, mert az a néhány utcai égő, amely itt-ott pislákol, mintha nem is lenne. Ki jár ilyenkor a mellékutcákban? Kihalt, mint a kricsmi záróra után.

- Én mégis azt mondom: ne engedjük el! Bajt hoz ránk!

Georgina hozzáfutott. Nem hiába készült valamikor színésznőnek, ragyogón játszotta el kitalált szerepét, igaz a tét is óriási: nem kevesebbről, mint saját életéről volt szó.

- Csak én hozhatom el, tetanuszról, merevgörcsről van szó, nem kis dolog! Készakarva meg akarja ölni a társát? Ha maga fekédné, vérezne ott! - Élesen gesztikulálni kezdett. - Mert magát is leszúrhatták volna! Magában nincs zsványbecsület?

- Azt mond, amit akar. Úgy ver át, amint akar! Ki tudja kell-e valójában a tetanusz injekció? Engem is megszúrtak már, és tudja, mit kaptam: Ezt-e! - Mutatta. - Egy nagy..., tudja mit! - Ő legalább, a doktornőre tekintettel nem mondta ki nyíltan, amit gondolt.

- Kisebb horzsolásokra is tetanusz injekciót adunk, nem ilyen mély sebre. - Nagy, kék szemei még tágabbra meredtek, szép arca eltorzult, szinte félelmetesnek tűnt most. - Orvos vagyok, higgyen nekem! Maga megölheti, ha szabadulni akar tőle, nekem kötelességem megmenteni!

- Mégsem adta be neki azt a... nyugtató injekciót.

- Gyerünk! - parancsolta a vezér, elhallgattatva a társát. - Maga menjen előre!

- Ne, majd én. Ő középen slattyog - szólt bele a habókos.

Az előbbi férfi felállt, és Georginára röhögött, amitől az megijedt, majdnem futásnak eredt.

- Attól fél, hogy megkettyinted - nevette ki a habókos.

- Siessünk! - sürgette őket Georgina.

Végre elindultak. Ugyanazzal a két személlyel szállt be az autóba, akik idehozták.

Georgina, miután beszálltak a kocsiba, és elindultak, izgett-mozgott, állandóan sürgette őket. Nagy önuralmába telt, hogy leplezze örömét.

- Ettől gyorsabban nem hajthatok földúton! - mérgelődött a gépkocsivezető.

- A társuk életéről van szó! Rengeteg vért vesztett, és most is vérzik. Ahányat ver a szíve, annyi csepp vér a mellkasába. Számoljon! Ha nem itatják le...

- A szesz néha többet ér, mint a legjobb gyógyszer.

- Kitágították az ereit, hogy még jobban vérezzék.

A két haramia a továbbiakban hallgatott. Georgina is lecsillapodott kissé.

Mihelyt kiértek az erdőből a habókos kést vett elő, kipattintotta a pengéjét, és a szép nő oldalához nyomta.

- Menekülésre, szökésre nehogy gondoljon, megkísérelni pedig... Több mint húsz centis a penge, amelyet szemrebbenés nélkül magába döfök, ha megkísérelné a szökést. S tudja mennyire hegyes? - a folytatást lógni hagyta a levegőben.

Amint nézte, ahogyan fogta a kést, semmi kétséget sem hagyott, hogy egy mindenre elszánt férfi ül mellette, és tartja, hosszú pengéjű késével fogságban. Mégis, sokkal bátrabban, felszabadultan lélegzett, mint bent az erdőben.

- Ilyen viszonyok között - fordult Georgina meglepően merészen a sakkban tartójához - nem hagyhat cserben egy orvos, ennyire súlyos sebesültet. - A hiteleség látszatáért szótagolta: - Nem kíséreltezem szökéssel. Cserében viszont elvárom, hogy ne nyúljanak hozzám!

- Ugyanígy visszahozzuk, ha maga sem köp! Egyébként erről még beszélgetünk.

Georgina már akkor elhatározta, hogy megszökik, amikor sikerült rávennie őket a visszahozására. Mialatt hallgatott, több kombinációt is kidolgozott agyának láthatatlan sakktábláján.

Útkereszteződéshez értek. A kötelező elsőbbségadás miatt lassítaniuk kellett. Minden úgy történt tehát, amint kigondolta. A helyszínt is ugyanolyannak találta, mint amelyet az előbb emlékezetből elővett fényképen alaposan végignézett, sőt áttanulmányozott. Kezét előzően az ajtónyitó karra helyezte, az ajtózárr biztosítóját pedig, már akkor kioldotta, mielőtt zökkenve kifordultak az erdőből. Mindezt ügyesen, észrevétlenül, a mellette ülő férfit teljesen félrevezetve. Szíve hevesen vert, lélegzetét visszatartotta.

Most, döntötte el. Keze és a térde segítségével kinyomta az ajtót, és gumilabdaként kipattant a kocsiból. Miközben ugrott, torkaszakadtából segítségért kiáltozott.

Bármennyire gyorsan, meglepetésszerűn hajtotta végre, előre kieszelt tervét, a mellette ülő férfi csak megsebesítette. Azonnal elöntötte a vér..., le a derekán, végig a combjára folyt...

A két férfi egyetlen megtorpanása, éppen elegendőnek bizonyult jókora előny szerzésére.

- A szentségit! Mégis átvert ez a bűdös szuka! - tajtékozott habókos szája. - Utána lépek!

A volánnál ülő férfi sebesen hátranyúlt, elkapta a társa kezét, és visszarántotta.

- Gázt adok, meneküljünk. Nem hallod szalad valaki. Valaki? Többen, s mind fiatalok. A diszkóból tarthatnak hazafelé...

- Legalább jobban megdöftem volna!

- Pofa be! Pucoljunk, mert amarról is futnak!

Georgina mindebből csak annyit észlelt, hogy a kocsi felbúgott, és megugrott. Néhány méternyi rohanás után, ájultan vágódott el a járdán...

6.

Dr. Koller Georgina szerencséjére nem súlyosan sérült meg, viszont az átélt izgalom, néhány napra, ha nem is ágyba, bezárakozásra, pihenésre kényszerítette. A kilencedik napon öltötte magára újra a fehér köpenyét.

A rendelések után azonban, néhány napig egy-egy órára mindig lepihent.

Terézke, Lego építőkockáival játszott a sarokban.

- Nézd csak! - örvendezett. - Milyen szép, nagy házat építettem.

- Fáradt vagyok, később nézem meg! Oké?

Valamennyi szabadidejét a kislányával töltött el. Vele játszott, nevetgél...

- Jé, kéményt nem építettél! - csodálkozott rá. Mert csak megnézte.

- Minek a kémény, amikor ezt a házat napenergiával fűtik.

Az anyja szorongva bámult rá: Alig ötéves, és ilyeneket beszél. Csak nem lesz koravén!

- Napenergia, az mi? - kíváncsi volt, hogy tudja-e.

- Se nem olaj, se nem áram, gáz sem, a... a Nap!

- Nézz csak ki, mennyire borús az ég!

Terézke megtorpant. Gondterhelten figyelte az anyja arcát, majd hirtelen felcsillant a szeme.

- Ilyenkor átkapcsolják villanyra.

- Azért építs kéményt! Sohasem tudni... - rázta le.

- Nem! - durcáskodott. Az anyja nem tudta kitől s mikor vette át ezt a stílust, végül megcsóválta a fejét, visszafeküdt a heverőjére, és hanyatt dőlt. Szemét becsukta, testét elernyesztve pihent. Nem sokáig maradhatott így, mert kopogtattak.

- Paula! - ugrott fel Terézke, és az ajtóhoz rohant.

- Elesel - riadozott az anyja.

Terézke kinyitotta az ajtót. Kellemes csalódással bámult az apjára, majd széttárta a két kezét, és szorosan átölelte az őt karjába kapó apját.

Így az a szorosan hozzálapuló kislányával a karjában lépett be, állt a volt felesége elé.

- Szervusz! - köszöntötte. Le akarta tenni Terézkét, ám ő, mint bo-
gáncs a ruhához, leválaszthatatlanul hozzátapadt.

Georgina, miközben fogadta az üdvözlést, a kislánya után nyúlt.

- Engedd el apucit!

A volt férje ahelyett, hogy átadta volna, egyszerűen lerakta
Terézkét a szőnyegre.

- Hallom, megsebesültél - fordult nyomban utána a feleségéhez. -
Jobban vagy?

- Szerencsémre nem mélyen sebezett meg az az állat.

- Ugyanazzal az erővel a vesédet is átdöfhetne volna.

- A májam forgott veszélyben. Foglalj helyet!

Egymással szemben ültek le. Terézke azonnal az apja ölébe ka-
paszkodott fel, s telepedett le.

- Csak akkor maradhatsz ott, ha nem zavarod apucit! - figyelmez-
tette az anyja.

- Ő sohasem zavar engem - hárította el az, miközben megsimogatta
a kislánya fejét. - Úgyis ritkán vagyunk együtt, igaz kislányom?

Terézke elkapta a kezét.

- Maradj itt, apuci!

Az apja gyengéden rámosolygott, majd újra a feleségéhez fordult:

- Hogyan történt?

Georgina, mivel gondolatainak vékony hajszálgököreit még min-
dig az átélt események izgatták, tartották félelemben, nemcsak elko-
morodott, hanem össze is borzadt, amit a férfi azonnal észrevett.

- Ha kellemetlen ne beszéljünk róla!

- Éjente felriadok, holott tudod, mennyire jó alvó vagyok! Nem te-
hetek róla, kifejezetten félek.

- Elfogták őket?

- Az ötből négyet. Pontosan az lépett meg, aki megszúrta. - A volt
férjére mosolygott, aki azt enyhe kesergésnek vélte inkább, mint mo-
solynak. - Én buktattam le őket. Majdnem tíz éve járták az országot.
Loptak, raboltak, autókat törtek fel, víkendházakat fosztottak ki, be-
törtek a budai villákba, neves emberek házaiba...

- Téged egy sebesülthöz vittek? - szakította félbe a volt férje.

- Vittek? Elraboltak. Az a feneség benne, hogy az a bizonyos se-
besülés, időzjelben, nem munka: betörés, lopás, rablás közben tör-

tént, egyszerű kocsmai verekedés alkalmával esett meg. Egyébként nem a sebesülése, a két egyáltalán nem mély s veszélyes szúrás, a részszege verte le a lábáról. Szerencsémre, mert ha ez nincs, máig „futnak”, s ki tudja, mi történik velem. - A szőnyeget nézte egy ideig, majd jelentőségteljesen újra a volt férjére pislogott. - Tényleg félek! Ismersz, nem vagyok majrész. - Felkacagott. - Ezt is tőlük tanultam. Fogékony vagyok, mi? Az ilyen videót nézni sem szeretem, nem pedig szerepelni benne. S mégis! Éjjel fel-felriadok, felgyújtom a vilányt...

- Ha akarod, szívesen itt alszom éjjel. Gyorsan hozzátette: - Természetesen a szobámban.

Terézke megint átölelte az apja nyakát.

- Maradj itt apuci! - könyörgött.

- Aztán, ha akarod - a férfi a kislánya válla fölött beszélt át -, véglegesen is itt maradhatok. Természetesen, amint mondtam is, csak ha te is beleegyezel.

Georgina meghökkent.

- Csak nem azt akarod, hogy újra összeházasodjunk?

- Együtt élnénk, aztán, ha minden rendben...

Nem folytathatta, mert Terézke közbeszólt:

- Hadd, maradjon itt apuci! - egyik kezével az anyja után nyúlt, nem érte el, ezért csiki-csuki mozdulatokat csinált a tenyerével.

Az anyja az ajtóhoz lépett. Kinyitotta, és kiszólt: - Paula!

- Tessék! - szólt vissza, szokás szerint a konyhából.

- Legyen szíves, vigye ki Terézkét! Beszélgetni szeretnénk! - Utána a kislányához fordult. - Gyere kicsim!

A volt férje gyengéden eltolta magától annak a kezét.

- Ne emelgesd, majd én!

- Maradni szeretnék - rimázkodott Terézke. - Nem szólok többé közbe, csak ne zavarjatok ki!

Az anyja azonban nem engedett.

- Anyuciék beszélgetnek. Te csak zavarnál most bennünket!

Terézke újra az anyja után nyúlt, most elérte. Egyik kezével az apja, másikkal az anyja nyakát ölelte át.

- Ne menjél el apuci! - könyörgött, nyugösködött. - Legyünk újra együtt mind... Meg Paula.

A kövér házvezetőnő közben belépett, és a kislány felé nyújtotta a kezét.

- Gyere, aranyom! Tésztát készítünk, gyúrunk! - A férfihoz fordult:
- Mert nagyon tud ám! Mindig hagyok neki egy kis helyet a gyúró-deszkámon.

Terézke engedelmesen ment át Paula karjaiba, ám az ajtó előtt váratlanul megmakacsolta magát. Hátrahajolt, majdnem kibukott a kövér asszony kezéből.

- Itt maradsz, apuci? - könyörgött tovább.

Az apja a volt feleségére bámult, ő lehajtotta a fejét, ezért semmit sem olvashatott ki a szeméből.

- Menj csak! - fordult ezután a kislányához. - Később megnézem, hogy mit gyúrtál nekem.

- Jó.

Mihelyt elmentek, Georgina a volt férjéhez fordult:

- Komolyan mondtad?

- A legkomolyabban.

Georgina visszaült a helyére, a volt férje követte.

- Majdnem két évig együtt éltem Attilával... Bevenné a gyomrod?

- Nekem is volt nőm.

- Utána - folytatta a szép nő ugyanolyan hangon -, ha nem is kitudja hány férfival, többel... - Az ajkát harapdálta, miközben rövid, de sokatmondó hallgatása után tovább ömlött szájából a szó: - Egyébként sem jöttünk ki egymással. Minek integetsz hát tovább, amikor régen elment a vonat.

Feri némán nézte a felesége kimondottan szép, hamvas arcát, sugárzón nagy kék szemeit, majd hirtelen elmosolyodott. Az asszony szerint inkább fanyar fintor ült az arcán, mint mosoly, mialatt, csendes ironikusan folytatta:

- Ami a férfiakat illeti... Nos, miért lenne neked tilos, ami nekem, mint férfinak szabad? - Tovább hegyezte a szemét a volt felesége bájos arcán. Hangja ellágyult, mégis úgy sziszegett, mint aki szegbe lépett. - Jó ez neked, Gegi, hol ezzel, hol azzal a férfival? Próbáljuk meg újra együtt! - Talán még folytatja, ha Georgina közbe nem szól:

- Valamennyi férfi után kiábrándulást érzek. - Ezt erősítette meg a csendes fejcsóválása, arcán az undor fura tánca. - Ami másnak gyö-

nyör, ha nekem nem is szörnyűség, közel sem elrémisztő, keserű. Lelkiismeretfurdalást érzek. Te, egészen más voltál. Nem azért mondom, mert itt vagy s tetszelegjek neked. Egyébként sem kenyerem a képmutatás, ezt te is jól tudod, de ami igaz, az igaz! Egyetlen férfi, akivel... - egy ideig a szót húzta, azután legyintett. - Mindegy. Elmult, ne emlegessük!

A férfi átszellemülten figyelte, mígnem megfogta a kezét.

- Amint hallom, most senkid sincs.

- Mióta Attila meghalt, teljesen lelkiválságban élek, holott, hiszed vagy sem, nem gyászolom, bánkódom, hiányát sem érzem, ugyanis én nem szerettem őt, sőt a végén egyenesen undorodtam tőle, a nagy féltékenységi jelenetei miatt. Kezdetben nem adtam rá okot, később csak azért is felszarvaztam.

- Úgy látszik az undor és a szerelem ugyanarról a töről fakad...

Georgina nem hagyta folytatnia.

- Csak az bánt, hogy miattam nem szedte be a gyógyszerét. A családja és mások is, engem okolnak a halála miatt. De hagyjuk ezt! Igazad van, jelenleg, most pillanatnyilag senkim sincs.

A volt férje akkor sem engedte el a kezét, miközben átvette tőle a szót.

- Rengeteget dolgozom az utóbbi hónapokban. Tudod miért? Mert másként állandóan rád gondolnék. Történt, ami történt: ugyanúgy szeretlek, mint régen, ha nem jobban. Nekem is akadtak nőgyeim. Egyikükkel, hosszabb ideig együtt is éltem, a többiek, mint afféle kis lepkék: jöttek, és tovarepültek.

- Az az egy? - vágott közbe Georgina.

- Meg sem közelített téged! - Gyorsan másra terelte a szót. - Innem sem iszom, amióta átestem az önkéntes elvonón. Tulajdonképpen nem voltam igazi alkoholista, csak a jellemem gyengült meg vérszen. Második vezető vagyok egy nagygazdaságban. A falusiak pedig, még ma is hagyománytisztelők. Névnep, ilyen-olyan összejövétel, ünnep, rengeteg értekezlet... Mindenütt és valamennyi alkalommal ital! Nem esett jól, mégsem mondtam nemet...

- Te alkoholelvonó kúrán voltál? - kérdezte meg Georgina, jóval elmaradva gondolatainak határidős szövögetésében. Közben kihúzta a férfi kezéből a tenyerét.

- Nem feküdtem be, bejártam.
- Ambuláns kezelésen vettél részt.
- Ami pedig az általad említett férfiakat illeti - húzta el a szavait - a szappan mindent lemos, és ott van a víz is!
- Csakhogy - vágott közbe az asszony -, nálam ez a mocsok a lelkem legmélyén rothad. Most csak emészt, ám később feltörhet bennem, s te is a fejemhez verhetsz egyet s más!
- Nézd, Gegi! Én szeretlek téged. Jó, te nem szeretsz, viszont van a szerelmen kívül egy másik kapocs is, amely hozzád köt: Terézke. Hallottad mit mondott előbb!

Georgina keresztbe rakta a lábát, és hátradőlt. A volt férje újra közelebb hajolt hozzá, és a térdére rakta a kezét.

- Itt maradhatok?
- Nemet mondani néha kellemes, sőt egyenesen gyönyörű lehet, ám vannak esetek, mint ez a jelenlegi is, amikor fáj, jobban fáj, mint az arculcsapás, mégis nemet kell most mondanom neked. - Bűnbánón kutatta volt férje arcát. - Maradni, persze maradhatsz, elvégre tiéd a ház fele. Egy szoba állandóan a rendelkezésedre áll. - Savanyún mosolygott a volt férjére. - Látod, milyen vagyok? Minden, a logika is azt diktálja... - Szájában nyál gyűlt, lenyelte. - Nem élhetek állandóan magányosan, szükségem van férfira. Mindegy ki..., akkor miért ne a volt férjemmel, a gyerekeim apjával feküdjek le, de...

Nem folytathatta, mert a csengő hirtelen megszólalt, és megállás nélkül berregett, ugyanis a bim-bam csengőt kicserélték. Sürgős esetekben csengettek ilyen sokáig. Paula a kiskapuhoz futott.

- Sürgős lehet - állt fel, lesett ki az ablakon Georgina is. - Kimegyek, de te várj meg! Utána folytatjuk!
- Lábadozón, már a házakhoz is kijársz?
- Csak ketten vagyunk orvosok.
- Szegedről nem küldenek helyettest?
- Látod! Nem. - S már sietett is a rendelőjébe, ahol kezébe kapta az orvostáskáját, és Paula után sietett a nyitott nagykapuhoz, ugyanis a kövér asszon a rendelő és a váróterem ajtaját egyaránt nyitva hagyta. A nagykapu előtt, Paula mellett egy nő állt.

- A férjem... - hangja sírásba fulladt, a szemét törölgette. - Az utcán összeesett, talán meg is halt.

A doktornő jól ismerte a férjét, ugyanis évektől kezelte. Súlyos szívbeteg volt.

- Mivel jött?

- Biciklivel. Ott van a! Nekitámasztottam a kerítésnek.

- Induljon el, én visszarohanok a garázsba az autómért, s maga után hajtok. - Csak ekkor ötlött eszébe, hogy az orvostáskáját végig a kezében tartotta: ezt sem veszi magához, nem kapja fel automatikusan az asztalról, ha nem zavarja össze, nem dülja fel az idegrendszerét a volt férje előbbi ajánlata. De így, azt sem tudta hirtelenjében, hogy mit csinál. Itt, ebben a pillanatban jött rá: még mindig vagy újra szereti a volt férjét, de...

Mindent, a folytatást is elhessegetve rohant vissza a garázsba...

Nagyon gyorsan hajtott, egyik kanyarban, majdnem az árokban kötött ki... Mire a helyszínrre ért Vajda Pétert már bevitték az utcáról. A konyhában egy heverőn feküdt. Georgina riadtan nyomta ujját a nyaki ütőerére, halásztta elő a táskájából a fonendoszkópját, hogy a szívét is meghallgathassa.

- Hozza be a sürgősségi táskát! - szólt eközben arra a férfire, aki mellette állt. - A hátsó ülésen van. Bördoboz.

Széjjelebb húzta a beteg ingét, és alaposan végigtapogatta fonendoszkópjával a szívét. Utána a teljes biztonság kedvéért a fülét is a mellére nyomta. Haját nem kellett elhúznia, mert reggel összefogta, s hátul összekötötte egy szalaggal.

- Meghalt - közölte hosszabb vizsgálódás után a körülötte állókkal: a szomszéd házaspárral és a halott lányával. Ennek ellenére, újra felhúzta a halott szemhéját, megnézte, majd megadón felegyenesedett. - Kigombolt ing, friss ujjnyomok! Úgy látom, megkísérelték az újjáélesztését?

- A férjem elsősegélynyújtó-tanfolyamot végzett. Sokáig küzdött vele, de nem mozdult meg a szíve - nógatta szomorúan a fejét a szomszédasszony.

- Szívzörej... semmi! - toldotta meg szakszerűen maga a férje is.

- Miért nem adtak neki nitroglicerint?

- Én is gondoltam rá, de nem volt nála - válaszolta a férfi. - Ezeket találtuk a zsebében: Cigaretta, gyufásdoboz, zsebkendő s egy bicska.

- Jellemző rá - dohogott a doktornő, miközben szomorún nézte a halottat. - Állandóan tiltottam a dohányzástól, mégis szívta. Cigaretta, gyufa igen! Bezzeg nitroglicerint nem hordott magával, amikor annyiszor, de annyiszor kértem rá! És ez a kövérsége is!

A halott veje közben meghozta a sürgősségi táskát, ám a doktornő ki sem kapcsolta a bördobozt.

- Ne tegyük rá mégis? - erősködött a halott lánya, a felesége még nem ért oda.

- Halottra? Sajnos nincs segítség! Sem az újraélesztő készülék, semmi!

A halott lánya terhes volt. Széket hoztak neki, ő rárogyott. Az apját bámulta, s felsírt.

- Apukám, édes apukám! - Összerakta a két kezét és a doktornőhöz fordult: - Mentse meg! Semmi baja, se a szíve, semmije, összeesett, és vége. Ez... ez nem lehet!

- Jóval előbb meghalt, amint ideértem. - a többiekhez fordult: - Azonnal elvesztette az eszméletét?

- Nem, csak összeesett. Szóltak. Idesiettünk. Felemeltük, és bevezettük. Nehezen járt, támogattuk. Levegőt, levegőt suttogetta... Aztán WC-re kéredezkedett, de ott már nem tudott egyedül, még felállni sem.

- Ha lett volna nála nitroglicerint, az esetleg berobbantotta volna a lassan leálló szívét. Persze, az sem csodagyógyszer! Így viszont, sajnos meghalt, vége!

- Nagyon kérem, mégis, tegye rá azt az újraélesztő készüléket!

- Több, mint tíz perce halott. Ugyanennyi időtől szünetel az agy vérrellátása. - Csendesen nógatta a fejét. - Esetleg öt percen belül, még nem roncsolódik el az agy, de tíz perc múltával mindennek vége, asszonyom! - Maga sem tudta, miért mondta, hogy asszonyom! Talán zavarában, vagy egyszerűen kicsúszott a száján? - Ilyen csodát még nem ismer az orvostudomány.

- Mégis! - erősködött a fiatalasszony csendes megadással.

- Halál ellen nincs orvosság. - Felegyenesedett, összepakolt, és az ajtó felé indult. - A halotti jegyzőkönyvet otthon állítom ki, viszont a hullaszállítókát maguk értesítsék!

Mialatt a doktornő csendes léptekkel elhagyta a helyiséget a fiatal-asszony felállt, a halotthoz lépett, és ráborult.

Vajdánával, a halott feleségével a kapuban találkozott össze a doktornő.

- Meghalt? - jajongott messziről, rosszat sejtve.

- Jó tíz perccel ezelőtt állt be a halál. Fogadja részvétemet, mást sajnos nem tehetek.

Az asszony eldobta a biciklijét, és futásnak eredt.

A doktornő még az autójában ülve is hallotta a zokogását.

Nagyon nyomott érzésekkel indította el a kocsiját, hajtott haza, állt be a garázsba. Onnét a fürdőszobába rohant. Kezet, arcot mosott, levetette a fehér köpenyét, csak ezután állított be a volt férjéhez.

- Meghalt. Az arcodról látom - fogadta az.

- Napokig a hatása alatt állok majd. Ha tudom, hogy így lesz, sohasem megyek orvosnak. Ráadásul az a nyavalyás újraélesztő készülék is bánt!

- Újraélesztő készülék? Miért bánt?

- Mert nem kapcsoltam rá, de hát miért tettem volna rá egy halott-ra?

- Akkor meg, miért bánt?

- Mert kérték, én megtagadtam. A legjobban felszerelt rohamkocsi sem vette volna fel!

- Akkor meg ne törődj vele!

- Holnapra tele lesz vele a falu: Miattam halt meg. Ismerem őket. - Elkeseredetten nézett a volt férjére. - Egyébként mostanában újra sokat foglalkoznak velem a faluban. - A fejét rázta, szájával grimaszt csinált. - Egyik verzió szerint önként mentem el a rablókkal, mert sok pénzt ígértek, aztán fizetés helyett kilöktek a kocsijukból. Mások szerint megerőszakoltak mindannyian. Persze egyik verzió sem igaz.

- A pletyka, hallottam a gazdaságunkban, olyan, mint a búzatábla. Egyik helyen suttogás keletkezik, s végighömpölyög az egész táblán. Egyféleképpen védekezhetünk ellene: egyik fülünkön be, másikon ki!

Nem folytathatták, mert Terézke teljesen váratlanul berohant az ajtón. Onnét egyenesen az apjához futott, átölelte a két térdét, és felnézett rá.

- Ugye itt maradsz? - esedezett. Arcára bizakodó mosolya színes kérdőjeleket varázsolt.

Az apja válasz helyett kérdőn lesett Georginára. Az a kislánya hájába túrt, s kissé összekócolta.

- Ne beszéljünk ma erről! Ez a haláleset, meg egyébként is nagyon váratlanul ért az ajánlatod. Gondolkozzunk, aztán később elővesszük a fiókból.

- Ne menj el apuci! - rimázkodott tovább, mit sem adva az anyjára Terézke.

- Most elmegyek, kislányom, de nemsokára visszajövök, jó?

- És aztán nem mész el többé?

- Ha...át! - a vállát vonogatta, felváltva leste a volt feleségét és a kislányát.

Georgina elkapta a kislánya karját, és magához húzta.

- Apucinak, most el kell mennie. Gyere, kikísérjük!

7.

Még csak első álmát aludta az éjjel, a doktornőt máris felverték az ágyából, ugyanis régebbi sebesülése miatt, ideiglenesen otthon ügyelt.

- Megyek! - motyogta álmosan, a másodszori csengetés után, öltözködése közben.

Mielőtt kiment volna, magára terítette tisztaprém bundáját, mert hideg volt. Átment a hallon a rendelőjébe, onnét ki a várakozóhelyiségbe. Az után a bizonyos eset után, amikor is elrabolták, sokkal elővigyázatosabb volt. Nem ment ki, felkapcsolta a bejárati ajtó fölötti villanyt, és kilesett a kis ablakon.

- Matyi! - rebegte. Lábai a földbe gyökereztek, keze remegett, miközben elfordította a kulcsot, és leoltotta a villanyt. Attól félt, hogy meglátják, ugyanis hiába volt éjjel, faluhelyen a sötétnek is szeme van.

Az ajtóból a kiskapuhoz futott, és kapkodón kinyitotta azt.

- Gyere! - elkapta a fiatalember kezét, és maga után vonta. - Nem szeretném, ha meglátnának. Mostanában, megint sokat pletykálnak rólam.

Georgina befelé menet arra gondolt, hogy elküldi Matyit, később megsajnálta. Fiatalkorát, ezen belül első szerelmét juttatta eszébe. Elvégre Matyinak ő az első szerelme. Úgy módosította tehát az elhatározását, hogy beszél vele. Sokkal nyíltabb lesz hozzá, mint a legutóbbi éjjeli ügyeletén. Határozottan megmondja neki: ne zavarja többé, főleg éjjel hagyja békén!

Bent a villanyfénynél, mialatt a fiatalember arcára esett a tekintete, önkéntelenül összezsápta a kezét.

- Mi történt veled? Falfehér vagy, s feldúlt.

Matyi a legközelebbi fehér székbe rogyott.

- Megöltem apámat - nyögte ki sóhajszerűn.

- Az Istenért! - összekulcsolta a két kezét, és tördelni kezdte. - Igazat beszélsz? - Kétségbeesetten fürkészte a fiatalember arcát. - Tényleg megölted, nem hallucinálsz?

- Ma este is részegen tért haza. Én a szomszédban tartózkodtam. Gyakran átjárok, nagyon jóban vagyunk... - Hangja, mint a mindenre elszánt emberé, tette végrehajtása után, meglepően nyugodtan, már-már gyónás utáni megkönnyebbültséggel rekedezett. - Hazatérve, már az ajtóban hallottam, hogy dulakodnak. Berontottam. - Anyám a földön feküdt, apa rajta térdelt, és fojtogatta. Anya nem mozdult, azt hittem meghalt. - Georginára bámult. - Nem tudom mi történt velem. Nem is emlékszem pontosan. Akkor tértem magamhoz, amikor anyám rám szólt: engedd el, mert megfojtod! Később megdőbbsen tette hozzá: te ez már meg is halt. Megfojtottad.

Szétnyitotta, összecuska a tenyerét, majd Georgina elé tárta.

- Ezzel a két kezemmel, ezekkel az ujjakkal fojtottam meg saját apámat. - Előbbi monoton rekedező hangjába némi szín vegyült, szinte undorodott magától s a kézétől. - Hol moshatnám meg?

Georgina megmerevedetten nézte. A fiatalember szavai ugyan sok buborékot rebtentettek fel a fejében, ámde azok már, mielőtt megszólalhatott volna, mind elpattantak. Csak állt, s a kezét tördelte. Hosszabb időbe telt, mire magához térve végre rádöbbsen a történetek borzalmára, és úgy, amint válaszolhatott.

- A csapnál. Szappant, törölközőt, mindent találsz.

Matyi nem mozdult. Lebénultan bámulta a földet, s hallgatott.

Georgina is leült, és magába roskadtan fúrta elkínzott tekintetét, hol a fiatalemberbe, hol a közeli falba, mígnem a feleszmélés első rebbenése végig nem futott idegrendszerének érzékeny szálacskáin, és lehangelődött rezgéssel tudattá érve halovány gondolatokat szült. Mégis, hiába törte, hiába temette két tenyerébe a fejét, nem jutott eszébe más, minthogy megkérdezze:

- Most mit teszel? - tekintete mély részvéttel és még jobban fokozódó riadalommal telt meg, hangja egyértelműen remegett.

- Még útközben kigondoltam... - Mintha megbánta volna elszólását, hirtelen elhallgatott.

Georgina rosszat sejtve, elkapta a kezét, és megrázta.

- Mit?

Matyi szemében kemény elhatározás villant. Az elhatározás azonban, ha nem mondják ki, ő pedig, egyetlen mukkot sem szólt többet erről, kibogozódatlan marad, mint a gondolatunk, láthatatlan, mint az

eszünk. Néha így jó, mint most is, mert, ha elmondja, hogy min töri a fejét, Georgina kétségbeesett volna. Igaz, ő így is nagyon megijedt.

- Fiatal vagy. Államvizsga előtt állsz... - hangja riadalomba fulladva, szép lassan elsorvadt.

- Csak azért tanulunk, törekedünk diplomaszerezésre, hogy papírral igazolhassuk a társadalom előtt: igenis értünk ahhoz, amit hivatásszerűen csinálunk, ami a munkánkból adódón feladatunk. Én ezzel a tetteimmel örökre kizártam magamat a társadalomból. Nem lehetek ügyvéd, ezért nincs is szükségem már papírra. Én a mai estével végérvényesen megszűntem létezni. Orvos vagy, gyakran előfordult ilyesmi a praxisodban: egy pillanat és vége! Vedd úgy, hogy infarktust kaptam, vagy súlyos agyvérzést, esetleg trombózis vitt el.

- Nem, te nem haltál meg, élsz! - megsimogatta.

- Látod, ez a simogatás is. - Matyi szomorúan emelte fel a tekintetét az asszony szép, hamvas arcáig -, máskor felvillanyozna, most szinte nem is érzem. De hát halott vagyok, a holtak pedig, érzéketlenek.

- Szedd össze magad, és ne beszélj csacszkaságokat!

- Felejts el te is! - folytatta Matyi, mintha nem is hallotta volna. - Ha ugyan jelentettem egy mákszemnyit is a számodra.

- Sokkal többet annál, amint gondolod.

- Akkor is felejts el, mert én máris meghaltam, te s mindenki számára. - Újra a szépasszonyra tapasztotta két nagy szemét. - Mert nem akkor halunk meg, miután leáll, s nem dobog tovább a szívünk. Eltemetnek bennünket, ha elfelejtenek, ezért élve is meghalhatunk.

- Miket mondasz! Az a szörnyű tragédia zavart meg - kiáltott fel önkéntelenül Georgina. - Ne hagyd el ennyire magad!

- Az apró magocska, amelyeket hosszú évek során elvetünk, köztük van a tragédia magja is. Előbb-utóbb kikel, jaj nekünk, ha sokáig virágzik! Az én tragédiám nagyon sokáig virágzott.

- Reggelig itt alszol. Anyukád? - torkolta le Georgina.

- Átment a szomszédba.

- Tudja, hogy hová mentél?

- Azt mondtam neki, hogy a rendőrségre megyek.

- Akkor reggelig nem keresnek. Jó erős nyugtatót adok neked, attól kialszod magad, aztán reggel... - Megtorpant, ám csak rövid időre

habozott. - Tanúskodok melletted. Elmondom, hányszor megverte anyukádat, hányszor zavart ki a házból benneteket éjjelek éjjelén.

- Nem kell nyugtató. Viszont, ha tényleg segíteni akarsz, főzzél nekem egy jó erős kávé!

Georgina felugrott, a bundája lecsúszott a válláról. Nem törődött vele, otthagya.

- Odateszem, megvárom, amíg lefő, aztán hozom! - Menet közben fejezte be.

Georgina a konyhában, zavarában nem találta a kávé. Hosszabb keresgélés után, végül is annak az asztalnak a sarkán találta meg, ahol legelőször kereste. Csakhogy az szemes kávé volt, utána meg a darálót nem lelte meg a spájzban, ezért neszkávé hozott, bontott fel, mert ilyet mindig tartott itthon, csak nem szerette. Vízét abban az edényben rakta a gázra, amelyben máskor a kávé csurgatta. Mialatt felforrat poharat készített, bele két kiskanál neszkávé töltött, erre öntötte rá a forró vizet. Jól elkevergette, majd tálcára rakta, és visszaindult vele a rendelőjébe. Útközben jutott eszébe - mert állandóan a történetek foglalkoztatták, nagyon szórakozottan viselkedett -, hogy cukrot nem rakott melléje. Megfordult - a tálcat addig az előtéri kis asztalkára rakta -, és visszafutott cukorért.

- Sokára jöttem? - ezekkel a szavakkal állított be az ajtón, ám mihelyt pillantása a sarokba tévedt, mert mivel nem lelte helyén Matyit, keresgélni kezdte, nagyon megrettent. A tálca kiesett a kezéből, és csészéstől, cukrostól a kölapokra zuhant. A kis csésze azonnal összetört, a szétfolyt feketekávé kis szigetekskéket alkotott a porcelán törmelékek között.

Sikítani akart, hang azonban nem jött a szájára. Az ajtónak dőlt, és kitágult pupillákkal meredt a sarokba. Csak most értette meg, hogy miért lesett Matyi olyan gyakran arra a pontra. Akkor nem tulajdonított neki jelentőséget, azért nem is törődött vele. Jóval az események után fejtette meg azt a talányt, amely ezelőtt nem létezett, ezért fel sem adhatott magának.

A napokban új, gyors sterilizátort kapott. Tegnap szerelték volna fel, ha a szerelő nem felejtí a csavarokat a szervizben. Aközben jutott eszébe, miután a falból kivezető, méternyi hosszúságú kábelben lévő drótszálakból sorban lehámozta a szigetelést, s bekötötte volna a ste-

rilizátorba. Felelőtlenül nem szigetelte le. Háromfelé hajtogatta a drótvégeket, s műanyag kupakot húzott rá, amelyet egyetlen mozdulattal le lehetett venni róla. Végül összetekerte, és a szék karjára akasztotta. Matyi, lehúzta a műanyag kupakot, és bal kezével szorosan megmarkolta a csupasz drótvégeket, s az áram agyoncsapta.

Georgina az első pillantásra megállapította, hogy meghalt: Szája kitérítve, szeme felakadt, ajka s arca tarjagos.

Asysztolia - súgta rövidke tétovázás után, majd melléje ugrott, kitérítette kezéből a kábelt, mire Matyi, mitől, nem értette, a földre zuhant. Hanyatt fektette, rátérdelt, és belekezdett az újraélesztésbe. Tudta, hogy Matyi halott, ő mégis megpróbálkozott a lehetetlennel.

Perceken át kísérletezett. Minden erejét beleadva, felváltva nyomkodta, masszírozta a mellkasát. Közben-közben a szájába fűjt... Már a homloka is gyöngyözött az erőlködéstől, amikor eszébe jutott a sürgősségi táska.

Felugrott, az asztalhoz rohant, kinyitotta a táskát, kiemelte belőle a készüléket, visszarohant, és a fiatalember fejére kapcsolta, ám hiába pumpálta rendületlen azzal sem sikerült újraélesztenie.

- A szívblokk végleges! - motyogta, miközben felállt.

Amint beitta a holt szempár látványát -, mint sebzett, tökéletesen védtelen, haldokló-halott, könnyörgő tekintetét -, hallhatatlan nyögés tört fel a torkából, ugyanis teljesen világosan hallani vélte az alvilág tornácából, a pokolba zuhant lélek vergődését. A rendelő képzeletbeli sikollyal telt meg. A villanyóra ketyegése egy ütemre vert a szívvel. Az idő megszűnt, testetlen párában úszott minden...

Az asztalon heverő, két tértivevény hátára írt levelet, akkor fedezte fel, miután összeszedve magát, teljesen kiegyenesedhetett. Az egyik neki szólt:

„Én már megtaláltam.” - Arra a beszélgetésükre célzott, amely akkor hangzott el kettőjük között, miután áthívatta Paulával, és ő, többek között, arról is említést tett, hogy az élet állandó keresés. Mindenki keres valamit. Van, aki megtalálja, van, aki nem. Georgina azt javasolta neki akkor, hogy keressen tovább...

Másikat a rendőrségnek címezte:

„Miután megfojtottam apámat, rádöbentem, nem azért, mintha előtte nem tudtam volna, hogy semmi értelme sincs az életnek.

Nem akarok éveket eltölteni börtönben.

Gál Mátyás”

Éppen csak átfutotta, máris rohant a telefonhoz. Először a rendőrséget akarta felhívni, ám közben meggondolta magát: Hernádi doktort tárcsázta.

- Tessék! - szólt bele az a kagylóba, egy idő után nagyon álmos hangon.

- Ne haragudj, amiért felkerestelek! - Önkéntelenül a szájára ütött. - Felvertelek... - Sóhajtott. - Látod, mennyire zavart vagyok. Aludtál?

- Végre lesz egy nyugodt éjjelem, gondoltam, és íme: nem beteg ver fel, saját kollégám.

Georgina nem engedte tovább zsörtölődni, gyorsan közbeszólt:

- Nagyon nagy bajban vagyok. Gyere át gyorsan! A rendelőmben várlak!

- Furcsa a hangod. Mi a fene történt megint?

- Nem telefon téma. Életbe vágón fontos!

- Jó, megyek - felelte cseppet sem lelkesen.

Georgina, miután lerakta a kagylót a legközelebbi székre rogyott, s tovább nézte a halott fiatalembert.

Egy férfi, aki önzetlenül szerette, aki egyetlen ugrással eltávozott a jelenéből: Miért, miért a jók hálnak meg fiatalon? - sóhajtotta. Ezután a következményeket latolgatta, egyre kétségbeesettebben, mert nagy botrány lesz belőle: vizsgálat, kihallgatás, szakértői szemle. Főleg pletyka, amelyet a falu kever majd éles nyelvvel egyre habosabbra és habosabbra!

Ettől az utóbbtól félt a legjobban.

Minél tovább törte a fejét, latolgatta a következményeket, annál jobban megijedt. Végül felsóhajtott, vagy inkább a feltörő bánattal keveredett dühe nyitott ajtót?

Borzasztó!

Szerencséjére nem maradt sokáig egyedül, mert Hernádi doktor, nem egészen tizenöt perc múltán megérkezett. Georgina ajtót nyitott neki, megfogta a kezét és behúzta a rendelőjébe, az elbambult orvost, ahol egyenesen a halottra mutatott.

Hernádi doktor nem kapcsol azonnal.

- Az én rendelőmben is előfordult már. Kihívtam a hullaszállítótat...

- Csakhogy ő öngyilkos lett. Áramütés érte - hadarta, a szavába vágva Georgina, majd látva a társa arcát, aki még mindig nem értette meg, hogy miről van szó, szinte rákiáltott. - Itt a rendelőmben lett öngyilkos. Azonnal exitált.

Hernádi doktor közelebb lépett a halotthoz.

- A kutyafáját! - Csak most fedezte fel a földön heverő csupasz végű drótot. A szigeteletlen végekre mutatott. - Ezeket ragadta meg?

- Ha jól tudom háromszáznyolcvan volt.

- Legyen kettőhúsz, untig elegendő ahhoz, hogy agyoncsapjon valakit.

Georgina a székre rogyott, Hernádi doktor a halottat vizsgálta a szemével.

- Szabályos asysztolia! - Közelebb lépett a halotthoz, felhúzta a szemhéját, és a pupillájába nézett.

- Tíz percig kínlódtam vele - panaszkolta a doktornő, el sem mozdulva a helyéről. - Reanimáció... semmi sem segített, azonnal leblokkolt a szíve.

Hernádi doktor Georgina elé lépett. Kezét széttárta, szemöldökét s vállát felrántotta: most mi lesz?

Georginát a sírás környékezte.

- Nagyon ügyes ember, jó orvos vagy. Találj ki valamit! - Két tenyerét a homlokához szorította. - Mert jó, megtörtént, de a botrány, a botrány!

Hernádi doktor elgondolkozón masszírozta a halántékát, vakargatta a fejét, később az ujjjaival játszott.

- Eltussolni nem lehet - gondolkozott a továbbiakban hangosan.

- Nem, nem erre gondoltam.

- Mondd meg őszintén - fordult a szépasszonnyal élesen szembe -, mit vársz tőlem, mert ugye, nem hiába rángattál ide? Másként felveszed a kagylót, és kihívod a rendőrséget.

Georgina szemében a kétségbeesés apró hullámai tarajos háborgásba kezdtek.

- Nagyon váratlanul ért. Segíts! - A kezét tördelve gondolkozott, majd mintha eszébe jutott volna valami, szeme váratlanul felcsillant.

- Legalább, ne itt találják meg!

Hernádi doktor, megoldást találón, cinkosan rákacsintott, majd a telefonhoz lépett, és kihívta a mentőket. Orvost nem kért.

- Berakatom a mentőbe - magyarázta az elképedő, mégis könnyebben lélegző asszonynak -, velük megyek a faluvégéig, ahol bejelentem az exit. Én kiszállok, ők beviszik a hullaházba. - Felemelte a mutatóujját. - Defibrillátorra van szüksége, hogy a vibráló cor beugorjon. Két orvos egybehangzó véleménye, igaz?

- Csak most értettem meg, banális - villant fel, vetett lobot Georgina élenkké szeme, ugrott a társához, és cuppantott egy nagy csókot az arcára.

- A kollégát, ha jönne orvos a mentővel, nem verhetném át - folytatta Hernádi doktor a szép nő cuppanós csókja után, jó ízűn rábólintva. - Rá nézne, és kész! De nem jön!

- Nézd levelet is hagyott a rendőrségnek! - a kezébe adta.

- Mi...csoda! - hökkent meg Hernádi doktor, miután átfutotta szemével a levelet. Hol azt, hol a halottat nézte. - Megfojtotta a saját apját? Nem azért, mintha nem érdemelte volna meg.

- Ivott, verte őket... Most is, benyitott, az anyja a földön hevert, az apja rajta térdelt, és fojtogatta. Hirtelen felindulás, pillanatnyi elmezavar... Évektől dolgozott nálam. Jól ismertem a szerencsétlent. - Tanácstalanul tárta szét a kezét. - Az apjához akart hívni...

- Jól ismertem a pasast. Én előbb megfojtottam volna. Nem mentél át, nem láttad a hullát?

- Nem. - Mintha most döbbsen volna rá arra, amire Hernádi doktor célzott. - Azt mondta: több órája halott. Az anyja a szomszédba menekült, ő azzal vált el tőle, hogy a rendőrségre fut. Közben idejött. Borzasztó rosszul nézett ki, én valami... nyugtatót akartam adni neki, ő kávéért kért. Kimentem, igaz sokáig időztem. Idegességemben semmit sem találtam a helyén...

- Szó, ami szó - Hernádi doktor a szája szélét harapdálta egy ideig, majd folytatta: - Én sem örültem volna, ha az én rendelőmben történik.

Kintről szirénázást hallottak. Georgina felugrott a székéről.

- Máris? Biztosan URH-n értesítették őket. Csak észre ne vegyék, hogy halott!

- Vagyok én annyira vén róka, hogy simán megetetem őket. Ha elmentünk, hívd a rendőrséget... A többit? Velük együtt menj át a másik halotthoz, mármint az apjához! - Egyébként: vagy te, ha nem is annyira vén róka - ismételte zavarában előbbi szavait -, mint én. Magadtól is kifundálsz a többit...

8.

Alig ült el a ki tudja hányadik botrány a szép doktornő körül, máris megdördült az ég. Pedig ez a nap az átlagosnál is csendesebbnek ígérkezett. Betege alig akadt, azok is, egytől-egyig könnyebb eseteknek bizonyultak.

Délelőttönként tizenkét óráig rendelt, most tizenegy óra sem múlt el, máris üresen tátongott a várakozója.

Több mint fél órát beszélgetett Máriával, az asszisztensnőjével, miután megcsörrent a telefonja. A helyi gazdaságból hívták: rosszul lett az egyik dolgozójuk, menjen gyorsan!

Kezébe kapta az orvostáskáját, és máris indult.

- Ha esetleg jönne - fordult menetközben Máriához -, a gazdaságban vagyok.

- Oda-vissza az út, vizsgálat, miegymás, jó órába telik. Ha nem sürgős az eset, elküldhetem a beteget?

- Csináld úgy, amint Hernádi doktor szokta velem! Küld át hozzá!

Jó idő volt. Nem öltötte magára a bundáját. Kocsija, a háza előtti útszélen állt. Kisietett, belevetette magát, és elhajtott.

A kérdéses gazdaság, eléggé messzire esett a falutól, de mivel, szokása szerint nagyon gyorsan hajtott, hamar kiért.

A teljesen új, kúriaszerű, mégis modern, földszintes épületben - valamikor kastély állt a helyén, amelyet ezerkilencszáznegyvenhatban bontottak le, és hordták szét romjait a falusiak - két irodába is benyitott, mire valakire bukkant.

- Koller doktornő vagyok - mutatkozott be, ugyanis nem ismerte a férfit, akivel összeakadt, holott elég gyakran kijárt ide. - Beteghez hívtak...

- Ah! Kezét csókolom. Tőlünk hívták, de nem nálunk lett rosszul. - Az ajtóhoz lépett, és kiszólt:

- Gyurkovics néni!

- Bent van a faluban - kiabálták vissza.

- Kozmáné, a doktornő van itt. Nem kísérné ki Suhánszkiékhoz?

- Kabátot kapok magamra, és máris mehetünk!

- Nagyon jó idő van, szerintem felesleges. Egyébként is kocsival vagyok... - szólt közbe a doktornő, aki ezalatt kilépett az ajtón a folyosóra.

- Kezét csókolom doktornő! - hajlongott az előbbi férfi. - Nagyon köszönjük, amiért kifáradt! - a másik iroda felé kiáltott. - Magának is köszönöm Magdika!

Egy fiatalasszony csatlakozott kíséreként a doktornőhöz, ült később melléje az első ülésre.

- Nem messzire laknak - trécselte nyomban ezután. - Sohasem betegeskedett. Nem tudom mi történt vele.

A doktornő nem válaszolt. A fiatalasszony is elhallgatott, csak akkor szólalt meg ismét, mihelyt kifordultak a másik útra.

- A következő fasornál, tessék letérni jobbra! - mutatta.

A doktornő engedelmeskedett. Rá, néhány méterre a fiatalasszony ismét megszólalt:

- Az a ház, amelyik folyosóját beépítették.

A doktornő eléje kanyarodott a kocsijával, és megállt.

- Jöjjön be maga is, legyen szíves! - kérte a fiatalasszonyt, mielőtt kiszállt volna.

Sietve tették meg az utat az ajtóig. A szobában, ahová a doktornő nyitott be elsőnek, megdöbbenő látvány fogadta őket.

Az igen mocskos ágyban - és az a szegénység, az a rendetlenség, amely azonnal torkon ragadta őket -, egy halott asszony feküdt. Az ágy mellett a földön, négy kislány kuporgott. Halálra rémülten lesték, felváltva őket és az anyjukat.

- Vigye odébb őket! - szólt a doktornő a mellette ácsorgó, lemerevedett fiatalasszonyra. - Tanácstalanul lesett szét. - Talán oda a sarokba, mialatt megvizsgálom az anyjukat.

Mialatt az, készségesen odaterelte a sírós, maszatos képű kicsiket, a doktornő rövid vizsgálatot végzett a halotton.

- Hátsófal infarktus miocordi - fordult kis idő eltelte után a kísérőjéhez. Ezután a gyerekekhez lépett. - Van rokonotok..., valaki a közelben? - Sorban megsimogatta a fejüket.

- Apu - felelte a legnagyobbik, talán alig hét éves gyerek.

- Ő hol van most?

- A faluban.

- Nem tudta, hogy beteg anyukátok?
 - Sohasem betegeskedett - felelte a lányok helyett a kísérője. - Hirtelen lett rosszul. - A lányokhoz fordult.

- Ugye a libanevelőből hozták haza?

- Igen - felelte a legnagyobb.

A doktornő jobban szemügyre vette a beteget, illetve a halottat.

- Nem ismerem. Persze, ha sohasem betegeskedett! Most viszont az első roham elvitte.

- Nagyon rendes asszony volt, szegényke, viszont a férje rendkívül iszákos férfi. Egyedül tartotta el, nevelte a lányokat. Örült, ha kenyérre tellett.

A doktornő tovább simogatta a lányokat.

- Mi lesz veletek?

A legnagyobb hangosan felsírt, a többiek követték.

- Anyuci! - szípozták a szemeiket dörzsölgetve.

- És mind a négy lány! - A doktornő most már nemcsak simogatta őket, hanem vigasztalásként sorban magához húzta a fejüket. - Milyen szép, egészséges gyerekek! - Felegyenesedett, és elindult az ajtó irányába. - Szólunk a szomszédoknak, mert feltétlenül el kell vinni..., törődni kell valakinek velük.

- Azok ugyan be nem fogadják őket!

- Miért?

- Az apjuk miatt. Ha iszik, ő pedig állandóan iszik, kibírhatatlan, kötekedő, durva. Mindenkivel összeveszett a szomszédban és a környéken.

- Négy, ártatlan árváról van szó, nem a részeges, kötözködő, lumpen apjukról!

- Jöjjön, győződjön meg róla saját szemével és fülével!

Előreindult, a doktornő követte.

- Gyerekek, ti maradjatok, nemsokára értetek jövünk! - nyugtatta meg, a még mindig síró kislányokat az ajtóból visszafordulva.

A szomszédoknál minden úgy történt, amint a fiatalasszony megjósolta. Igaz, mindössze négy család lakott ezen a környéken, ám egyetlenegy sem akadt, aki befogadta volna, akár ideiglenesen is a lányokat. Még úgysem, ezt mindenütt kihangsúlyozták, ha a doktornő azonnal intézkedik a községházán, ha legkésőbb holnap elviszik

őket intézetbe, ha minden kiadásukat megtérítik, ő maga azonnal ad egy ezrest.

A doktornő bosszúsan csóváltgatta a fejét.

- Itt mindenki utálja egymást! Szeretet, emberség..., azt sem tudják mi fán terem!

- Mondtam, az apjuk valamennyi szomszédjával összeveszett, verekedett. Hetente jár ki a rendőr. Sajnos a többiek is, ha nem is anyyira, mind olyanok.

- Én mindig azt hittem, hogy a tanyasiak rendesebbek, mint a falusiak. Összetartók, olyan igazi, régimódi, szolid emberek. - Paula meséire gondolt.

- Hol van már a tavalyi hó, doktornő! - bölcsekedett öregesen a fiatal kísérője. - A rendesebbek, a szorgalmasabbak, a spórolósabbak beköltöztek a faluba. Ezeknek telekre sem telik, mert azt a keveset is elisszák, amit nyolcórái munkával megkeresnek, mert valamennyi szabadidejüket a kocsmában ütik agyon.

A doktornő dacosan csapott a levegőbe.

- Beszélek a gazdaság vezetőivel. Elvégre az ő dolgozójuk.

- A vezetőkkel? - okoskodott a fiatalasszony furcsa hangsúllyal, amely egymagában felért a válasszal. - Mostanában sohasem tartózkodnak kint.

- S az, aki kiszólt magának?

- Egyszerű, beosztott könyvelő. Én bérelszámoló vagyok, a faluban lakom albérletben. Nemrégén költöztünk ide. A férjem katona. Egy család lakik közülünk kint szolgálati lakásban. Jelenleg Mátraházán üdülnek SZOT-beutalóval.

A doktornő megállt, a fejét törte, aztán hirtelen visszafordult.

- Magammal viszem őket! - szólt vissza néhány pillanatnyi töprengés után.

Mire a fiatalasszony feleszmélt hosszan tartó megdöbbenéséből, a doktornő kézen fogva vezette kifelé a gyerekeket.

- Tényleg hazaviszi őket! - álmélkodott, ugyanazon a helyen állva.

- Tud jobb megoldást? A szomszédoknak nem kellene. Az apjuk nincs itthon, ki tudja mikor tér haza. A gazdaság pedig, maga mondta, nem segíthet. Hagyjam itt őket, egy halott asszony mellett, éhen-szomjan? Amíg a községházán elrendezik a sorsukat, nálam laknak. -

A legkisebb huzakodott, és sírt. Megsimogatta, vigasztalta - Ne sírjál! Jó sorotok lesz a doktor néninél. Nekem is van egy kislányom, Terézkének hívják.

Egyenként rakta be őket az autójába, csak azután szólt vissza, miután valamennyiüket elhelyezte.

- Maga is beülhet!

- Nem, köszönöm! Gyalog megyek vissza. - Félt, hogy tetvet kap.

- A hullaszállítókat értesítem. Vizontlátásra!

Elhajtott a helyszínről. Néhány vigasztaló szó kivételével, nem beszélgetett a gyerekekkel. Az utat figyelte, mert nagyon gyorsan hajtott...

Otthon két beteg várta. Hiába küldte el őket Mária, nem mentek, azért a kislányokat gyorsan átadta Paulának.

- Fürdesse meg, ha nem tetvesek, vigye Terézke szobájába őket! - Utána azt is elhadarta, hogy miért hozta ide a lányokat.

- Mit csináljak, ennyi gyerekkel! Mert jó, sorban megfürdetem mind a négyet, de utána! - fontoskodott Paula szeretetteljes nyűgös-ködéssel.

- Adjon nekik édességet, és játékot! - Ezután a kislányokhoz fordult: - Nemsokára jön apukátok, és elvisz benneteket.

Azok apjuk említésére akaratlanul megrettentek, mindezt annyira szembetűnően, hogy az szinte mellbe csapta Georginát.

- Csak nem féltek apukátoktól? - ütközött meg.

Az eddig szótlán, egyszerű ruházatú, igen kócos, anyjukat gyászoló kislányok nyelve egyszerre megoldódott.

- Mindig megver bennünket, ha részeg.

- Anyut is megverte.

- Az orra is vérzett egyszer... - ilyeket mondtak.

- Akkor ne is engedjem be?

- Ha részeg ne!

- Jó - azzal otthagytá az újra síró, anyjukat emlegető, hívogató kislányokat, és visszasietett a rendelőjébe.

A két beteg megvizsgálása után felhívta a községházát, beszámolt az illetékes előadónak a történekről, és kérte a négy kislány sürgős állami gondozásba vételét. Ezután értesítette a temetkezési vállalat helyi kirendeltségét, kérte a hulla elszállítását... Éppen végzett, ami-

kor a rendelő hatalmas üveglablaka nagyot csörrenve hirtelen darabokra tört.

- Valaki betörte - ugrott fel az asszisztense riadtan.

Mind a ketten kifutottak az udvarra. A kapu előtt szemmel láthatón, ittas férfi állt.

- A kislányok apja lehet. Alig áll a lábán - súgta Georgina ijedten Máriának.

A férfi újabb követ ragadott, és a szemük láttára verte ki a másik ablakot is.

- Megőrült? - rivallt rá Mária.

Ekkorra partvisával felszerelve Paula is kirohant a házból.

- Részeg disznó! Takarodjon el innét, mert rendőrt hívok, vagy szétverem a fejét - ordította tele szájjal.

- Add vissza a gyerekeimet! - förmedt a részeg a doktornőre, közben újabb követ vett fel a földről, majdnem hasra esett, állni sem állt rendesen a lábán, csak tántorgott.

- Kulcsolja be a kaput! Kettőre zárja, és a riglit is fordítsa rá! - súgta Georgina Paulának. - Talán még nem vette észre, hogy nyitva van. Te pedig, fuss vissza - ezt Máriának súgta -, és hívd ki a rendőröket!

Mind a ketten elrohantak, ki erre, ki arra.

Eközben az ittas férfi tovább dühöngött.

- Őket is meg akarod ölni, mint Gál Matyit! Eddig a férfiak - mocsos szavakkal mondta ki miéből - éltél, most gyerek vér kellene! Megfürdeni benne, hogy szép maradj! Hallottam róla... - kiabálta zavaran. Nyála fröcsögött, szemei vérben úsztak.

Georgina, miután Paula bezárta a kaput, közelebb merészkedett a kerítéshez.

- A felesége halott. Senki sem vállalta el a gyerekeit gondozásra. Maga miatt nem vállalták el, azokat a szegény árvákat, akik nevének kiejtésékor is rettegnek magától. Ideiglenesen tartom itt a kislányokat, amíg a községházán nem intézkednek.

- Te... te, rohadt szuka! El akarod vitetni őket? - ordította közbe. Szája tajtékozott, fenyegetőn, magából kikelten közeledett a kerítéshez.

- Először is ne tegezzen! - kérte ki fokozódó haraggal a doktornő. - Másodszor pedig hordja el magát innét!

A részeg férfi erre még jobban megdühösödött. A kapunak esett, és rugdalni kezdte. A vaslemezből készült kapualja, óriási dübörgéssel verte fel azokat, akik eddig nem hallották az üveg csörömpölését és az artikulálatlan ordítást. Kisebb csoportba verődve, megátalkodottan s tétovázva bámulták a történeteket.

Georgina hozzájuk fordult:

- Zavarják el, kérem, ezt az örültet!

- Képzeljék - panaszkodott Paula -, a felesége holtan fekszik ott-hon...

- Őt is ő ölte meg - szakította félbe a részeg férfi.

Paula nem adott rá, a partvisa nyelére támaszkodott, mialatt tovább panaszkodott.

- A doktornő megsajnálta a négy kislányt, akiket ez a mocskos, lump alak magukra hagyott a haldokló feleségével együtt. Senkijük sincs a közelben. A szomszédoknak nem kellett, mindenki, de mindenki utálja ezt a, azt a... senkiházit! A halott anyjuk körül sírtak. A legnagyobb alig hétéves. Ez a mocskos meg, ahelyett, hogy megköszönné, látják mit csinál itt!

Az összeverődött emberekből néhányan a dühögő férfi felé léptek.

- Menj a fenébe! - Úgy látszott ismerték. - Megint részeg vagy! Börtönbe akarsz elrothadni? - Egyikük ellenzőt formált a tenyeréből a szája elé, és Paula felé súgta: - Kés van nála. Mögéje kerülök, és lefogom!

Részegen, tudta meg később Georgina, állandóan kést hordott magával. Kétszer is lecsukták már szurkálásért.

A kínos jelenetnek, mégsem a részeg lefogni akaró férfiak, hanem a gyorsan megérkező rendőrök vetettek véget. Nem a telefonhívásra érkeztek oda, a községháza előtt álltak a kocsijukkal, éppen be akartak menni az épületbe, amikor valaki értesítette őket, s vitték el a továbbra is kővel dobálódzó, dühögő részeget.

Georgina nagyon leverten, megsegíyenülten, önérzetében vérig sértetten ballagott vissza a lakásába. Útközben döbrent rá igazán, hogy mennyire egyedül van, a sok pletyka miatt mennyire elkerülik a falusiak. Alig két-három férfi akadt, akik végre segítségére siettek, noha legalább húszan látták, a több mint kínos, igen botrányos esetet.

Majdnem elsírta magát. Szerencséjére nem sok ideje maradt a kesergésre, mert Mária váratlanul beszólt: a hallban állt, éppen a kislányokhoz indult.

- A főorvos úr keres!

- A főorvos! - hüledezett Georgina. - Hogy ennek is éppen most kellett idedugnia az orrát!

- Ebben e percben érkezett. Beszélni szeretne veled!

- Miért nem kísérted át ide?

- Azt mondta a rendelőben vár meg.

Georgina akaratlanul a szerteszét heverő üvegdarabokra, a kivert ablakokra gondolt: na hiszen! Közben közelebb lépett Máriához.

- Elmennél az üvegeshez? Paula ugyanis, tudod: a gyerekek miatt nem hagyhatja el a házat.

- Hívjam ki?

- Ha lehet, azonnal jöjjön, de ma mindenképpen üvegezze be a kivert ablakokat! Fütünk, meg egyébként is, délután rendelek.

- Máris indulok.

Mária az udvari kijáraton át sietett el az üvegeshez, Georgina a halon keresztül ment be a rendelőjébe.

A főorvosa elébe jött, és messziről nyújtotta a kezét. A nem mindennapos szívélyességéért járásszerte kinevették, csúfolták.

- Kezét csókolom! - Kezet csókolt, majd körbemutatott. - Mi történt itt, noha hallottam egyet s más!

- Egy részeg férfi... Delírium trémensz. A felesége exitált. Infarktus miocordi... Halva feküdt az ágyban. Négy kislány, a legöregebb hétéves, körülötte ácsorgott, sírt... Senkijük sincs. A szomszédok, éppen az apjuk miatt, hallani sem akartak róluk. Akkor nem, de most már megértem őket. Még ideiglenesen sem fogadták be a kislányokat magukhoz. Mit tehettem más! A kocsimba raktam, és hazafuvaroztam mind a négyet. Addig lesznek itt, amíg a községköziak be nem vitetik őket az intézetbe. Vesztemre, mert az idióta trémensz... - A hirtelen felindultságtól elfulladt a hangja, szinte berekedt. - Még csak, hogy kiverte az üvegeket, de miket kiabált? Semmi pénzért nem tűröm el!

- Éppen ezért jöttem - csapott le a főorvos, ellentétben a hírével, héjaként.

- Emiatt a részeg pasas miatt? - háborgott.

- A szóbeszéd miatt.

Georgina szép, tiszta arcára mély barázdákat szántott a meghökkenés.

- Menjünk át a hallba! - javasolta. Leküzdhetetlen idegesség öntötte el. Le akarta vezetni valamivel. - Ez a sok üveg, jó, pillanatok alatt összesöpörjük Máriával, viszont hűvös van.

- Rendben van - egyezett bele az azonnal.

Georgina a tágas hallba vezette, ahol az egyik hatalmas pálmafa alá ültek.

- Hozhatok kávét, vagy valami italt?

- Az előbbin már túl vagyok, inni pedig sohasem iszom munkaidő alatt. - Az asztalra tenyerelt. - Kezddhetem?

- Tessék! - keresztbe rakta a lábát, ragyogón, csábos szemeinek sugarát a főorvosra összpontosította, aki egy csomag levelet húzott elő a táskájából.

- Nem adok a névtelen levelekre, mert ezek mind azok, ám az események összjátéka! Vegyük sorra! Nem azért mondom, elvégre magam is elvált ember vagyok, de azok a botrányok, amik itt lezajlottak...!

Az igen szép asszony bájos arcát fürkészte. Előbbi, tőle teljesen szokatlan jeges pillantása, szemmel láthatón felmelegedett, az asszony arcának gyönyörű vonásaihoz érve, őszinte hódolattal telt meg. Csak néhány pillanattal később és sokkal csendesebben folytatta:

- Mert ugye botrány az akadt! Hangos, durva jelenetek az udvarán... Ott, ott - mutatott ki -, és itt bent!

- Ha a volt élettársamra gondol, igen.

- Arra a volt betegére, mert ugye nem a legetikusabb egy állandó ambuláns beteggel összeállni. Persze ebben sem maga az első, második és nem is az utolsó. - A levélhalomba túrt. - Mindezeket leírták, meg többek között pontos személyleírásokat adtak azokról a férfiakról is, akik rendszeresen idejártak éjjelente...

- Tehát nem járnak, csak jártak, mert ugye e kettő között van némi különbség, noha így is-úgy is kizárólag az én magánügyem. Kinek mi köze hozzá! Egyébként hónapoktól úgy érzem magamat, mintha zárdában élnék. Senkim sincs.

A főorvos tovább bámulta: az a finom, utánozhatatlan mozdulat, amint a doktornő felemelte a kezét, valósággal megbabonázta.

- Magánügy lenne, ha nem körzeti orvos. A betegek orvosukba vetett bizalma, az orvos etika..., egyébként is ez falu!

- Nagyközség.

- Jó legyen nagyközség. Akkor is!

- Csak az élc kedvéért igazítottam ki a főorvos urat.

Az mosolyogva rábólintott, és folytatta:

- Ebben a nagyközségben mindenki ismeri egymást. Aztán ott volt az a... Nem is tudom, minek nevezzem. Eltérítés...

Georgina felpattant. Ideges léptekkel megkerülte a fotelét, majd önfelegymelvet erőltetve visszaült a helyére. Csak ujjainak rángatódzása árulkodott lappangó idegességéről.

- A rendőrség, a nyomozás, a bíróság, minden engem igazolt, tisztázott - vágta rá a dohányosok hangján, kifújta slukk után. - Elraboltak, és megsebesítettek.

A főorvos, mint pápa az ex orbi et urbi áldásosztás előtt, széttárta a kezét.

- De factó, igaza van, ám ez falu, asszonyom! Olvassa csak el ezeket a leveleket! Faluhelyen sok mindent félremagyaráznak, főleg, ha ilyen rendkívül csinos nőről van szó, mint a kollegina!

- Ez bűn?

- Sőt! Egyedüli hátránya, hogy az ilyen csinos, mit csinos, ragyogón szép nőt, jobban megfigyelnek és irigyelnek.

- Tudom - vágta rá az ironikusan. - Egyesek még a férjüket is elkísérik a rendeléseimre. Leselkednek utánam.

- Húsz község tartozik hozzám. Együttvéve sem érkezett annyi át-helyezési kérelem, mint a maga körzetéből.

- Tőlem! - vonogatta látszólagos egykedvűséggel a vállát Georgina, valójában igen lerítt az arcáról, hogy nagyon bántja.

- Gál Mátyás öngyilkossága a rendelőjében - sorolta tovább a főorvos.

- Azt is tisztázta a rendőrség. Ártatlan vagyok.

- Etikailag is? Hangsúlyozom: Körzeti orvosi rendelőben történt s éjjel.

- Sebesülésem utáni időben számtalan betegem helybe jött, mialatt itt ügyeltem. Egyébként, csak a rendelőmbé engedtem be, az ágyambá nem.

- Az öngyilkos fiatalember... Neve? Itt van. - Felvett egy levelet, könnyen kiválaszthatta, mert messziről kirítt a többiek közül. - Amint írják, szerelmes volt a kolleginába.

- Ha mindnyájan öngyilkosok lennének, akik szerelmesek belém és tesznek, így vagy úgy ajánlatokat, a fél körzetem fiatal férfija kihalna. - Ironikusan felnevetett. - Mert ugye a fiatalok nem kérik át magukat Hernádi doktorhoz? Sőt átjönnek hozzám. Erről, miért nem szól a főorvos úr?

- Mert a kivételek erősítik a szabályt, azokat, amelyeket ezekben a levelekben leírtak.

- Csak nem gondolja mégis, hogy lefeküdtem velük? - reszelt a doktornő erőltetett kacaja, nyílt lázongásba fulladón.

A főorvos legyezőszerűn szétnyitott ujjával dobolni kezdett az asztalon, eközben sokatmondón leste a szép-asszonyt.

- A község vezetőivel is tárgyaltam. Mondtam volt: onnét jövök. Az ő véleményük sem hízelgő, sőt... - céltudatosan elhallgatott.

Georgina összekulcsolta a két kezét, és a térdéhez szorította. Merőn, szinte kihívón figyelte a főorvosát, aki továbbra is hallgatott, ezért megsürgette:

- Miket mondtak rólam, vagy ez titok?

- Nem, viszont egyelőre elégedjék meg annyival, amennyit elmondtam.

- Mármint, hogy véleményük rám nézve nem hízelgő?

- Igen.

- Ha végzett a főorvos úr...

- Még nem végeztem.

- Én akkor is folytatom - dacolt Georgina. - A nagyközség egyik vezetője, nős ember létére, noha nem adtam rá okot, kellett a fenének, szabályosan udvarolt, piszkos ajánlatokat tett, amit én természetesen visszautasítottam. A másik vezető, fogódzkodjék meg, ha nem nyitnak ránk, megerősszakol. Pisztolyt szegezett a mellemnek. Tanúim vannak. Mindez, bocsánat: mindezek nem érdekelnek. Most már csak azért is elmegyek ebből a rohadt községből! Felmondásomat

azonban nem a község erkölcsileg korrupt vezetőinek, a főorvos úrnak a kezébe adom. Egy percnyi türelmet kérek!

Felugrott, és a főorvos erélyes tiltakozása ellenére, berohant a napaliba, ahol sebtében megírta a négy soros felmondását, majd visszatérve, a még mindig álmélkodó férfi kezébe nyomta:

- Tessék!

A főorvos elszontyolodva nézte a szépasszonyt, akinek nemcsak az arca, hanem a mozdulatai is mély felindultságról tanúskodtak, aztán átfutotta szemeivel a négy soros felmondást.

- Hová akar menni? - nézett fel rá.

- Szegedre.

- Nem igen fogadják, Szegeden egyelőre nincs orvoshiány. Sőt!

- Két szakorvosi diplomám van, bár a másodikat reumatológiából még nem védtem meg. Néhány hét és végzek. A másik: ebben az országban némi protekcióval, mindent el lehet intézni. Biztosítom: nekem lesz protekcióm!

- Ha nem tudta eddig, honnét is tudhatta volna, most közlöm: áthelezéssel nem engedem el.

- Ha alaposabban elolvasta volna, észreveszi, hogy nem is kértem. Viszont tőlem se várjanak semmit. Például, a rendelő és a váróhelyiség az enyém, tehát magántulajdon. Nem adom át, még ideiglenesen sem a községnek, mert ugye szabadon rendelkezem azokkal.

A főorvos éles grimaszokat írt le erősen kicsücsörített szája szélével.

- Nagy gondot jelent majd a községnek. Mert rendelőjük ugyan lesz az új egészségügyi központban, de orvos, szolgálati lakás nélkül, manapság nem képzelhető el. No de, ez legyen az ő gondjuk! - A doktornőre mosolygott. Nagyon kényszeredettnek sikerült. A szép nő majdnem rálegyintett: ne bohóckodjon! - Én a történetek ellenére is sajnálom, hogy elmegy. - Átható nézése mély lyukat fúrt a szép doktornő arcába. - Jó szakember. Nem csak pillanatnyi felindulásában tette? Megsértődött, berohant a szomszédos szobába, ahol futtában papírra rózta a felmondását.

- Utolsó csepp a pohárban. Betelt, most kicsurrant.

- Tehát - folytatta a főorvos előbbi hangján -, igen jó szakember, és ha férjhez megy... menne, szerintem azonnal megszűnnének a panaszok. - A leveleket az asztalra dobta, és felállt.

- Ezek? - a doktornő a levelekre mutatott.

- Nem mindegy, hogy maga vagy én tüzelem el? - Mélyen meghajolt. - Elnézését kérem. Én csak a kötelességemet teljesítettem. Nagyon sajnálom...

Meleg kézfogás után, sok szerencsét kívánva elment.

Georgina, miután kikísérte, a rendelőjébe sietett, kezébe vette az orvostáskáját, autójába ült, és sorba járta a fekvő betegeit. Utána a gyerekekkel együtt ebédelt. Terézkének nagyon tetszettek a lányok, állandóan közöttük sündörgött. Ebéd után, a délutáni rendelésig tartó időt, szintén a gyerekek között töltötte el.

Mire véget ért a rendelése a négy kis félárvať elvitték. A helyi gyámügy rendelkezése alapján, autóba rakták őket, és bevitték a Fóti Gyermekvárosba. Paula alig bírta lecsillapítani Terézkét. Vigasztalásként megígérte neki, hogy elviszi sétálni.

- A temetőbe menjünk! - nyűgösködött a kislány.

- A temetőbe? - csodálkozott rá az anyja.

- Én említettem neki - mosakodott Paula. - Mindenszentek napja van. Estére kimegyek a szüleim, meg a testvéreim sírjaihoz gyertyát égetni, s imádkozni. - Letörölte láthatatlan könnyeit. - Úgyis ritkán keresem fel a sírjukat, legalább ilyenkor...

- Elkísérjük Paula nénit? - szakította félbe teljesen váratlanul Georgina a kislányához fordulva.

- El... el! - lelkendezett a kislány, majd kismacskaként az anyjához dörzsölődött. - Én is gyűjthatok gyertyát? - súgta.

- Te majd elfújod - válaszolta a közelben álló kövér asszony.

- Jó - lelkendezett tovább a kislány.

- Meglátod milyen szép ilyenkor a temető! - közölte Paula, miközben megsimogatta a kislány szőke haját.

- Juj, de jó lesz! - ugrándozott Terézke, mígnem hirtelen az anyjához hajolt, és teljesen váratlanul a fülébe súgta: - Nekem, miért nincs testvérem?

Az anyja mosolyogva nézte, de nem válaszolt.

- Most nincs, de ugye lesz majd? - Átölelte az anyját, és szorosan hozzábújt. - Nagyon szeretnék, legalább egyet. Ígérd meg!

Georgina gyengéden eltolta magától. Megsimogatta, és megigazgatta a ruháját, eközben a kislányára kacsintott, mire az mindent elérte felkiáltott:

- Megígéred?

Georgina, látszólag felelés nélkül hagyva a kislánya kérdését, a szobája felé indult átöltözködni. Már az ajtóban járt, amikor hirtelen visszanézve rábólintott.

Paula, aki még az előbb faképnél hagyta őket, most visszatérve, mindebből semmit sem véve észre, megfogta a kislány kezét.

- Mire átöltözik, meggyújtunk, mi is készen leszünk! - kiáltott a távozó asszony után. - Némi rendet csinálunk a kislányok után, mert rumlit azt hagytak. Terézke is segít. Utána mi is átöltözzünk!

Ősz volt. Korán sötétedett. Mire mindannyian végeztek és kiértek az utcára, már a villanyok is égtek. Sok emberrel találkoztak, valamennyien a temetőbe siettek...

A temető ünnepi díszbe öltözött. A szépen feldíszített sírokat, szebbnél szebb síremlékműveket körülrakták mécsesekkel, gyertyákkal, és sorban meggyújtották azokat. Ahány mécses, gyertya, annyi lángocska, annyi kiégett fényes lyukacska tátongott az éjszaka rongyos fénypalástján.

Ebben a több telepből álló nagyközségben különös hagyományai voltak a Mindenszentek estéjéhez fűződő halotti kultusznak. A négy katolikus templom, mind a négy papja kijött a temetőbe. Ünnepi, fekete palástban és díszes süvegben miséztek a halottasház előtti hatalmas téren felállított oltárnál, amelyet rengeteg krizantémmal díszítettek fel. A községi két rézfúvószenekar: egyik a tűzoltóké, másik a gazdaságé, valamint a két templomi énekkar, erre az alkalomra egyesült. Közöszen zenélve és énekelve kísérték a misét, majd az utána következő körmenetet, amely az egész temetőn végigvonult. Elöl egy idős férfi, a holtak feltámadása szimbólumának megtestesítőjeként, a sírjából kilépő Krisztust jelképező szobrát vitte. Utána a papok következtek. Mögöttük, kezükben egy-egy égő gyertyával, lobogókkal, az a rengeteg ember, akik kijöttek a temetőbe, s most körmenetté szerveződtek. A hosszú, lángfolyamhoz hasonlító, mellbevágó,

ugyanakkor testet-lelket felemelő, megható, a halál félelmétől, borzongására, készítő lávafolyamot, az egyesült zene- és énekkar, szívet összefacsaró, könnyekre fakasztó, bús gregorián dallamai zárták le.

Georgináék is csatlakoztak a misztikus fényben úszó, ünnepi körmenethez, ám hármuk közül csak Paula vitt a kezében égő gyertyát.

Körülöttük sírok, odébb a sötétség szurkos szája tátongott, hogy minél nagyobbat leharaphasson a sok ezer gyertyafényből...

Miután visszatértek a halottasház előtti hatalmas térre, az egyesült énekkar az eddigieknél is meghatóbb, hátborzongatóbb énekbe kezdett, amelyet a két zenekar, mintegy aláfestésként, szívet-lelket összefacsaró melódiával kísért.

Georgina borzongó, lúdbőröző testét, különös érzések járták át meg át. A levegő eddig teljesen ismeretlen titokzatossággal telt meg körülötte, amely már nem is titokzatosság volt talán, hanem torkát fojtogató, megfejthetetlen, őt s eddigi életfelfogását tetőtől-talpig átformáló misztikum.

A papot figyelte, mert az énekkar elcsendesedése után, a legöregebb pap egy emelvényre állt, és prédikált. Nagyon fülelt, mégis az erősen felcsigázódott érzékszerve alig fogott fel valamit a beszédéből.

A temető fojtogató csendjéről beszélt, mint a lélek és a test békeségének végső egyesüléséről, állomásáról. A jó erkölcsről, amely titkos betétlap, amelyet valaki, valamikor biztosan visszafizet, s hogy ehhez a pénztárhoz az út éppen a temetők csendjén át vezet...

Sokáig, sok mindenről beszélt, ő azonban többre nem emlékezett, valójában ezt sem hallotta igazán. Érzései összeborzolódtak, átszellemült gondolatai összegabalyodtak, holott valójában semmit sem érzett s nem is gondolt semmire. Mégis minden de minden belesűrűsödött azokba a sok-sok ezer aprónyi fényecskébe, amelyek a sírokon és körülötte állók kezében égve, most mind az agyában tükröződtek vissza: A szégyenteljes múltja, zavaros jelene, még az a sok gyötrelmen, jajgatáson és fájdalomon át vezető sóhaj, amely elcsitulása után, ő mindannyiszor, fájó szívvel és rekedten kimondta a végszót, hogy meghalt, amikor is mindig cserbenhagyottnak érezte magát. Mert állandóan búcsúzunk, mégis mindig cserbenhagyunk valakit, amint Attila, az élettársa és Matyi, a titkos hódolója is megtette vele...

Hosszú merengéséből, a háta mögött álló két öregasszony feltűnően hangos suttogása riasztotta fel. - A szégyentelen...! - Azonnal megsejtette, hogy róla van szó. - Két ember is meghalt miatta ebben az évben, és még van pofája idetolakodni...

Mást is mondtak, azokat azonban, szerencséjére nem hallotta tisztán, mert valaki a suttogó öregekre pissegett. Gyomra felfordult, agya zsibongani kezdett, enyhe szédülés kínoztá. Falfehéren fordult Paulához:

- Rosszul érzem magam. Hazamegyek. Terézke maradhat! - Ennek ellenére lehajolt hozzá, és megkérdezte: - Maradsz, vagy velem jössz?

- Maradok - súgta vissza. Szemlátomást élvezte azt a különös látványt, hangokat, amelyek a feje körül kavarogtak. Mert itt most minden olyan szép, annyira különös volt, mint a mesében. Ő pedig nagyon szerette a mesét.

Paula csak azután bólintott rá, miután alaposan végigböngészte a doktornő arcát.

A temető gyertyáinak különös fényei mindaddig elkísérték, amíg be nem fordult a főutcára...

9.

Doktor Koller Georgina kissé fáradtan lépett be a kapun. Alig csukta be, valaki máris utána kiabált:

- Doktornő! Doktornő!

Hátranézett. A kapu előtt egy férfi állt. Nem betege, azonban mégis ismerte valahonnan. Visszalépett, és a bezárt kapu vasbordáinak résein át, megkérdezte:

- Engem keres?

- Igen. A doktornővel szeretnék beszélni - közölte félszegen. Ruházata kissé kopottas volt, nyakkendőt nem viselt, elől a sála kétfelé lógott.

- Én már nem rendelek. Hernádi doktor helyettesít az új körzeti orvos megérkezéséig.

- Nem rendel? - hüledezett a férfi, leplezetlenül, bambán.

- Kicsoda maga? - hökkent meg, mert, mintha felrémlt volna valami a képzeletében.

A férfi előbb egy nagyot nyelt.

- Bocsánatot szeretnék kérni.

- Ahá! Maga az, aki beverte az ablakaimat, kiabálta azokat a trágár, mocskolódó szavakat!

- Részeg voltam. Nem emlékezem semmire. Mondták, azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek.

Georgina majdnem átszúrta méregtől kihegyezett s dühhel átítatózott tekintetével a férfit.

- Gyaláz, botrányos jelenetet rendez a kapum előtt. Ott...ott, ahol áll, aztán pofátlanul idemeréskedik s bocsánatot kér. Mert maga szerint ezzel el van intézve minden. Igaz?

- Mást nem tehetek. A kárát megtérítem, és...

- Mit térít meg, maga szerencsétlen! Bocsánatot is csak azért kérmost, mert hátha visszavonom a feljelentésemet. Beidézték a rendőrségre...

- Be - vágott közbe. - Közbotrányokozásért mindenféleképpen megbüntetnek. - A kerítésnek dőlt. Cigarettát vett elő a zsebéből, és

rágyújtott. A harmadik slukk után folytatta: - Istenuccse bánt az eset. Őszintén kérem! - Felbüfögte a füstöt, s nyelt egy nagyot. - Nézze, doktornő, én egyszerű, szimpla, csóró traktoros vagyok.

- Magát gépre merik ültetni?
- Kevesen vagyunk, a határ meg nagy, és nem mindig iszom.
- A szomszédjai mást mondtak.
- Összefogtak ellenem. A gyerekeimet, holott mind ellenem vallottak a községházán, mégis hazaadták.
- Nem értem - ámuldozott Georgina.
- Megfogadtam nekik, hogy nem iszom többé. Meglátja milyen rendes ember leszek. Már asszonyt is találtam...
- Alig temette el a feleségét, maga máris nősül?
- A nap újra meg újra felkel reggel. Sajnálom szegényt, de a gyerekeket valakinek el kell látnia. Nem esküdtünk meg az új asszonnyal, ásó-kapa, s csak úgy összeálltunk.

Nagyon őszintén beszélt. Koravén, ráncos arcáról nyílt megbánás tükröződött. Georgina végül is megsajnálta. Meg unta is. Nyugalomra vágyott, valamiképpen le kellett ráznia magáról a férfit.

- Nem tettem feljelentést becsületsértésért és nyilvános rágalmazásért, mert maga nemcsak sértegetett, alaposan meg is rágalmazott. Semmiként sem nyeltem volna le. A négy gyerekére tekintettel nem jelentettem fel. Kártérítést sem kértem. Vegyen az üvegek árán ruhát a gyerekeinek! - Terézke jutott eszébe, megható szeretete a kislányok iránt, akiket máig emleget, ezért sokkal megenyhültebben folytatta: - Nem viselte meg őket az anyjuk halála, az intézet, a hercehurca?

- Itthon féltek tőlem, ott a nyakamba ugrottak, és sírtak. Tegnap az anyjuk sírjához is kivittem őket. Ha látta volna mit műveltek! Egy-másra borulva zokogtak...

Georgina véglegesen ellágyult. Nemcsak a négy árva játszott ebben közre, hanem a főorvos látogatása, vele történő beszélgetése, a sok névtelen levél, mert csak elolvasta azokat, a felmondása, az állásváltoztatása... Nagyon megviselték, alaposan kifeszítették és megpengették érzékeny idegrendszerét. Majdnem elsírta magát. Nézése kifejezetten megenyhült, hangja ellágyult.

- Nagyon megszerettük, a kislányom s én a kis árvákat. Behozza majd néha őket? Egész nap nálunk maradhatnak, játszhatnak a kislánnyommal.

Nem értette, csak érezte, miért lágyult el ennyire, s hívta meg őket. Belülről súgták, nem tehetett mást, minthogy kimondta.

- Az én gyerekeim, láthatta, egyszerű emberek sarjai. - Tőle teljesen szokatlanul, így mondta, maga sem tudta honnét jutott eszébe ez a szó! - Egy iszákos, bocsánat: volt iszákos apa gyerekei - huzakodott-vonakodott szemérmesen a férfi.

- Az én kislányom kicsoda? Gyerek... gyerek!

- Ha eltűri őket ezek után is, én szívesen beengedem őket. Sőt megköszönöm.

- Holnap kimegyek értük..., ha nem lesz részeg!

- Mondtam, nem iszom többé!

- Sokan megfogadják, aztán miután belenyálnak a borba...

- Én csak sört iszom, ittam eddig.

Georgina kinyújtotta a kezét a kapu vasbordáinak egyik részén. A férfi őszinte szavakkal hálálkodott, majdnem elsírta magát, miközben megcsókolta a kezét, majd magába roskadtan, összeomlott ember képét nyújtón hazafelé indult.

Georgina, szokása szerint az orvosi rendelőjébe sietett, ahol lerakta az orvostáskáját, levetette a bundáját, prémsapkáját... s a fürdőszobába sietett. Lezuhanyozott, könnyű otthoni ruhát öltött, és a nappaliba sietett, ahol - legnagyobb meglepetésére - a volt férje várta. Amint később megtudta, elég régtől ott tartózkodott.

A férfi egy ideig nézte, majd nyílt rajongással rámosolygott.

- Mindig nagyon szép voltál, de most...! - udvarolt, bókolt egyszerre. Őszinte elragadtatása, kimondatlan sóvársága, amely a szeméből kicsapón éles rózsaszínű szikrákat szórt a szépasszony, a volt felesége felé, olyannyira, hogy végül a szájába fojtotta a további áradozásait.

Georgina előkelő szépségét, nem mindennapinak nevezték. Most, mióta meglátta a volt férjét, nemcsak: élénkkék szemei, karcsú dereka formás lábszárai, hosszú combjai, szexepiles egyénisége... mindegyre ragyogott. Átlagosnál sokkal szebb arcán halvány pír derengett. Dús, szőke haja minden mozdulatán hullámozott. Általában lófarok-

frizurát viselt, ami nagyon jól állt Barbie-baba-forma, lányos arcához. Ünnepestes alkalmakkor kontyba fonta, most leeresztette. Szája pici, orra különös alakú volt, nem pisze, nem hegyes, átmenet e kettő között.

- Köszönöm! - fogadta Georgina a bókot hálásan mosolyogva a volt férjére. - Miért nem jöttél el vasárnap?

- Rengeteg a munkánk.
- Szokásos év végi hajrák, adóbevallások, miegymás?
- Zárás. Jövő évi tervek előkészítése... Nagyon sokat túlórázok.

A szép nő, a fotel széleken néhány ruhadarabot fedezett fel, általában itt öltözködött s vetkőzött, szokása szerint szétdobált mindent. A férje legnagyobb ámulatára, most sorban összeszedte azokat, átvitte a szomszédos szobába, amelyet tulajdonképpen öltözködő-vetkőző helyiségnek rendeztek be, s valamennyit szépen berakosgatta a beépített szekrénybe.

- Nos? - állt elébe a volt férje, mihelyt visszatért.

- De lerohantál - kacagta ki. - Majd hirtelen elkomorodva, élesen belefúrta csábos szemét. - Netán, az utolsó beszélgetésünkre célzol?

- Az ígéretedre. - Georgina hirtelen leült, mire ő elakadt.

- Terézke? - kérdezte meg hirtelen a szépasszony, szemét egyetlen pillanatra sem véve le róla, a helyett, hogy válaszolt volna.

- Messziről láttam őket az utcán. Paula kezében lévő kosárról ítélve, vásárolni mentek. Itthon mindent bezárva találtam.

Georgina éppen olyan fürgén ugrott fel, amint leült az előbb.

- Kávét? - Felpattanása váratlanul érte a férfit, valósággal összerezent. - Csak nem ijesztettelek meg? - nevette ki.

- Túl gyors voltál. Egyébként nem kérek kávét.

- Italt?

- Amint mondtam már, nem iszom.

- Mindenki leszokik az italtól? - kiáltott fel mesterkéltszerű csodálkozással, az előbbi férfira célozva, akivel kint beszélgetett a kapun túl. A volt férje mit sem értett belőle, ezért fokozódó kíváncsisággal bámult rá. Ám, Georgina nem adott magyarázatot. Bizarrul ránevetett, majd folytatta:

- Ennyit, ennyicskét sem? - két kezének, egy-egy ujjával, mérceszerűn mutatta. Mozdulatai már-már a kacérság határát súrolták.

- A kismacskákat is így szoktatják rá a tejre, hogy először beledugják az orrukát, utána már maguktól isznak, és...

- Hol vagy te már attól - nevetett közbe Georgina.

- A bagósok, legalábbis nálunk, a gazdaságban, úgy próbálnak leszokni a dohányzásról, hogy egész cigaretta helyett, feleket szívznak el. Azt hiszed, leszoknak? Egy frászt! Hosszú hónapokig sanyargatják magukat, holott másként két-három hét alatt átesnének rajta. Vagy... vagy! Ez tudományosan bizonyított tény.

- Amint a túl sok, úgy a semmi is káros lehet, annak, akinek a szervezete hosszú éveken át megszokta az alkoholt. A te szervezeted, véred, nyirokereid, maguk a sejtjeid, valósággal átítatódtak. Kórházi gyakorlatom alatt fordult elő: egy alkoholista férfit műtöttünk. Akármit tettünk nem ment át narkózisba. Végül alkoholt fecskendeztem be a vénájába, azonnal elaludt.

- Rajtam a cukor segített. Bent javasolták a kórházban. Később rászoktam. Ismersz, sohasem voltam édesszájú, most kívánom.

Georgina megint a volt férjére bazsalygott.

- Ha ti férfiak le is szoktatok, mi nők... szóval, ha megengeded, én iszom egy kis rumpuncsot. Újabban ez a kedvenc italom. Összeviszsa futkostam Szegedet. Ez a változás..., mert minden összejött, nagyon megviselt. Az ital legalább feldob egy kicsit.

A bársekreányhoz lépett, és töltött.

- Igazán nem iszol? - nézett vissza a volt férjére.

- Nem! - vágta rá az éles fejrázás közben. - Tudod, mi a legérdekesebb, hogy nem is kívánom.

- Kólát?

- Azt sem kérek, köszönöm! - Leült.

- Nem erőltetlek. - Ő sem ivott. Visszalépett a bársekreánytól, és szemben a volt férjével, helyet foglalt ő is.

- Mit döntöttél? - erőltette az tovább. Annyira áthatón leste, hogy Georgina önkéntelen meztelennek érezve magát, szégyenkezően öszszébb húzódott.

A volt férje ismét a legutóbbi beszélgetésükre célzott, amikor is megegyeztek, hogy még egyszer átgondolják az összeköltözésüket, főleg Georgina töpreng azon, amely akkor nagyon váratlanul érte.

A szépasszony másodszori nógatásra is, csak hosszú hallgatás után válaszolt. Fejét lehajtotta. Az ujjával játszott.

- Maradj itt, és kész! - bökte ki végül.

A volt férje felugrott, át akarta ölelni, ám az visszatolta a helyére.

- Előtte hallgass meg!

Felállt. Italt, amelyet előbb töltött ki magának s a lenyitható bár-szekrény ajtólapocskáján hagyta, a kezébe fogta.

- Csirió! - Kifejezetten kacérkodott a volt férjével. Lehajtotta az italt, újra elmosolyodott, és a helyére ült. - Emlékszel, milyen körülmények között váltunk el?

- Ittam.

- Én meg, finoman mondva: mellé léptem.

- Egy-egy.

- Attilával majdnem két évig éltem együtt. Ő meghalt, viszont utána több szeretőm akadt... - Nem, nem! - hadonászott hevesen. - Lórin kívül, egy... kettő. Igen kettő.

- Nekem is volt huzamosabb ideig tartó kapcsolatam. Mellette és utána is. Egyik sem számított. Folytasd!

- Legutóbb, de vele nem csaltalak meg: Matyika. Ismerted: a kisfiú. Olyan szerelmes levelet írt nekem, amelyet mutogatni kellene a mai fiataloknak.

- Öngyilkos lett miattad, itt a rendelődben.

- Nálam, de nem miattam, ugyanis előzőleg megfojtotta az apját.

Feri elképedten bámult rá.

- Matyika..., az apját! - aprózta a mondatát, mígnem felkiáltott. - Nem hallottam, és nem is olvastam róla!

Georgina elábrándozón nézett maga elé.

- Valaki, aki végre önzetlenül szeretett.

- Gegi! - figyelmeztette erősen érzéken a férfi, amin nagyon elcsodálkozott, ugyanis az előbbi években egyszer sem hallotta ilyen ellágyult hangon beszélni. - Ha nem is hiszed el, én... én igazán szeretlek.

- Le tudnád nyelni, meg tudnád emészteni? Mert jó, te sem voltál angyal, ám ami egy férfinak bocsánatos bűn..., sőt, nem is bűn, hanem dicsőség, a nőknél, tudod minek nevezik? Mert hallottad-e egy-

szer is ezt a megalázó jelzőt férfihoz kapcsolni? Erkölcstelen férfiről sem beszélnek, csak nőről.

- Ha te nem hozod elő, én sohasem emlegetem. Egyetlen szóval sem beszélek a kapcsolataidról, mert amint nekem a nők, neked azok a férfiak, nem jelentettek semmit.

- Mindegyik után, mély keserűséget, sőt kiábrándulást éreztem. Egy sem akadt olyan, mint te. Már beszéltem erről neked, akkor sem, most sem hízélgésből mondom. - Elmélázón nézett maga elé egy ideig. - Hogy mi lesz ezután, nem tudom. Egy biztos, én nagyon megváltoztam. S tudod hol szakadt rám ez a színeváltozás? Halottak napján a temetőben. Nem mondom el, hogy s mint, hosszú. Nem csallak meg többé! Ha létezik még igazán erkölcsös nő, az én leszek. Ha most nem is, később újra iszol. Szidlak majd, de nem válok el tőled. Kimaradozol, mint régen. Szemedre vetem, de eltűröm, amint a többi erkölcsös nő. Élem a magam intellektuel, kispolgári életét.

Felállt, a férje mellé lépett, s enyhén hozzádörzsölődött.

- Lórin és rajtad kívül egyetlen férfit sem szerettem. - Kissé hátrább húzódott s a volt férje ujjával játszva folytatta: - Most..., jelenleg senkit sem szeretek. Viszont, fiatal vagyok még, ezért nem csoda, férfira van szükségem. Terézkének testvékére. Miért ne te, a volt férjem legyen egyetlen gyermekem testvérének az apja? Miért legyen két gyereknek, kétféle apja? Felnevelem őket, veled meg..., csak el-éldgélünk...

Visszalépett, és óvatosan a volt férje ölébe ereszkedett.

- Elképzelem, mennyire feldobtalak ezekkel a szép szavakkal? Viszont ismersz, hamar áttüzesedem.

Száját csókra csücsörítette, amire a volt férje azonnal rátapadt a szájával. Sokáig csókolgatta volna, ha Georgina váratlanul fel nem áll, és vissza nem ül a helyére.

A férfi is felállt.

- Hallom itt hagytad a körzetedet. Szegeden kaptál állást.

- Egyik szakosított orvosi rendelőben dolgozom, félig körzeti orvosként, félig reumatológusként, de bejárok a nagy rendelőbe is, ahol szintén reumatológusként rendelek. - Felnézett a volt férjére. - Teljesen új életet kezdek melletted.

- Kezdünk mind a ketten, Gegi! - Hozzálépett, és megsimogatta. - Ugye nem engedjük meg, hogy még egyszer felbomoljon?

- Soha többé! Mondtam imént: mindent eltűrök, de viseljél el te is! Mert a megromlott házasság rosszabb, mint a háború.

Összenéztek: Mi csak tudjuk, mondta a szemük, mert néha a szemek is beszélhetnek, nemcsak a szájak.

Georgina a kezét nyújtotta. A férfi megragadta, felhúzta a fotelból, ahová az előbb pottyant bele, és szorosan magához ölelte.

Újra csókolóztak. Feri keze, kígyóként csúszkált a melléről le a csípőjére.

- Ne... ne most! - suttogta az asszony, csipetnyi ellenállást sem tanúsítón, mire Feri nemhogy abbahagyta volna, sőt felbátorodva esett a ruhájának.

- Ránk nyithatnak. Várj!

Georgina az ajtóhoz lépett, és bekulcsolta.

1982-es évekbeli jegyzetemből, 2013-ban.

Nógrádi Kovács György megjelent könyvei:

1. A seriff és bandája. Ifjúsági regény. 1987
2. A dinnyecsöszök. Ifjúsági regény. 1987
3. Egy fiú, aki kétszer szökött meg. Ifjúsági regény. 1991
4. Pisztoly és kereszt. /Vadgalamb csőrében zöldág/ Regény. 1991
5. Végzetes nászút a kastélyban. Regény. 1992
6. A halóri ház rejtélye. Regény. 1998
7. Az aktmodell. Elbeszélések. 2000
8. A legyek pókhálóban halnak meg. /Gyötrelmek, szerelmek, tragédiák/ Regény. 2001
9. Színe s visszája. Egy viharos szerelem története. Regény. 2006
10. Vadonc, az árva gyerek. Ifjúsági regény. 2006
11. Anekdóták, aforizmák, hihetetlen történetek. 2006
12. Kutyasétáltatás. Kisregény és elbeszélések. 2006
13. Kuláklistán. Regény. 2007
14. Megtisztulás. Regény. 2007
15. Négy holttest egy kriptában. Regény. 2007
16. Az ördög szorításában. Regény. 2009
17. Miként a csillagok, fényletek. Regény. 2010
18. Gáspár abbé, a szamaras pap. Regény. 2010
19. Megrendítő történetek. Elbeszélések. 2011
20. Csup-csup történetek, és mások. Rövid történetek és mások. 2011
21. Számkivetettek. Regény. 2011
22. Néhány perces krimik, rövid történetek, aforizmák, humor. 2012
23. A negyedik áldozat. Regény. 2013
24. Színe s visszája. Egy viharos szerelem története. Regény. 2016. Második, bővített kiadás.
25. Gyuri bácsi mesél. Mesekönyv. 2016
26. Gyuri bácsi mesél. Csak mesélek, mesélek. Mesekönyv. 2016
27. Szelíd ember veszett tánca. Krimi. 2016
28. Hajsza a fekete diplomatafért. /Kaddis Tóni bácsiért./ Krimi. 2016
29. A hullarabló. Bűnügyi történet. 2016

Nyomdakész kéziratok, 2017.

30. Asszonysírató - Autóskaland és sok véletlen. Két elbeszélés
31. Újjáélesztés. Regény
32. Dízsírhely. Regény
33. Visszavont átok. Regény
34. Menekülés a hegyekbe. Regény
35. Hat kisregény
36. Égő ház az erdőben. Regény

Író, újságíró, lapszerkesztő, magyar-történelem szakos tanár.

Kovács György néven született Nógrádszakálban. Gyerekéveit jórészt Halászában /Ludányhalászi/ tölti szeretett nagyszüleinél, ezért ezt a falut vallja igazi szülőfalujának. /Ács Gyuri gyermekkor. Kézirat/

Másodéves orvostanhallgató, mikor kulák származása miatt kirúgják. /Kirúgatásom története. Kézirat/ Két évet jár jogi egyetemre, mikor kísértetiesen hasonló körülmények között újra kirúgják. Édes-keserű szülőfalujából, Nógrádszakálból ismét ment a párt levele, hogy kulák ment egyetemre! Minden „bűne”, hogy szüleinek volt 40 hold, jórészt csak birkalegelőnek alkalmas földje, melyet akkorra már régen „önként” leadtak... /Kuláklistán. Regény, 2007./

Nagy Imre kuláklista eltörlése után változik a helyzete, pedagógiai főiskolát végez magyar-történelem szakon.

1963-1972 között vb. titkár /tanácselnök/ az akkor tizennyolcezeres lélekszámú Pest megyei Üllön. Tanácselnökségét az állandó újítás és reformok bevezetése jellemzi, többek között engedélyezi az első maszek pékséget, zöldségest, húsboltot... Ezért a veterán kommunisták /az igazi háttérhatalom/ állandó támadásait kell elviselnie, végül betegségére /három szívinfarktus/ hivatkozva lemond tisztségéről. Elnökségének éveit dolgozza fel három kötetes írásában: Tövises és rózsák 1-3. /Kézirat/

1972-1975 között a Pest Megyei Hírlap riportere, majd a Monor és Vidéke rovat főszerkesztője. Erőssége lesz a riportírás, itt veszi fel a Nógrádi Kovács György nevet, de publikál Ács Gyuri, Ács György, Ács Gy., Á.Gy. név, szignó alatt is.

1975-1979 között Vecsés Nagyközségi Tanács főelőadója.

1979-től nyugdíjba vonulásáig a vecsési 4-es számú Általános Iskola tanára. Ez volt élete legszebb időszaka, szívből szerette a gyerekeket, számtalan ifjúsági regényét ihlették az itt látott rendkívüli gyermekorsók... /pl. Hat kisregény. Nyomdakész kézirat/

1994-ben pestszentimrei otthonából Szécsénybe költözik a feleségével, hogy unokái közelében lehessen.

Szécsényi irodalmi tevékenységéről így vall:

„Több mint 10 évig voltam a Nógrád Megyei Hírlap külsős munkatársa: riportere, tudósítója. Ebben az újságban jelent meg egy regényem is, folytatásokban: Végzetes nászút a kastélyban címmel.

A Frisch Oszkár által szerkesztett Szécsényi Újság szinte valamennyi számában jelent meg írásom.

A Sümegi Gábor szerkesztette Kisvárosi Krónika minden számában jelent meg írásom.

A Lant szécsényi irodalmi újság alapítója, később szerkesztője voltam.

Szenográdi Ferenc valamennyi Kalendáriumában, később Almanachjában jelent meg 1-2 írásom.

Eddig 28 könyvem jelent meg /regény, elbeszélés, ifjúsági regény, krimi, mese-könyv, bűnügyi történet/.”

Az írásról a következőképpen vall szintén 2016-ban:

„Amint látható, 28 regényem jelent meg. Legalább 12 regényvázlatom vár meg-írára.

Sosem tartottam magamat nagy írónak. Gyönyörű örökség szállt meg, és csak írtam, írtam, írok tovább, pontosabban most már többnyire diktálok. Majdnem egy évtizedig voltam újságíró, valamivel kevesebb ideig külsős munkatárs. Szécsényben valamennyi megjelent, Szécsényről szóló kiadványban jelent meg cikkem...”

Kórházba kerülése előtti estén még írást diktált a Facebookra.

Mindössze három hét betegeskedés után otthonában érte a halál...

Végakarátának megfelelően a halászi temetőben nyugszik.

Szécsény, 2017. novembere

Kovács Péter Zoltán